

Độc Gia Sủng Hôn

Contents

Độc Gia Sủng Hôn	2
1. Chương 01: Cõi Mất	2
2. Chương 02: Người Phụ Nữ Mà Phạm Boss Muốn	5
3. Chương 03: Chủ Động Đi Tìm Phạm Trọng Nam (1)	8
4. Chương 04: Chủ Động Đi Tìm Phạm Trọng Nam (2)	10
5. Chương 05: Gặp Lại Rồi Lại Lướt Qua Nhau	13
6. Chương 06: Một Cơn Ác Mộng	16
7. Chương 07: Không Muốn, Lại Gặp (1)	19
8. Chương 08: Không Muốn, Lại Gặp (2)	21
9. Chương 09: Luân Lạc Trần Ai (1)	24
10. Chương 10: Luân Lạc Trần Ai (2)	28
11. Chương 11: Cô Dâu Hàng Tỉ Đích Thực	30
12. Chương 12: Mục Đích Kết Hôn Của Anh Ta	33
13. Chương 13: Vẻ Đẹp Của Hoa Phù Dung	36
14. Chương 14: Cùng Chung Cảnh Ngộ	39
15. Chương 15: Nam Thần Trong Mắt Dương Dung Dung	41
16. Chương 16: Cạm Bẫy Cuộc Đời (1)	44
17. Chương 17: Cạm Bẫy Cuộc Đời	46
18. Chương 18: Cạm Bẫy Cuộc Đời (3)	48
19. Chương 19: Cạm Bẫy Cuộc Đời (4)	50
20. Chương 20: Tuyệt Vọng	53
21. Chương 21: Tâm Tư Của Phạm Trọng Nam	56
22. Chương 22: Anh Còn Muốn Kết Hôn Với Tôi Không?	58
23. Chương 23: Quen Thuộc Mà Xa Lạ	61
24. Chương 24: Tân Hôn, Trời Sụp Đất Lở (1)	64
25. Chương 25: Tân Hôn, Trời Sụp Đất Lở (2)	66
26. Chương 26: Những Ngày Đầu Làm Vợ (1)	68
27. Chương 27: Những Ngày Đầu Làm Vợ (2)	71
28. Chương 28: Những Ngày Đầu Làm Vợ (3)	73
29. Chương 29: Sự Bỏ Ngờ Buổi Ban Đầu	76
30. Chương 30: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (1)	79
31. Chương 31: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (2)	82
32. Chương 32: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (3)	85
33. Chương 33: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (4)	88
34. Chương 34: Phạm Tiên Sinh, Biết Khẩn Trương Rồi Sao?	90
35. Chương 35: Hãy Làm Tròn Nghĩa Vụ Của Người Vợ!	93
36. Chương 36: Người Của Hai Thế Giới	96
37. Chương 37: Trưởng Thành	98
38. Chương 38: Phạm Tiên Sinh, Thái Độ Của Ngài Thật Dễ Khiến Người Ta Phát Điên!	101
39. Chương 39: Có Baby Sao?	104
40. Chương 40: Làm Chút Chuyện Có Thể Khiến Em Dễ Ngủ Hơn	107

41. Chương 41: Gả Cho Phạm Trọng Nam Ghê Gớm Lắm Sao? (1)	110
42. Chương 42: Gả Cho Phạm Trọng Nam Ghê Gớm Lắm Sao? (2)	113
43. Chương 43: Xin Lỗi Tôi Đã Kết Hôn! (1)	115
44. Chương 44: Xin Lỗi Tôi Đã Kết Hôn! (2)	118
45. Chương 45: Động Lòng	120
46. Chương 46: Thiếu Gia Nhà Họ Lạc	123
47. Chương 47: Đóa Đóa, Tức Giận Sao? (1)	123
48. Chương 48: Đóa Đóa, Tức Giận Sao? (2)	123
49. Chương 49: Phạm Tiên Sinh, Chỉ Số Tình Yêu Của Ngài Thật Thấp! (1)	123
50. Chương 50: Phạm Tiên Sinh, Chỉ Số Tình Yêu Của Ngài Thật Thấp! (2)	123

Độc Gia Sủng Hôn

Giới thiệu

Editor : dqynh122 Một cuộc hôn nhân đơn thuần chỉ là đôi bên cùng có lợi, hấn cần con, mà cô, thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-sung-hon>

1. Chương 01: Cõi Mắt

Chương 01: Cõi mắt

Một buổi chiều cuối tuần tháng sáu, khí hậu của vùng cận nhiệt đới như Singapore cực kỳ oi bức.

Giang Tâm Đóa đứng trên vỉa hè của con đường đông đúc của khu vực được xưng tụng là thiên đường mua sắm của Singapore ngược mắt nhìn lên những trung tâm thương mại san sát nhau, trên mặt thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ. Dạo quanh mấy vòng các trung tâm thương mại rồi mà cô vẫn chưa biết nên mua món quà gì tặng cho người em trai đã lâu không gặp nay mới vừa về nước của mình.

Em trai cô Giang Viễn Hàng từ nhỏ đã được nuông chiều cộng thêm mấy năm nay ở nước ngoài học tập, có thứ gì còn chưa thấy qua đâu chứ? Cho nên cô loay hoay thật lâu vẫn chưa có quyết định gì.

Đứng giữa dòng người ngược xuôi, Giang Tâm Đóa thở dài một tiếng, cô nhấc tay lên xem đồng hồ, lúc này cách giờ hẹn với mẹ cô còn không đến nửa tiếng, nếu còn đi Trung Quốc Thành chọn mấy món thủ công mỹ nghệ nữa e là không kịp. Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc Giang Tâm Đóa vẫn quyết định đến công ty bách hóa phía trước để chọn một cây bút máy.

Chọn xong viết, vừa bước ra khỏi công ty bách hóa thì cô đã nhận được điện thoại của mẹ, hỏi cô đã đến hay chưa. Vừa trả lời điện thoại Giang Tâm Đóa vừa vội vàng cất bước, lòng đang sốt ruột nên cô không để ý đèn giao thông ở phía trước đã chuyển sang màu đỏ, vừa cất điện thoại vào túi cô vừa nhanh chóng bước trên lối băng qua đường, trong một khoảnh khắc đó, cô nghe bên người mình vang lên tiếng còi xe sắc bén mà đầy gấp rút cùng tiếng thắng xe chói tai.

Giang Tâm Đóa kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện thì ra đèn dành cho người đi bộ đã chuyển sang màu đỏ từ lúc nào mà cô bởi vì không để ý nên giờ đang đứng giữa làn xe, quay đầu lại nhìn kỹ hơn, một chiếc Rolls-Royce màu đen lúc này đã ngừng lại, đầu xe cách người cô còn chưa đến 5cm.

Hai chân cô gái lúc này mới nhũn ra, cả người khuyu xuống mặt đường.

Tài xế của chiếc xe thấy vậy hoảng sợ vội xuống xe quan sát tình hình, cửa kiếng màu tối ngăn khoang sau chậm rãi hạ xuống, từ bên trong truyền ra một giọng nói lạnh mạc nhưng đầy từ tính, ‘Chuyện gì vậy?’

‘Cô gái này vượt đèn đỏ!’ Tài xế sợ đến toát mồ hôi lạnh, ông ta làm tài xế cho nhà họ Phạm đã mười mấy năm, trước giờ chưa từng gặp phải tình huống này, không ngờ hôm nay đại thiếu gia vừa về nước thì ông ta lại gây ra họa, quả thực là xui xẻo đến cực điểm!

Cô gái này không có việc gì tự dừng lại vượt đèn đỏ làm gì hại ông thẩm thế này chứ?

‘Có việc gì không?’

‘Xe không có đụng đến người, cô ấy...’ Tài xế liếc nhìn cô gái với mái tóc dài đang ngồi trên đường, trả lời, ‘...không có bị thương!’

‘Để lại danh thiếp của Lý Triết cho cô ấy, lập tức rời đi!’ Người đàn ông ngồi ở khoang sau ra lệnh một cách đơn giản, gãy gọn.

Hắn vừa về nước, bên ngoài đông đúc như vậy, lỡ như khiến người khác chú ý, phỏng chừng thân phận của hắn rất nhanh sẽ bị bại lộ hết, mà chuyện hắn không thích nhất chính là bại lộ trước công chúng như vậy.

‘Cô à, cô không sao chứ? Nếu như có chuyện, cô có thể gọi đến số điện thoại trên danh thiếp này, chúng tôi sẽ phụ trách toàn bộ.’ Tài xế cầm lấy một tấm danh thiếp đưa đến trước mặt Giang Tâm Đóa lúc này đang ngồi xoa xoa cẳng chân đang hơi nhói đau của mình.

‘Không... không có việc gì!’ Giang Tâm Đóa ngược đầu lên, nhẹ xua tay, trên mặt lộ ra nụ cười áy náy tỏ vẻ không muốn nhận tấm danh thiếp được đưa đến trước mặt mình.

Dù sao cũng là do cô vượt đèn đỏ, xe của người ta lại không có thực sự đụng vào người cô, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cũng may là món quà mà cô mua cho em trai được cô cất kỹ trong túi xách nên vẫn còn nguyên vẹn.

‘Không sao thì tốt rồi, lần sau nhớ cẩn thận một chút, đừng vội vã vượt đèn đỏ, nguy hiểm lắm.’ Tài xế dặn dò mấy câu rồi xoay người trở lại xe. Ông cũng biết, tính kiên nhẫn của đại thiếu gia nhà mình rất hữu hạn.

Lúc người tài xế xoay người rời đi, Giang Tâm Đóa cũng mím môi cố gượng đứng dậy, lùi sát về phía vệ đường, chiếc Rolls-Royce màu đen lúc này đã khởi động máy, cô đứng lặng nhìn chiếc xe lướt qua bên cạnh mình, cửa sổ sau xe đang chậm rãi kéo lên sau đó cô không nhìn thấy gì nữa bởi nó đã đóng chặt lại.

Mà vừa khéo lúc này, người đàn ông ngồi ở khoang sau tháo xuống chiếc kính râm vẫn đeo suốt từ lúc xuống máy bay đến giờ, trong chỉ khoảng một giây, chính là khoảnh khắc mà cửa kiếng xe đóng chặt lại đó, một bóng trắng cứ thế xông vào tầm nhìn của hắn.

Một bóng nhỏ nhắn mảnh khảnh, mặc một chiếc váy liền màu trắng đang đứng ngăn người giữa dòng xe cộ như nước, bề ngoài thoát nhìn đơn giản đáng thương. Mái tóc dài mềm mại, bóng loáng như một dải lụa đen tùy ý xỏa tung trên vai. Tuy rằng chỉ sơ sài liếc mắt một cái, hình bóng đó lại cứ thế khắc sâu vào đáy mắt của người đàn ông.

Giang Tâm Đóa vội vội vàng vàng chạy đến cửa nhà hàng nơi đã hẹn với mẹ mình, vừa đến nơi thì đã nghe giọng ôn hòa của mẹ gọi nhũ danh của cô: ‘Đóa Đóa...’

Nghe tiếng gọi, cô gái vội nhìn về phía vừa phát ra âm thanh, khi nhìn thấy mẹ mình trong bộ váy màu kem, trên mặt là nụ cười ôn hòa thường thấy thì vành mắt phấp phồng, vẻ buồn bã trong mắt trong phút chốc cũng tan đi không ít, xem ra trong khoảng thời gian này mẹ sống ở nhà họ Giang không tệ lắm.

‘Mẹ...’ Giang Tâm Đóa vội bước về phía mẹ mình, khi nhìn thấy mẹ chỉ có một mình, đôi mày thanh tú thoáng chau lại, ‘Tiểu Hàng đâu mẹ?’

‘Hôm nay Tiểu Hàng không ra được. Mẹ con mình mau vào trong đi, ba con đang đợi!’ Mẹ của Giang Tâm Đóa, Trình Truyền Phương vừa kéo tay con gái vừa nói, trong giọng nói không giấu được sự sốt ruột.

‘Dạ.’ Giang Tâm Đóa để mặc mẹ kéo tay mình đi vào trong nhà hàng, trái tim không khỏi đập mạnh, ‘Sao hôm nay ba lại rảnh rồi thế?’

Người mà ngày thường vốn là chẳng bao giờ ngó ngang đến đứa con gái đang ở bên ngoài như ba sao hôm nay lại đặc biệt đến đây ăn cơm với cô chứ? Trong lòng Giang Tâm Đóa không khỏi có chút bất an, có cảm giác như hôm nay có chuyện gì đó không bình thường sắp xảy ra.

‘Mẹ...’ Lúc tiến vào thang máy, bước chân Giang Tâm Đóa bất giác chững lại, ngập ngừng gọi.

‘Sao vậy?’ Trình Truyền Phương quay lại nhìn con gái, khi thấy bàn tay nhỏ nhắn đang nắm chặt làn váy, lúc này bà mới để ý đến vết bẩn màu xám xịt nơi góc váy, đôi mày bà không khỏi chau lại, ‘Sao váy lại bẩn thế kia?’

‘Không cần thậm làm bẩn thôi.’ Giang Tâm Đóa không dự định đem chuyện xảy ra hôm nay trên đường nói cho mẹ biết, sợ bà lo lắng.

‘Thôi bỏ đi, mua một chiếc váy khác thay cũng không kịp rồi. Đợi lát nữa con cứ ngồi yên một chỗ là được. Đi thôi, đợi vào thang máy rồi mẹ giúp con trang điểm lại một chút, như vậy nhìn mới rạng rỡ hơn.’ Trình Truyền Phương dịu giọng dặn dò.

‘Sao lại phải trang điểm?’ Giang Tâm Đóa chỉ đành để mặc mẹ kéo mình vào thang máy.

Đầu tiên là người cha trước giờ vốn đối xử rất lạnh nhạt với mình hôm nay lại muốn ăn cơm với cô, sau đó mẹ lại trịnh trọng nói cho cô biết phải trang điểm, đây rốt cuộc là có chuyện gì?

‘Ba con hôm nay có hẹn với người khác, đợi lát nữa gặp mặt con cứ ngoan ngoãn ngồi đó là được rồi.’ Trình Truyền Phương nhìn con gái, vách tường sáng loáng của chiếc thang máy trong nhà hàng cao cấp soi rõ bóng dáng mảnh khảnh của cô.

Đôi mắt của Giang Tâm Đóa rất đẹp, đen bóng mà sáng rõ như hai vì sao giữa nền trời đêm, mái tóc dài mềm mại, làn da trắng nõn mượt mà, đôi môi hồng nhuận, không có điểm nào là không lộ rõ khí chất và nét duyên dáng của một cô gái xinh đẹp.

Tuy rằng mấy năm này sống ở nhà họ Giang không được thoải mái như trong tưởng tượng nhưng con gái của bà vẫn như một đóa hoa lan, xinh đẹp kiêu diễm động lòng người.

Đối với đứa con gái này Trình Truyền Phương cực kỳ có lòng tin, lúc này bà mới nhận ra mình lo lắng thừa rồi, bất kỳ món son phấn trang điểm nào cũng sẽ phá hỏng nét đẹp tự nhiên trên gương mặt kia.

Đưa tay nhẹ nhàng vén những sợi tóc lòa xòa trên má con gái ra sau tai, bà dịu dàng nắm lấy tay con, ‘Đừng lo lắng, chỉ gặp mặt thôi mà, không sao cả.’

Lúc này Giang Tâm Đóa gần như đã hiểu rõ, ‘Mẹ, con còn chưa tốt nghiệp đại học...’

Cho dù là thực sự phải gả ra ngoài cô cũng được chọn kết hôn cùng người mà mình thích, không phải sao? Nhưng xem tình hình này, ngay cả người cha trước giờ không mấy quan tâm đến cô cũng đích thân ra mặt, tương lai của cô, vốn cho rằng sau khi dọn ra ngoài ở sẽ sáng sủa hơn, xem ra cũng bị trắc trở rồi.

‘Con đã hai mươi mốt tuổi rồi, chưa tốt nghiệp đại học thì có sao đâu chứ? Điều quan trọng là có thể tìm được một chỗ nương thân tốt thì nửa đời sau của con mẹ cũng không phải lo lắng nhiều nữa, Đóa Đóa...’, Trình Truyền Phương thở dài một tiếng, sâu xa nói, ‘Nghe lời mẹ lần này, được không?’

Nếu như thật sự có thể được vị thiếu gia nhà họ Phạm kia xem trọng, may mắn có thể chiếm được vị trí chính thê, vậy thì thực sự không cần phải lo lắng nữa rồi.

Trong giọng điệu của mẹ, sự nài xin cùng khó xử thật quá rõ ràng! Mắt Giang Tâm Đóa nhất thời tối lại, đầu lặng lẽ cúi xuống, mãi cho đến khi cửa thang máy mở ra cô mới nặng nề lê từng bước, gian nan bước theo mẹ mình.

Cô biết mình có thể thẳng thắn cự tuyệt sự sắp đặt như vậy nhưng cô thật sự không đành lòng nhìn thấy mẹ, người từ nhỏ đã yêu thương cô, bởi vì sự cự tuyệt của cô mà phải chịu sự quở trách nặng nề cùng bạo hành của cha.

Mẹ cô sớm đã chấp nhận số mệnh nên nhẫn nhục chịu đựng nhưng người làm con như cô không thể.

2. Chương 02: Người Phụ Nữ Mà Phạm Boss Muốn

Chương 02: Người phụ nữ mà Phạm boss muốn

Trong phòng bao sớm đã được đặt trước, cha của Giang Tâm Đóa, Giang Hán Sinh đang ngồi đợi cùng với một người đàn ông lạ mặt, nhìn thấy hai mẹ con cô bước vào, người đàn ông trẻ tuổi khách sáo đứng dậy, chủ động chào hỏi hai người, ‘Giang phu nhân, Giang tiểu thư, xin chào hai người.’

Trình Truyền Phương cũng không ngờ là đối phương đã đến trước cả mình, vừa nãy trong điện thoại chồng bà cũng không cho bà biết cho nên bà có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, ‘Chào ngài, Phạm tiên sinh.’

Thì ra vị đại thiếu gia nhà họ Phạm mà bà nghe nói thường xuyên sống ở nước ngoài này lại nho nhã và lễ độ như vậy trên người hoàn toàn không có chút gì là cao ngạo vô lễ và bá đạo thường thấy ở các cậu ấm con nhà giàu khác.

Giang Tâm Đóa tuy rằng có chút bất mãn đối với buổi coi mắt cố tình sắp đặt này nhưng phép lịch sự cơ bản thì vẫn không thể thiếu, nhất là trước mặt cha mình. Cô đang định tiến đến chào hỏi vị Phạm thiếu gia mới nhìn không có chút cảm tình nào kia thì anh ta đã lên tiếng phủ nhận thân phận của mình.

‘Giang phu nhân, thực xin lỗi tôi không phải là Phạm tiên sinh.’ Người đàn ông trẻ tuổi nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của hai người thì lên tiếng giải thích: ‘Tôi họ Lý, tên Chỉ có một chữ Triết, là trợ lý của Phạm tiên sinh. Sau khi Phạm tiên sinh xuống máy bay, bởi vì có việc gấp cần phải xử lý, không có cách nào đích thân đến gặp Giang tiểu thư cho nên đặc biệt bảo tôi đến đây một chuyến. Chuyện này xin Giang tiên sinh, Giang phu nhân và Giang tiểu thư thứ lỗi.’

Nghe đối phương nói liền một mạch Trình Truyền Phương và Giang Tâm Đóa cứ ngẩn người đứng đó.

‘Phạm tổng tài sự nghiệp lớn như vậy bận rộn cũng là chuyện đương nhiên! Cũng khó được Lý trợ lý đến đây một chuyến, nhà chúng tôi cũng không phải không hiểu lý lẽ.’ Giang Hán Sinh này giờ vẫn ngồi ở chỗ của mình lúc này mới đứng dậy, môi nở nụ cười tươi tắn, giọng sáng khoái nói với Lý Triết nhưng khi quay lại với vợ và con mình thì trở nên cực kỳ nghiêm khắc: ‘Truyền Phương, Đóa Đóa, còn không mau ngồi xuống?’

Khi hai mẹ con Giang Tâm Đóa vừa ngồi xuống Giang Hán Sinh vừa định vẫy nhân viên phục vụ tiến vào lên món ăn thì Lý Triết đã đưa tay ngăn lại ra hiệu tạm thời không cần sau đó lấy từ trong cặp táp ra một chiếc hộp tinh xảo, mở nắp hộp, đẩy đến trước mặt Giang Tâm Đóa, ‘Đây là quà gặp mặt mà Phạm tiên sinh tặng cho Giang tiểu thư, xin nhận cho.’

Nhìn sợi dây chuyền tinh, mặt dây chuyền là một viên kim cương đang tỏa ánh sáng chói mắt thì Giang Tâm Đóa cảm thấy đầu mình có chút choáng váng...

‘Đóa Đóa, còn ngẩn người gì vậy? Không mau nhận lấy đi! Đây chính là tâm ý của Phạm tiên sinh đấy!’

Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên nhìn cha mình rồi lại nhìn sang mẹ, thấy ánh mắt ra hiệu của họ mà nghi hoặc vô cùng.

Tuy rằng đây không phải là một buổi coi mắt như cô tưởng tượng nhưng...như vậy có thể coi là coi mắt sao? Dù sao nam diễn viên chính cũng không có mặt ở hiện trường, ngay cả mặt cũng chưa gặp qua một lần thì cô làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận món quà quý giá như vậy của người ta chứ?

‘Đóa Đóa, sao vẫn còn ngẩn người thế kia? Mau nhận đi!’ Giang Hán Sinh trầm giọng giục con gái.

Vốn là Giang Tâm Đóa muốn cự tuyệt nhưng nhìn ánh mắt nài nỉ của mẹ mình, những lời cự tuyệt thế nào cũng nói không thành lời, nhưng cô cũng không muốn cầm những thứ không thuộc về mình.

‘Đóa Đóa, mau nhận đi, đừng làm khó Lý trợ lý.’ Giọng ra lệnh, không cho phép cự tuyệt của Giang Hán Sinh vang lên, ngay lúc này mà cự tuyệt Lý Triết, vậy có khác gì không chừa chút mũi nào cho Phạm Trọng Nam?

Giang Tâm Đóa biết tính của cha mình, cố chấp mà gia trưởng, cô không muốn làm khó mẹ, không muốn khi mẹ trở về nhà họ Giang bị khó xử.

‘Lý tiên sinh, vậy tôi xin nhận. Xin thay tôi chuyển lời cảm ơn đến Phạm tiên sinh nhưng có một câu nói tôi cũng mong Lý tiên sinh có thể chuyển lời cho Phạm tổng tài, nếu có lòng thành tặng quà thì đừng nên mượn tay người khác, vậy sẽ tốt hơn.’

‘Đóa Đóa...’ Nghe đứa con gái trước giờ luôn ngoan ngoãn nhu thuận nói mấy lời này, mặt Giang Hán Sinh thoáng chốc tối sầm lại.

Đôi mắt tinh anh của Lý Triết lóe lên một tia sáng, nếu như chỉ xem bề ngoài, anh ta nhất định sẽ không chút do dự cho rằng cô là loại con gái yếu đuối không có chút chủ kiến nào nhưng xem tình hình, rõ ràng là không đơn giản như vậy.

‘Giang tiên sinh, Giang phu nhân cùng... Giang tiểu thư, tôi đã dọn đồ nhà hàng, lát nữa nhà hàng sẽ phục vụ các vị dùng cơm. Giờ tôi còn có việc, xin phép đi trước.’

Lý Triết lịch sự và lễ độ nói xong mấy câu này sau đó rời đi. Chuyện đã làm xong, hắn cũng nên trở về báo cáo những “thành tích” gần đây một chút cho vị sếp khó tính của mình...

Trong phòng tổng thống của khách sạn Raffles, một bóng người cao ngất nghiêm cẩn đứng trước khung cửa sổ sát đất, người này một thân tây trang thủ công sang quý, một tay hững hờ kẹp một điếu thuốc, một tay đút vào túi quần, vai rộng, dáng cao, vẻ ngoài anh tuấn đỉnh đặc, khí chất cao quý triển lộ không sót chút gì.

Nếu như theo lời Lý Triết nói rằng sếp của họ sau khi xuống máy bay còn có việc gấp cần xử lý, Phạm Trọng Nam lúc này hoàn toàn không có khả năng nhàn nhả như vậy đứng trong bên cửa sổ hút thuốc xem phong cảnh.

‘Boss!’

Từ nhà hàng vội vã trở về gặp boss của mình, Lý Triết thận trọng đứng ở cửa phòng tổng thống gọi người đàn ông đang đứng hút thuốc kia.

‘Chuyện làm đến đâu rồi?’

Người đàn ông chậm rãi xoay người đi đến sofa ngồi xuống, thuận thế dúi tắt điếu thuốc trên tay.

‘Hai mươi vị tiểu thư trong danh sách tôi đã đích thân đi gặp mặt rồi. Đây là tư liệu và ảnh chụp của năm vị tiểu thư mà tôi cảm thấy là phù hợp nhất với yêu cầu của ngài...’ Lý Triết đi đến gần, rút từ trong cặp hồ sơ ra một xấp tư liệu dày đưa đến trước mặt Phạm Trọng Nam.

‘Cứ để đó đi.’ Phạm Trọng Nam hơi hợt nói, trên mặt vẫn là một vẻ lạnh mạc và xa cách.

‘Được.’ Lý Triết đặt xấp tài liệu lên bàn trà trước mặt Phạm Trọng Nam rồi đứng thẳng lưng, chùng như vẫn còn điều gì muốn nói.

‘Có chuyện gì thì báo cáo một lần cho xong.’ Phạm Trọng Nam nhìn người trợ lý thân cận, mặt vẫn không có chút biểu cảm nào.

‘Lão gia vừa gọi điện thoại đến, ý của ngài là một tháng sau thấy được kết quả như ý.’

‘Biết rồi, lui xuống đi.’ Phạm Trọng Nam trầm giọng nói.

Lý Triết rất nhanh đã rời đi đồng thời cẩn thận đóng cửa lại, gian phòng lại trở về sự im lặng ban đầu. Phạm Trọng Nam nhìn tập tài liệu mà người trợ lý vừa đưa đến, hoàn toàn không có ý muốn mở ra xem. Hắn đưa tay cầm lấy điều khiển, ấn nút, chiếc rèm cửa dày chậm rãi kéo lại, gian phòng vốn đang sáng sủa phút chốc chìm trong bóng tối.

Xem ra hắn vẫn thích hợp sống trong bóng tối hơn...

Ông già đó dùng cách ép hôn để uy hiếp hắn, không phải chỉ là kết hôn thôi sao? Không phải chỉ là sinh cho ông ấy đứa cháu mà ông ấy muốn thôi sao? Chỉ cần hắn muốn, chuyện này lúc nào cũng có thể.

Phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ, hắn chỉ cần một cô gái nhu thuận, biết điều, như một bình hoa bày ở bên cạnh mình là được rồi.

Nhắm mắt lại, một bóng trắng như một đóa tuyết liên chợt lướt qua trong đầu... tóc dài xõa tung, mảnh khảnh yếu đuối động lòng người...

Động lòng người... Đáng chết thật, hắn rốt cuộc là đang nghĩ gì đây chứ?

Vụt mở mắt ra, vừa đúng lúc điện thoại di động đặt trên bàn đồ chuông, đây là điện thoại tư nhân của hắn, người gọi đến số điện thoại này không nhiều quá con số năm, cú điện thoại này gọi đến thật đúng lúc, đúng lúc quét đi những suy nghĩ vớ vẩn vừa nảy của hắn.

‘Phạm Trọng Nam...’ Đón nghe điện thoại, theo thói quen hắn báo tên của mình.

‘Không cần mỗi lần nghe điện thoại đều báo đại danh của mình ra, tôi biết cậu họ Phạm mà!’ Đầu bên kia truyền đến một giọng nói sáng khoái pha chút trêu ghẹo, ‘Có rảnh ra uống mấy ly không?’

‘Ừ, lát nữa tôi gọi lại cho cậu.’ Đơn giản đáp mấy câu xong Phạm Trọng Nam ngắt điện thoại.

Vì không để chính mình nhàn rỗi để suy nghĩ những chuyện không đâu hắn quyết định mở máy tính, tiếp tục xử lý công sự.

Sân vườn trường đại học vào những ngày đầu hè chìm trong một màu xanh mướt mắt.

Đã là giữa tháng sáu, kỳ nghỉ hè cũng đã trôi qua hơn một nửa nhưng sống ở bên ngoài, Giang Tâm Đóa gần như ngày nào cũng sẽ đến trường, đôi khi chẳng làm gì cả, chỉ lẳng lặng ngồi ở một góc riêng của mình trong sân trường vẽ tranh.

Lúc này cũng vậy, cô ngồi nép vào một góc trong sân trường, tay cầm bút vẽ nguệch ngoạc.

Vẽ tranh là chuyện cô thích làm nhất mỗi khi trong lòng có tâm sự, dù sao chương trình học đại học mà cô thích và lựa chọn học cũng khá trôi chảy, một chút sở thích ngoài lề này cũng không ảnh hưởng gì đến kết quả học tập của cô, hơn nữa khóa trình cô đã học gần xong rồi, nếu như không thi lên nghiên cứu sinh, năm sau giờ này có lẽ cô đã tốt nghiệp đại học.

Sau khi vô duyên vô cớ bị sắp đặt coi mắt, ba ngày nay mẹ không gọi điện thoại cho cô nữa, hôm đó sau khi ăn cơm xong trở về cô luôn thắc thỏm không yên, lo sợ đến nỗi gần như không ngủ được, đến hôm nay Giang Tâm Đóa mới coi như có thể yên tâm đôi chút.

Nếu theo quy tắc ngầm khi xem mắt mà nói, sau ba ngày, nếu như bên nhà trai không có gọi điện thoại hoặc tiếp tục liên lạc thì chắc là không sao rồi. Hướng gì đối tượng coi mắt, vị Phạm tiên sinh trước giờ chưa từng xuất hiện đó chắc là mất cao hơn đầu, sẽ không bao giờ chọn trúng cô mới đúng.

Cũng may là anh ta không chọn cô, bằng không Giang Tâm Đóa nghĩ cho dù cô có phản kháng chắc cũng vô dụng, theo sự nhiệt tình mà hôm đó ba cô thể hiện ra, nếu họ Phạm ưng thuận, cho dù phải trói chắc là ba cô cũng sẽ trói cô lại đưa đến nhà người ta mất!

3. Chương 03: Chủ Động Đi Tìm Phạm Trọng Nam (1)

Chương 03: Chủ động đi tìm Phạm Trọng Nam (1)

Cuộc sống trong nhà giàu sang thoát nhìn thì sung sướng an nhàn nhưng sự tối tăm và bất đắc dĩ bên trong mấy năm nay cô đã nhìn rõ rồi, cô mới sẽ không để nửa đời sau của mình cũng phải sống trong bóng tối như vậy.

‘Đóa Đóa, mấy ngày nay mình không trở về nhà, chẳng lẽ đêm nào bạn cũng trèo tường khoét vách làm ăn trộm hay sao mà mắt lại thâm đen thế kia?’ Tay ôm sách vở, Dương Dung Dung ngồi xuống bên cạnh Giang Tâm Đóa, tinh tế đánh giá người bạn tốt của mình.

Dương Dung Dung vóc người cao ráo, mắt to miệng nhỏ rất đáng yêu cộng thêm một đầu tóc ngắn, thoát nhìn trẻ trung mà rất có cá tính, hoàn toàn bất đồng với khí chất yếu đuối mong manh của Giang Tâm Đóa.

Đó còn không phải là do hậu quả của buổi coi mắt hay sao? Hại cô mấy đêm nay đều ngủ không an giấc! Nhưng tối nay chắc là cô đã có thể ngủ một giấc ngon. Chỉ có điều, thoát được lần này, lần sau biết có được may mắn như vậy hay không?

Nhà họ Giang nhiều con gái nhưng mỗi người sau khi đến 20 tuổi đều bị Giang Hán Sinh nhưng phương thức liên hôn để gả ra ngoài.

Mà năm nay Giang Tâm Đóa cũng đã ngoài 20 tuổi. Tuy rằng sau khi thi đậu đại học cô đã dọn ra ngoài ở mà không sống ở nhà họ Giang nữa, sau khi cô quyết định dọn đi cha cô Giang Hán Sinh đã từng rất tức giận mà tuyên bố thẳng thừng, không cho phép cô trở về nhà hay dùng tiền của nhà họ Giang nữa. Ông không nghĩ đến, nếu như Giang Tâm Đóa đã quyết định dọn ra ngoài sống thì cũng đã hạ quyết tâm sẽ không dùng một đồng tiền nào của nhà họ Giang nữa. Ai cũng không biết cô hoàn toàn có thể tự nuôi sống chính mình.

Nhưng bởi vì mẹ cô đã sinh cho nhà họ Giang đứa con trai duy nhất cho nên có thể nói mẹ cô, là vợ nhỏ có địa vị nhất trong nhà họ Giang. Chính vì thế nên cha của Giang Tâm Đóa đối với chuyện mẹ cô dầm dúi đưa tiền cho cô tiêu vặt coi như nhắm mắt mở một mắt. Nhưng số tiền đó Giang Tâm Đóa hoàn toàn không có dụng tới mà giữ riêng nó trong một tài khoản ngân hàng.

Nhưng chỉ sợ là nếu như chuyện liên hôn này có thể mang đến lợi ích cho sự nghiệp của gia tộc họ Giang, tin chắc cha cô sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy.

‘Sao vậy? Sao tự dưng không nói gì? Mặt mày lại nhăn nhó thế kia?’ Dương Dung Dung chợt lấy tay bịt miệng, đôi mắt mở thật to vẻ không thể tin được, một tay cô chỉ vào mũi bạn: ‘Chẳng lẽ bạn tỏ tình với anh chàng thanh mai trúc mã của mình bị thất bại rồi sao?’

Cô với Giang Tâm Đóa từ thời trung học đã là bạn thân của nhau, tình cảm bấy lâu nay của hai người cũng không phải là giả. Giang Tâm Đóa cô gái này ngoan ngoãn từ nhỏ, đến bây giờ đã 21 tuổi nhưng chưa yêu đương một lần nào. Đương nhiên không phải là vì cô không có người theo đuổi mà là vì trong lòng Giang Tâm Đóa sớm đã có người mình thích. Người đó chính là Ngụy Nhất Minh, lớn hơn các cô ba tuổi, năm nay vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh khoa ngoại thương của trường đại học quốc dân cũng là người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ đã cùng Giang Tâm Đóa lớn lên, là con trai của quản gia nhà họ Giang.

Đương nhiên Dương Dung Dung cũng quá rõ cá tính của bạn mình. Nếu như bạn cô dám đi tỏ tình với Ngụy Nhất Minh nói không chừng cô sẽ đốt pháo ăn mừng! Nhưng dường như đây là chuyện không thể nào.

‘Nếu như là như vậy có lẽ sẽ tốt hơn một chút!’ Giang Tâm Đóa không giống như ngày thường mỗi lần nhắc đến Ngụy Nhất Minh là vẻ mặt rạng rỡ, còn bây giờ trong giọng nói dường như có thêm chút tức giận và lo lắng.

Sự tồn tại của Ngụy Nhất Minh đối với cô mà nói là rất quan trọng. Hẳn trước giờ hiểu học chuyện học tập lúc nào cũng rất giỏi, tính tình lại rất ôn hòa và chu đáo. Những năm đầu khi cô theo mẹ dọn đến ở nhà họ Giang thường xuyên bị đám chị em cùng cha khác mẹ bức hiếp, uất ức đến rơi lệ nhưng lại không dám nói cho mẹ biết. Những lúc như vậy chỉ có Ngụy Nhất Minh, người theo người cha làm quản gia của mình sống ở nhà họ Giang thường xuyên dỗ dành cô.

Về lâu về dài theo năm tháng lớn lên quan hệ giữa họ theo lúc càng thân thiết. Nhưng chuyện cô thích Ngụy Nhất Minh đó trước giờ Giang Tâm Đóa chưa từng hé răng nói với ai, càng không dám nói với hẳn. Cô sợ những chuyện thế này một khi nói ra, quan hệ giữa hai người sẽ không giống như trước đây nữa.

‘Vậy chuyện gì có thể khiến Giang Tâm Đóa Giang đại tiểu thư phiền não vậy?’ Dương Dung Dung nghiêng đầu đánh giá về mặt khác thường của bạn tốt.

‘Nói với bạn cũng không giải quyết được gì!’ Giang Tâm Đóa thở dài một tiếng, chậm chạp thu dọn quyển bút ký. Đang lúc cầm túi xách định ngồi dậy rời đi thì tiếng chuông điện thoại quen thuộc bỗng vang lên.

Đúng là, sợ cái gì thì gặp ngay cái đó! Không cần nhìn điện thoại cô cũng biết cú điện thoại này là do mẹ mình gọi đến.

Bất đắc dĩ cầm lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nhìn dãy số quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, dưới ánh mắt nghi hoặc của Dương Dung Dung, Giang Tâm Đóa chậm chạp đón nghe.

‘Mẹ...’

Lúc Giang Tâm Đóa trở về đến nhà họ Giang thì đã là chuyện một giờ sau.

Trở về nhà lớn họ Giang nơi đã lâu chưa về, từng cọng cỏ ngọn cây đều khiến Giang Tâm Đóa cảm thấy có chút xa lạ.

Còn chưa kịp vào đến nhà chính thì mẹ cô đã vội chạy về phía cô sau đó không kịp nói gì cứ thế kéo Giang Tâm Đóa thẳng đến thư phòng của Giang Hán Sinh ở lầu một.

Thì ra chân chính muốn tìm cô không phải mẹ mà là ba cô!

‘Ba...’ Giang Tâm Đóa đứng trước bàn sách, dè dặt nhìn cha mình, Giang Hán Sinh đang đứng hút thuốc bên cửa sổ.

Đối với người cha này, Giang Tâm Đóa vẫn là sợ nhiều hơn tôn kính, tôn kính nhiều hơn thân thiết.

‘Đóa Đóa, về rồi sao?’ Giang Hán Sinh xoay người lại, nhìn thấy Giang Tâm Đóa vẻ mặt khẩn trương đứng đó, trong lòng tuy rằng có chút không vui nhưng cũng không như ngày thường, sầm mặt đối đãi nhưng chút ý cười trên mặt ông càng khiến Giang Tâm Đóa cảm thấy không quen.

‘Ba, tìm con có việc sao?’ Giang Tâm Đóa đoán không ra suy nghĩ của ba mình, chỉ đành dè dặt đáp lời, chỉ sợ mình lỡ miệng nói sai điều gì sẽ làm liên lụy đến mẹ.

Lúc nhỏ khi cô vừa dọn đến ở nhà họ Giang, hoàn cảnh xa lạ, con người xa lạ khiến cô thấy rất sợ, càng không hiểu được thế giới của người lớn là thế nào. Mỗi lần nhìn thấy mẹ bị ba và má lớn xem như chỗ trú ẩn cũng chỉ có thể trốn ở nhà sau không dám lên tiếng bởi vì một khi lên tiếng, người má lớn kia chắc chắn sẽ mắng càng hung.

Lớn lên rồi cô biết mẹ mình có thể coi như người thứ ba xen vào cuộc hôn nhân của ba, là vợ nhỏ danh không chính ngôn không thuận, hơn nữa còn là người vợ nhỏ thứ tư của ba mình.

Cô không thấy giữa ba và mẹ mình có chút tình cảm gì nhưng từ khi mẹ sinh cho nhà họ Giang đứa con trai duy nhất thì địa vị của bà cũng nhờ đứa con trai này mà vững chắc hơn nhiều.

Nhưng cô cũng không cho rằng bởi vì mẹ và em trai mà mình có thể trở thành tiểu thư cao quý của nhà họ Giang bởi vì cô chỉ là một trong số tám người con gái của Giang Hán Sinh, trước giờ chưa từng được ai coi trọng.

Trong suy nghĩ của ba cô, nuôi lớn những đứa con gái này chẳng qua là để sau này có thể đổi được lợi ích gì đó.

Chính vì thế nên sau khi thi đậu đại học cô không muốn giống như những chị em khác của mình, bị đem dùng để trao đổi lợi ích bằng hôn nhân hoặc vì như thế nên mới đoạn tuyệt quan hệ mà dọn ra ngoài.

Nhưng thực tế cho thấy, cô quả thực đã suy nghĩ quá đơn giản.

Cha cô không thể nào để cô dễ dàng trốn thoát như vậy! Hôm nay gọi cô trở về chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Cô không muốn đời mình cứ như vậy bị người ta bán đi nhưng...

Giang Tâm Đóa lẳng lẳng liếc sang mẹ, người này giờ vẫn đứng bên cạnh cô, trong mắt thoáng qua một tia bất đắc dĩ.

Mẹ đã vất vả cả đời, cô sẽ không để mẹ phải khó xử nữa. Tuy rằng trong lòng cô không phải chỉ một lần nghĩ đến, nếu như mẹ sống ở nhà họ Giang không được vui vì sao lại không chịu rời đi? Dù sao giữa ba với mẹ cũng không có ràng buộc gì về mặt pháp luật nhưng cách nghĩ này cô chỉ có thể giấu kỹ trong lòng không dám hé môi.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn rất dịu dàng quan tâm đến cô nhưng chuyện giữa cô và ba, mẹ trước giờ chưa từng xen vào một câu.

‘Đóa Đóa, qua đây ngồi đi, ba có chuyện muốn bàn kỹ với con.’ Giang Hán Sinh dụi tắt điếu thuốc trên tay, ra hiệu cho Giang Tâm Đóa cùng mình đến ngồi ở sofa sau đó nhìn sang Trình Truyền Phương, ‘Truyền Phương, bà cũng ngồi xuống đi!’

Sau khi ba người đã an vị, Giang Hán Sinh cũng không vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, ‘Mấy ngày nay Phạm Trọng Nam bên đó có liên lạc với con không?’

‘Không có.’ Giang Tâm Đóa không cần suy nghĩ trả lời thẳng.

‘Không có sao?’ Nghe con gái trả lời như vậy, Giang Hán Sinh rõ ràng có chút tức giận nhưng ông vẫn cực lực nén xuống, ‘Đóa Đóa, sao con không sớm nói cho ba biết?’

Ông cho rằng điều kiện của con gái mình như thế đã là cực tốt rồi, hôm đó Phạm Trọng Nam tuy rằng không có xuất hiện nhưng ông biết người này cá tính ẩn mật, không thích xuất hiện trước đám đông, nếu như đã phải trợ thủ đắc lực của mình đến gặp chứng tỏ anh ta cũng khá coi trọng chuyện này, không phải sao?

Nhưng liên tục mấy ngày hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào là sao? Thật không dễ dàng gì ông mới kết nối được với mối này, tuyệt đối không thể để người khác nhanh tay hơn đoạt mất.

4. Chương 04: Chủ Động Đi Tìm Phạm Trọng Nam (2)

Chương 04: Chủ động đi tìm Phạm Trọng Nam (2)

Nhưng liên tục mấy ngày hoàn toàn không nhận được chút tin tức nào là sao? Thật không dễ dàng gì ông mới kết nối được với mối này, tuyệt đối không thể để người khác nhanh tay hơn đoạt mất.

‘Ba, con...’ Giang Tâm Đóa nhìn vẻ mặt đã hơi biến sắc của ba mình, không biết nên nói gì cho phải.

Chuyện lần trước coi mất, đối phương đã không xuất hiện, sau đó cũng không có bất kỳ hồi âm nào, cũng không lưu lại bất kỳ phương thức liên hệ nào, cô là con gái, có thể nói gì đây?

Nhưng xem ra ba đối với chuyện này, đối với vị Phạm tiên sinh kia thực sự là rất quan tâm.

‘Đóa Đóa, ba nói với con thế này...’ Giang Hán Sinh nhìn gương mặt xinh đẹp của con gái, ‘Gần đây chuyện đầu tư ở nước ngoài của ba có chút vấn đề, công ty cần huy động một số tiền lớn để làm vốn luân chuyển nhưng bên phía ngân hàng vẫn chưa chịu phê duyệt cho kế hoạch đầu tư này cho nên, nhà họ Giang và công ty toàn bộ phải dựa vào con.’

Dựa vào cô? Cô chỉ là một sinh viên đại học còn chưa tốt nghiệp, nào có bản lĩnh lớn như vậy? Chỉ sợ là ba cô lại định bán đứa con gái này đi rồi! Trước đây các chị cô cũng vậy, không ngờ hôm nay lại đến lượt cô.

Nhưng đối phương nào có chút hồi âm gì, ba cô làm sao bán con đây?

‘Ba, con không biết gì hết, làm sao giúp được ba chứ?’ Giang Tâm Đóa cố tình bỏ qua ý tứ đã quá rõ ràng trong câu nói của ba mình.

‘Đây là địa chỉ khách sạn nơi Phạm Trọng Nam hiện đang ở, con tìm cách tiếp cận với anh ta, tốt nhất là có thể làm cho ván đã đóng thuyền, gạo sống nấu thành cơm.’ Giang Hán Sinh vừa nói thẳng ý đồ vừa rút ra một tờ giấy ghi địa chỉ đưa cho con gái.

Cho dù không thể ép anh ta cưới con gái mình nhưng ít nhất thì cũng có thể moi một số tiền bịt miệng lớn từ anh ta. Hiện giờ đối với Giang Hán Sinh mà nói, tiền quan trọng hơn tất cả.

Nhà họ Phạm trước giờ rất chú trọng thể diện, tin rằng sẽ không thể để những tin tức đào hoa kia xuất hiện trên người Phạm Trọng Nam.

‘Ba, con không muốn.’ Giang Tâm Đóa không cầm mảnh giấy mà Giang Hán Sinh đưa cho mình, cô không muốn trở thành giống như kỹ nữ vậy, tự mình tìm đến đàn ông, cho dù là vì nhà họ Giang cũng vậy.

‘Không muốn cũng không được.’ Nụ cười trên mặt Giang Hán Sinh lúc này đã biến mất không còn, ‘Chỉ cần một ngày con còn là con gái của Giang Hán Sinh ta thì nhất định phải làm theo ta. Nhà họ Giang không thể bị hủy bởi sự tùy ý của con được. Con nghĩ thử xem, em trai con chỉ mới mười hai tuổi, còn mẹ con nữa, nhà họ Giang bị hủy rồi, đối với họ hoàn toàn không có điểm tốt nào.

‘Hán Sinh, ông đừng tức giận. Đóa Đóa tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, để tôi nói chuyện với nó kỹ hơn.’ Trình Truyền Phương sợ con gái mình chọc giận chồng, vội vàng đứng dậy kéo cô ra sau lưng như che chở.

‘Tuổi nhỏ? Không hiểu chuyện?’ Giang Hán Sinh tức đến bật cười lạnh một tiếng, ‘Có đứa con gái nào của tôi vào cái tuổi của nó mà còn chưa lấy chồng đâu chứ? Giang Tâm Đóa ta nói thật với con, trong vòng mười ngày nếu như công ty không nhận được tiền đầu tư, cổ phiếu của công ty nhất định sẽ rớt giá mạnh. Lúc đó đừng trách sao ta không khách sáo với mẹ con các người. Cái gì nên nói, chuyện gì nên làm, tốt nhất là con nên suy nghĩ cho rõ ràng.’

Ném lại câu nói kia xong Giang Hán Sinh cứng rắn nhét tờ giấy ghi địa chỉ vào tay Trình Truyền Phương, trước khi ra cửa, tầm mắt hai người lặng lẽ giao nhau đầy ẩn ý.

Cửa nặng nề đóng sập sau lưng ông phát ra một tiếng kêu thật lớn.

Giang Tâm Đóa ngẩn người đứng nhìn theo bóng cha mình, đôi mắt vốn sáng long lanh phút chốc tối lại.

‘Đóa Đóa, con đừng trách ba con, trước giờ tính tình của ông ấy đều không tốt vậy đó. Hơn nữa lần này thực sự quá quẫn bách nên ông ấy mới phải làm thế. Hay là... con thử đi tìm vị Phạm tiên sinh kia xem thế nào, được không?’

Trình Truyền Phương xoay người, vừa nhẹ nhàng ôm lấy con gái vừa nhét tờ giấy Giang Hán Sinh đưa cho bà vào trong tay cô, giọng thỉnh cầu.

Bà chỉ là một người đàn bà, căn bản là không thể giúp con gái nói gì hết.

Trong nhà, những người vợ khác của Giang Hán Sinh có người nào là không tích cực rèn luyện cho con gái của mình, hoặc là hy vọng con gái mình có thể trở thành nhân vật đầu não, mạnh mẽ, giỏi giang, hoặc là dạy con càng nhiều kỹ xảo hầu hạ đàn ông, tìm đủ mọi cách để kiếm được một chàng rể khít thể cường đại, mượn uy thế chồng để làm nở mày nở mặt cho mình.

Nhưng bà trước giờ chưa từng dạy con như thế, bà chỉ mong con trai con gái mình có thể trưởng thành khỏe mạnh mình an, nhất là sau khi bà sinh được đứa con trai duy nhất cho nhà họ Giang, địa vị của bà lập tức tăng cao hơn nhiều, căn bản là không cần bán con gái để đổi lấy địa vị.

Nhưng giờ công ty của nhà họ Giang xảy ra vấn đề lớn như vậy, con gái mình lại là một trong số những cô con gái chưa lấy chồng của nhà họ, hơn nữa lại là đứa có nhan sắc nhất, bảo sao Giang Hán Sinh không nhắm vào Đóa Đóa cho được.

Vừa khéo là Phạm Trọng Nam cũng đang muốn tìm người thích hợp để kết hôn, Giang Hán Sinh sao lại có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy được? Trong thâm tâm, thực ra bà cũng hy vọng con gái mình có thể gả cho người đàn ông như vậy, ít ra, so với đám công tử nhà giàu nổi tiếng ăn chơi đàn đúm kia, Phạm Trọng Nam

sống ở nước ngoài đã lâu năm, trước giờ lại chưa từng nghe bất kỳ tin tức bay bướm nào của anh ta, tốt hơn rất nhiều.

Chỉ đáng tiếc là anh ta trước giờ không mấy khi lộ mặt trước công chúng, họ muốn tìm ảnh chụp hoặc tư liệu gì của Phạm Trọng Nam quả thực khó còn hơn lên trời.

‘Mẹ, con...’ Giang Tâm Đóa nhìn ánh mắt nài nỉ của mẹ mình, lời cự tuyệt thế nào cũng nói không nên lời, ‘Nhà mình thực sự phải đi đến bước này sao?’

Trình Truyền Phương gian nan gật đầu.

‘Để con suy nghĩ lại đã, được không?’ Bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt mảnh giấy trong tay, mảnh giấy rõ ràng là không có chút nhiệt độ nào lúc này lại giống như một hòn than nóng rực cả tay cô.

Đêm khuya, cảng Clarke, Singapore

Giang Tâm Đóa và Ngụy Nhất Minh ngừng xe rồi tùy tiện chọn một băng ghế dành cho hai người gần bờ sông mà ngồi.

Họ tình cờ gặp nhau khi Giang Tâm Đóa từ nhà họ Giang bước ra, lúc đó vừa khéo Ngụy Nhất Minh trở về nhà để đưa gì đó cho ba mình.

Tính ra họ cũng đã hơn hai tháng không gặp nhau rồi. Ngụy Nhất Minh thì bận rộn với công việc mới vừa tìm được còn cô thì hết bận việc học lại cùng Dương Dung Dung cùng nhau. Thế nên hai người mới hẹn nhau đi ăn cơm sau đó thấy thời gian còn sớm nên họ quyết định đến đây dạo một vòng.

Lúc này trong những quán bar dọc hai bên bờ sông không ngừng vọng ra tiếng reo hò đầy phấn khích, đây là cuộc sống về đêm của người Singapore, sau những giờ làm việc tất bật hẹn nhau đối ẩm, thưởng thức một trận banh hay, họ đem thời gian và toàn bộ tinh lực còn thừa lại trong ngày tiêu hao ở đây.

Giang Tâm Đóa trước nay đều có thể coi như một cô gái ngoan, cuộc sống về đêm thế này lúc còn sống ở nhà họ Giang đương nhiên là chưa từng trải qua. Nhưng từ khi cô dọn ra ngoài ở, Ngụy Nhất Minh thỉnh thoảng cũng có rủ cô đến đây ăn cơm, trò chuyện.

‘Hình như em ốm đi nhiều đó, sắc mặt cũng không được tốt, xảy ra chuyện gì sao?’ Ngụy Nhất Minh nhìn Giang Tâm Đóa lúc này đang chậm rãi uống nước trái cây, ân cần hỏi.

Từ lúc họ vừa gặp mặt hẳn đã thấy vẻ phiền não trên mặt cô. Lúc ăn cơm, bởi vì không muốn ảnh hưởng đến khẩu vị nên hẳn dứt khoát không hỏi, còn giờ đây, đương nhiên là hẳn có thể tùy ý hỏi chuyện cô rồi.

‘Thật sao?’ Giang Tâm Đóa đưa tay sờ mặt mình, ‘Chắc là do mấy hôm nay nóng quá, ngủ không được ngon thôi.’

‘Đóa Đóa, thói quen của em lúc nói dối vẫn không thay đổi.’ Ngụy Nhất Minh vạch trần ngay, mỗi lần nói dối Đóa Đóa đều không ý thức cắn môi mình, nếu như trong miệng có gì đó, chẳng hạn như ống hút hoặc đũa, cô sẽ cứ cắn mãi không buông.

Cho dù Giang Tâm Đóa không nói gì cả nhưng hiểu cô như vậy, Ngụy Nhất Minh làm sao có thể không đoán được đôi chút nguồn cơn chứ?

Từ khi Đóa Đóa dọn ra khỏi nhà họ Giang, nếu không phải vì có chuyện gì đặc biệt cô sẽ không trở lại. Lần này chắc là bởi vì công ty của Giang Hán Sinh xảy ra vấn đề.

‘Nhất Minh, làm gì mà lần nào cũng phải vạch trần người ta thế!’ Giang Tâm Đóa có chút ngượng ngùng nói.

‘Vậy em có muốn nói cho anh biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?’

Biết rằng không giấu được Ngụy Nhất Minh, Giang Tâm Đóa suy nghĩ một lúc rồi đôi mắt to tròn đảo nhanh một vòng, ‘Công ty của ba em có phải là xảy ra vấn đề rất lớn không?’

Nếu như thật sự sự tình nghiêm trọng như lời ba nói, cô đi tìm Phạm Trọng Nam liệu có giúp được gì không? Huống gì dựa vào cái gì mà người ta phải lấy nhiều tiền như thế ra để giúp cho nhà họ Giang chứ?

Tuy rằng trong buổi gặp mặt xem như là coi mắt đó, anh ta vừa ra tay đã tặng một sợi dây chuyền kim cương giá trị không rẻ, xem ra nhà họ Phạm thực sự rất có tiền.

Nhưng Giang Tâm Đóa cũng biết, vị Phạm tiên sinh đó nếu như không phải phản cảm chuyện coi mắt thì chính là không thích đối tượng xem mắt. Tuy rằng họ trước giờ chưa từng gặp mặt, cô cũng tự hiểu rõ mình, nếu lấy thân phận của cô sánh vai với đại thiếu gia nhà họ Phạm thì quả thực là trèo cao.

Mà từ hôm đó về sau đối phương cũng không hề liên lạc lại với cô, điều đó chẳng phải đã chứng minh họ không có hứng thú với cô hay sao? Cô tự mình tìm đến họ, vậy không phải tự rước lấy nhục sao?

Nhưng cô có thể trơ mắt không lo sao?

5. Chương 05: Gặp Lại Rồi Lại Lướt Qua Nhau

Chương 05: Gặp lại rồi lại lướt qua nhau

Trên thế giới này, vì sao có nhiều chuyện khó xử nhưng lại không thể không làm vậy chứ?

‘Cổ phiếu của nhà họ Giang mấy ngày nay vẫn luôn tuột giá.’ Nghe Giang Tâm Đóa nói vậy, Ngụy Nhất Minh đã gần như chắc chắn nguyên nhân khiến cô phiền não là gì rồi. ‘Tính cả ngày hôm nay thì đã là ba ngày liên tục giá cổ phiếu của công ty trượt dốc, đã mất giá hơn 15%. Nhưng chuyện của công ty em có thể làm được gì chứ?’

Ngụy Nhất Minh còn chưa tốt nghiệp đã đến công ty chứng khoán hải ngoại thực tập, hiện giờ đã trở thành chuyên viên đầu tư chính thức cho nên đối với tình huống của công ty nhà họ Giang hẳn quả thực hiểu rõ hơn ai hết.

‘Trước đây không phải vẫn rất tốt sao? Thế nào đột nhiên lại thành như vậy?’ Giang Tâm Đóa tuy rằng không hiểu lắm về mấy chuyện cổ phiếu nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Ngụy Nhất Minh, lòng cô cũng trầm xuống theo.

‘Chuyện công ty của ba em anh không tiện tiết lộ quá nhiều. Nhưng mà...’ Ngụy Nhất Minh chợt dừng lại một chút.

Không tiện tiết lộ, một phần là vì đạo đức nghề nghiệp đòi hỏi, một phần là vì hẳn không muốn cô quá lo lắng. Nhớ đến những lời vị giám đốc đầu tư nói với hẳn hôm nay, sắc mặt của Ngụy Nhất Minh càng thêm trầm trọng.

‘Nhưng thế nào? Nhất Minh, anh đừng giấu em.’

‘Nói đơn giản là công ty của ba em hiện giờ đang phải đối mặt với nhiều nguy cơ, nếu tránh được thì coi như có thể tiếp tục tồn tại còn bằng không...’ Nếu theo mức độ sụt giảm giá cổ phiếu của Giang thị thế này, có lẽ ngày phá sản của nhà họ Giang cũng không còn xa.

‘Vậy phải làm thế nào?’

‘Nếu như không có người khác rót thêm tiền vào chống đỡ cho qua được giai đoạn khó khăn này, phỏng chừng khoảng mười ngày thôi là không còn trụ được nữa.’

Không trụ được nữa? Vậy không phải là phá sản sao? Bàn tay đang cầm ly nước trái cây của Giang Tâm Đóa chợt run lên, ly nước trái cây suýt nữa thì rơi khỏi tay.

Thì ra ba không có gạt cô! Thì ra là vậy nên ba mới sốt ruột muốn cô đi liên hệ với Phạm Trọng Nam, chắc là hy vọng đối phương có thể xuất ra một khoản tiền sinh lễ?

Nhưng khoản tiền này liệu có đủ để nhà họ Giang vượt qua được nguy cơ không?

‘Đóa Đóa, không cần sợ! Có phải ba em ép em làm gì không?’ Ngụy Nhất Minh Đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Giang Tâm Đóa, nhẹ giọng nói. Giang Hán Sinh làm người thế nào hẳn hiểu rất rõ.

‘Nhất Minh, em muốn đi về.’ Giang Tâm Đóa vội vã đứng dậy nói.

Ba cô có ép cô thật nhưng cô không biết nói với hắn thế nào. Hắn là người cô thích, là người cô luôn để trong lòng! Cô sợ hắn hiểu sai về cô, Giang Tâm Đóa có chút chua xót nghĩ.

‘Đóa Đóa, có chuyện gì nhất định phải nói với anh có biết không? Chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách!’ Ngụy Nhất Minh biết cô né tránh hắn cũng rất bất đắc dĩ nhưng vẫn đi theo cô đến chỗ đỗ xe. Lúc này Ngụy Nhất Minh hận nhất chính là bản thân năng lực không đủ để giúp cô giải quyết nan đề.

‘Nhất Minh, em cũng không biết phải làm thế nào nữa, Để em trở về suy nghĩ thật kỹ đã!’ Trong mắt Giang Tâm Đóa không giấu được u buồn.

‘Đừng ép buộc mình quá mức có biết không?’ Ngụy Nhất Minh ân cần nói.

‘Em biết rồi!’

‘Đứng ở đây đợi anh anh lái xe đến!’ Ngụy Nhất Minh thấp giọng dặn dò.

‘Được.’ Giang Tâm Đóa dịu ngoan trả lời, Ngụy Nhất Minh luôn là như vậy, cẩn thận chu đáo.

Hơn tám giờ tối, trong phòng họp ở khách sạn Raffles, Phạm Trọng Nam đang họp cùng một số quản lý cấp cao của mình.

‘Hôm nay họp đến đây thôi! Bây giờ cũng đã muộn, nếu như các vị mệt có thể lưu lại nghỉ đêm trong khách sạn.’

‘Không cần đâu Phạm tổng, nhà của tôi rất gần đây!’

‘Tôi cũng vậy!’

‘Chúng tôi xin cáo từ trước!’

Mỗi người một câu thay phiên nhau nói rồi đoàn người lũ lượt kéo nhau rời khỏi căn phòng họp trong phòng tổng thống, cuối cùng chỉ còn thừa lại Lý Triết.

‘Lý Triết, còn chuyện gì sao?’ Phạm Trọng Nam Thông thả đốt một điếu thuốc nhìn người thuộc hạ này giờ vẫn còn đứng nguyên tại chỗ rõ ràng là đang có điều muốn nói với mình.

‘Boss, Về mấy phần tài liệu đó...’ Lý Triết ngập ngừng hỏi. Boss của hắn trở về nước đã được mấy ngày rồi nhưng không biết những phần tài liệu đó anh ta đã xem qua hay chưa? Thời gian mà lão gia bên đó cho phép chỉ còn lại một tháng mà Boss lại bận như vậy, nếu như thật sự đã chọn được một trong số đó để làm đối tượng kết hôn, lằng lằng đi đăng ký là chuyện không thể nào rồi.

Cho dù Boss không thích lộ diện ra ngoài đến mấy, hôn lễ này cũng là không tránh khỏi rồi. Dù sao cũng phải làm, hơn nữa người được phái đi làm chắc chắn không ai ngoài hắn. Nếu đã như vậy biết sớm một chút, sớm chuẩn bị một chút thì sẽ tốt hơn.

‘Lý Triết, cậu lui xuống trước đi!’ Phạm Trọng Nam dụi điếu thuốc trong tay, chậm rãi nói.

‘Được.’ Thấy Phạm Trọng Nam rõ ràng là không muốn bàn về việc này, Lý Triết cũng không nói nhiều nữa mà lập tức rời đi, sau đó còn cẩn thận khép cửa lại, lưu lại không gian yên lặng cho căn phòng.

Phạm Trọng Nam bước đến gần cửa sổ, tầm mắt lặng lẽ phóng ra ngoài bờ sông đèn hoa rực rỡ, ánh đèn muôn màu chiếu trên mặt nước ánh lên những luồng ánh sáng huyền hoặc, lóng lánh như một dải Ngân hà.

Nhìn cảnh sắc như ảo như mộng trước mắt, một nỗi tịch mịch chợt dâng lên trong lòng, một sự xung động khiến hắn chưa đến nửa giờ đã xuất hiện ở bến cảng Clarke.

Khí trời mùa hạ ở Singapore thật oi bức, mới đi bộ hơn mười phút trán hắn đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng Phạm Trọng Nam dứt khoát ngừng bước, một mình đứng lặng ở bên cạnh, mông lung nhìn mặt nước. Gió đêm hiu hiu thổi tới, mang đến không phải là sự mát mẻ mà là một sự oi ả khác, đây chính là khí hậu nhiệt đới ở vùng hải đảo kinh điển khiến cho người vẫn luôn quen với khí trời mát mẻ ở nước ngoài có chút không thoải mái.

Trời càng lúc càng tối, người đi dạo cũng càng lúc càng nhiều khiến hấn, người trước giờ không quá thích đám đông, bắt đầu có chút hối hận về quyết định đi ra đây của mình.

Xoay người đang định rời đi thì trong khoảnh khắc đó, một bóng người mảnh khảnh, mềm mại lại bất ngờ xông thẳng vào ngực hấn...

Một mùi hương thoang thoảng như có như không, trước khi Phạm Trọng Nam kịp phản ứng lại, đã quần quanh trong khoang mũi hấn rồi cứ thế xông thẳng vào lòng hấn, nơi sâu nhất...

‘Xin lỗi, xin lỗi, tôi vô ý quá!’ Lúc Giang Tâm Đóa nhận ra mình đụng vào người khác cô lập tức rớt rít nói lời xin lỗi.

Không biết là thế nào, dạo gần đây nếu không phải là đụng vào xe thì đụng vào người, thật xui xẻo! Thói quen đi lơ đãng không nhìn đường này quả thật là hại người quá mức.

Chỉ vì cô đứng ở chỗ đó đợi đã lâu mà không thấy Ngụy Nhất Minh chạy xe đến nên mới định đi đến chỗ đỗ xe xem rốt cuộc là có chuyện gì, không ngờ mới đi được mấy bước thì đã lỡ chân đụng phải người khác.

Mà cơ thể người mà bị cô đụng phải này đúng là quá mức rắn chắc, chỉ đụng một cái mà mũi cô đau quá, hai mắt nẩy đom đóm, cả người lảo đảo suýt ngã nhưng là lỗi của mình nên Giang Tâm Đóa vẫn luôn miệng xin lỗi.

Cùng lúc đó, cô ngẩng đầu lên mới phát hiện, chiều cao 1m63 của mình quả thực chỉ đứng đến ngực của anh ta.

Khi giọng nói ngọt ngào mềm mại kia truyền vào tai mình, Phạm Trọng Nam không nhịn được hơi cúi đầu xuống, nương theo ánh đèn sáng lạnh muôn màu, đôi mắt thâm thúy như một đầm nước giấu sau chiếc kính râm trong chớp mắt lóe sáng...

Là cô gái đó!

Gương mặt thỉnh thoảng lướt qua trong đầu hấn khiến cõi lòng phẳng lặng chợt run lên.

Hấn trước giờ chỉ nhìn qua một lần sẽ không quên.

Là cô gái đó! Người con gái mà hấn không nghĩ là có thể gặp lại lần nữa! Trong biển người mênh mông kia thế mà họ lại có thể không hẹn mà gặp lần nữa! Điều này nói lên cái gì?

‘Xin lỗi anh, tôi không phải cố ý!’ Thấy người bị mình đụng phải không nói năng gì, Giang Tâm Đóa có chút chột dạ lùi lại hai bước, đầu cúi thấp, nhỏ giọng nói.

Anh ta cao thật, đứng trước mặt cô trông anh ta chẳng khác nào một thiên thần, thân hình cao lớn rắn rỏi, y phục sang quý, chỉ nhìn sơ cũng đủ mang đến cho người khác một cảm giác cao cao tại thượng.

Thân hình cao lớn kia chắn hết ánh sáng đèn nên ngũ quan của anh ta khuất trong bóng tối nhờ nhờ cộng thêm chiếc kính râm không ai đeo vào lúc này khiến cô không cách nào nhìn rõ gương mặt của người đàn ông kia.

Cô đã xin lỗi anh ta rồi vậy mà người này vẫn không nói tiếng nào, hơn nữa toàn thân phát ra một luồng hơi lạnh cùng một vẻ cường thế khiến cô có chút khẩn trương, chỉ muốn nhanh chóng thoát li.

‘Đóa Đóa...Đóa Đóa...’ Một giọng nói quen thuộc xuyên qua đám đông ồn ào rơi vào tai hai người. Giang Tâm Đóa ngoảnh đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, khi nhìn thấy Ngụy Nhất Minh đang rẽ đám đông bước nhanh về phía mình thì an lòng hấn đi, nhìn hấn mỉm cười, ‘Nhất Minh, ở đây...’

Nụ cười đó cùng tiếng gọi thân thiết khiến sắc mặt Phạm Trọng Nam hơi tối lại.

‘Bên đó kẹt xe quá, xe của anh không chạy đến đây được, chúng ta đi bộ qua đó được không?’ Ngụy Nhất Minh đi đến bên cạnh Giang Tâm Đóa, trên gương mặt trẻ tuổi là nụ cười tuần lãng.

‘Dạ được.’ Giang Tâm Đóa gật đầu, đang định rời đi nhưng vừa cất bước thì đã khựng lại bởi vì, cái người vừa nãy bị cô đụng trúng, sau khi nghe cô nói xin lỗi xong vẫn không nói một lời kia lúc này đang dùng ánh mắt chuyên chú nhìn cô chăm chăm.

Khiến cô đi không được mà cũng không dám quay đầu lại nhìn anh ta.

Cô, không biết anh ta rốt cuộc định làm gì.

Ngụy Nhất Minh miễn cảm nhận ra người đàn ông cao lớn bên cạnh Giang Tâm Đóa dường như đang nhìn họ nhưng hắn không dám chắc là có quen biết với anh ta hay không.

Bộ y phục sang quý trên người người đàn ông cộng với khí chất cao quý trời sinh kia, vừa nhìn đã biết nhất định là xuất thân từ gia đình có gia thế bất phàm.

Nhưng người đàn ông như vậy thế nào lại một mình đứng giữa con đường đông đúc đầy người lui tới này? Hơn nữa ánh mắt anh ta nãy giờ chỉ tập trung ở một chỗ — Giang Tâm Đóa bên cạnh hắn.

Chẳng lẽ anh ta ... để ý Đóa Đóa sao?

6. Chương 06: Một Cơ Ác Mộng

Chương 06: Một cơ ác mộng

Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu Ngụy Nhất Minh thì Phạm Trọng Nam lúc này đã xoay người rời đi.

Hắn vừa rời đi Giang Tâm lập tức cảm thấy bầu không khí nặng nề vây quanh mình trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều, cô chủ động khoác tay Ngụy Nhất Minh, ‘Nhất Minh, chúng ta về đi.’

‘Còn sớm mà, em có muốn đi xem phim không?’ Ngụy Nhất Minh muốn ở bên cạnh cô lâu hơn một chút nên đề nghị, dù sao cũng bởi vì hắn do mới được chuyển thành nhân viên chính thức nên công việc rất bận, hai người đã lâu như vậy chưa gặp mặt nhau, lại thêm tối nay thấy tâm trạng của cô không được vui, hắn muốn nghĩ cách khiến cô phân tâm một chút.

Nhưng công việc của hắn làm cũng đã bắt đầu quen tay, như vậy về sau chắc chắn là sẽ có nhiều thời gian hơn. Nhưng đối với một chuyên viên đầu tư chuyên nghiệp mà nói, cái gọi là “thời gian nhiều một chút” chẳng qua cũng chỉ là mỗi ngày không cần phải tăng ca đến nửa đêm mà thôi.

Hắn cần phải càng thêm cố gắng, hắn nhất định phải xông ra một mảnh trời riêng cho mình trong giới đầu tư tài chính, như vậy mới mong có được một tương lai rõ ràng hơn.

‘Không đi đâu, hôm nay em hơi mệt.’ Mẹ, một nửa là cái cố, một nửa còn lại là bởi vì cô muốn quay về chiếc tổ nhỏ của mình mà bình tĩnh suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào.

‘Vậy thì thôi đi, trở về nhớ nghỉ ngơi sớm. Lần sau chúng ta lại đi ăn cơm!’ Ngụy Nhất Minh ân cần nói.

Tiếng của hai người càng lúc càng xa...

Phạm Trọng Nam kim lòng không được quay đầu lại nhìn đôi tình nhân đang thân thiết khoác tay nhau đi lẫn vào dòng người đông đúc kia...

Người thanh nhiên nho nhã tuần lãng, cô gái yểu điệu dịu dàng, vẫn mái tóc dài óng ả xõa tung như làn đầu tiên hắn gặp, làn váy nhẹ tung bay dưới làn gió đêm, bóng trắng đó, như một dòng nước thuần khiết nhất trên đời khiến hắn, trong chớp mắt đó cảm thấy mình như nhợt đến không chịu nổi.

Trong mắt mọi người hắn là công tử nhà giàu, gia cảnh giàu sang quyền thế khó người sánh kịp nhưng không ai biết hắn thực ra là ma quỷ sống trong bóng tối, đôi tay nhuộm đầy máu tanh... Mà cô, ngay cả nụ cười cũng là...

Đáng chết! Thật sự là đáng chết! Phạm Trọng Nam, mày rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Trong đầu vì sao cứ mãi hiện ra nụ cười tươi tắn của cô dành cho người đàn ông khác, loáng thoáng có thể nhìn thấy lúm đồng tiền duyên dáng, còn có... ánh mắt khi cô ngược lên nhìn hắn, như hai ngôi sao sáng trên nền trời đêm...

Phạm Trọng Nam, mày đúng là bệnh nặng lắm rồi!

Tối nay hắn không nên ra ngoài.

Điều tiết lại những cảm xúc không nên có rồi Phạm Trọng Nam xoay người rời đi.

Lần này, quả quyết dứt khoát, không có một chút chần chừ nào!

Tối hôm đó, khi Giang Tâm trở về gian nhà trọ mà cô thuê cùng Dương Dung Dung mới phát hiện, cô gái đã từng vỗ ngực nói cho dù trễ đến mấy cũng sẽ đợi cô về kia lại cho cô leo cây, chỉ để lại một mẩu giấy nói mình về nhà một chuyến.

Nhanh chóng tắm rửa rồi lên giường nhưng Giang Tâm không vội nằm xuống mà lấy mẩu giấy ghi địa chỉ nơi Phạm Trọng Nam ở kia xem kỹ dưới ngọn đèn bàn, càng xem sự phiền não trong lòng càng dâng cao, càng thêm không biết làm sao.

Nơi anh ta ở là khách sạn Raffles, khách sạn này nằm cách bến cảng Clarke nơi cô và Ngụy Nhất Minh tới tối nay rất gần nhưng Giang Tâm lúc này lại hy vọng nó có thể cách cô càng xa càng tốt, như vậy ít ra cô có thể không cần phải buộc mình phải làm những chuyện mà mình không muốn trong thời gian ngắn.

Mười ngày! Mười ngày! Nếu như trong mười ngày không có người chịu rót thêm vốn đầu tư, công ty xây dựng Giang thị sẽ có khả năng lâm vào nguy cơ phá sản.

Vừa nghĩ tới những lời Ngụy Nhất Minh nói với mình hôm nay, trong đầu Giang Tâm lại một mảnh hỗn loạn, nhất thời chỉ muốn đem mẩu giấy kia đốt trụi đi.

Nhưng lý trí bảo cô, cái gì cũng không được làm, chỉ có thể ngơ ngẩn ngồi đó nhìn nó, không có cách nào ru mình vào giấc ngủ được.

Với tay tắt ngọn đèn bàn sau đó chui vào chăn, cầm chiếc chăn mỏng phủ kín cả đầu giống như làm như vậy thì có thể cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không nghĩ.

Nhưng trong bóng tối, sự phiền loạn trong đầu cô vẫn còn nguyên đó, lại không hiểu vì sao, hình bóng người đàn ông bị cô đụng vào tối nay lại lướt qua trong đầu, đôi mắt ẩn sâu dưới lớp kính râm hoàn toàn nhìn không thấy rõ đang nhìn cô chăm chăm khiến lòng cô càng thêm rối loạn.

Ngồi bật dậy, Giang Tâm lần nữa mở đèn lên, với tay cầm lấy điện thoại, cô nhanh chóng ấn phím, “Dung Dung, lúc nào bạn mới về? Mình nhớ bạn!”

Gửi tin nhắn đi xong, Giang Tâm vẫn ngồi tựa vào đầu giường chờ hồi âm của Dương Dung Dung, nào ngờ đợi rồi đợi nữa nhưng vẫn chẳng thấy gì, cuối cùng mệt mỏi quá, chìm vào giấc ngủ muộn phiền lúc nào Giang Tâm cũng không hay biết.

Cô chỉ mong, vừa thức dậy thì phát hiện, tất cả chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Nhưng ước mơ cũng chỉ là mơ ước!

Tối hôm đó, bởi vì ngủ quá muộn và rất chập chờn nên ngày hôm sau, khi Giang Tâm bị tiếng chuông điện thoại đánh thức thì đã là mười giờ sáng.

Lúc cô mặt mày tái nhợt chạy đến bệnh viện thì đèn của phòng phẫu thuật vẫn còn đang sáng mà đợi ở bên ngoài chỉ có người mẹ đang khóc lóc rũ rượi của cô mà thôi.

‘Mẹ, sao lại như thế?’ Giang Tâm bước đến ôm lấy bờ vai đang run rẩy của mẹ mình, nước mắt này giờ cố nhịn rồi cuộc rạo rạt rơi xuống.

‘... ...’ Hệ thần kinh này giờ vẫn đang ở trong trạng thái căng thẳng, vừa nhìn thấy con gái Trình Truyền Phương như người sắp chết đuối với được cọng cỏ cứu mạng, khóc đến suy sụp.

Giang Tâm cực lực nén những giọt lệ trong mắt để an ủi người mẹ đang khóc không ngừng của mình, lúc này cô rõ ràng cảm nhận được mình đã trưởng thành, không còn là cô bé để có thể trốn sau lưng mẹ khóc lóc mỗi khi có chuyện nữa.

Mà người mẹ trước giờ vẫn luôn chở che cho cô đến lúc trưởng thành lúc này chính là đối tượng cần có cô chăm sóc.

Điêu mẹ đến bằng ghế dài trước cửa phòng phẫu thuật ngồi xuống rồi Giang Tâm mới từ những lời kể thút thít của mẹ mà biết được nguồn cơn sự tình.

Sáng nay cha cô Giang Hán Sinh phải bay đến Nhật Bản tìm một người con rể của mình bàn chuyện nguồn vốn của công ty, trước đây người con rể này luôn có ý tránh né cho nên Giang Hán Sinh phải đích thân bay qua đó gặp.

Gần đây bởi vì chuyện của công ty nên ông luôn bận rộn đến nửa đêm mới về nhà, thời gian gần gũi với con trai rất ít cho nên khi thấy con trai đã thức, ông mới nảy ra ý định để con trai tiễn mình ra sân bay, định nhân dịp này tranh thủ chút thời gian gần gũi với con.

Nhưng nào ngờ, trên đường từ sân bay trở về nhà xe bị mất lái đâm thẳng vào lan can của đường cao tốc, tài xế chết ngay tại chỗ còn em trai Giang Viễn Hàng thì giờ vẫn còn nằm trong phòng cấp cứu.

Xe của nhà trước giờ vẫn luôn đúng hạn bảo dưỡng, người tài xế, chú Trần cũng đã lái xe cho nhà họ Giang hai mươi năm qua, sao lại có thể xảy ra loại chuyện này được?

Giang Tâm mông lung nhìn ngọn đèn vẫn còn đang sáng của phòng phẫu thuật, trong lòng tràn đầy khó hiểu và bi thương.

Từ nhỏ đến lớn, em trai có thể nói là lớn lên trong sự yêu thương của tất cả trưởng bối, cho đến năm sáu tuổi, Giang Viễn Hàng được Giang Hán Sinh đưa đến nước ngoài làm lưu học sinh, hy vọng con trai có thể nhận được sự giáo dục tốt nhất, trong tương lai có thể phát dương quang đại nhà họ Giang.

Từ khi em trai xuất ngoại cơ hội hai chị em được gặp mặt đã ít lại càng hiếm hơn bởi vì mỗi năm em trai chỉ được về nước một lần, mỗi lần mười ngày mà trở về còn phải theo các vị trưởng bối trong nhà.

Nhưng trong thâm tâm Giang Tâm rất yêu thương người em trai này, hai 2 cũng thường nhắn tin, gọi điện cho nhau. Chỉ có lần này em trai trở lại họ vẫn chưa kịp gặp mặt thì đã xảy ra chuyện này. Chiếc bút máy, bởi vì em trai viết chữ rất đẹp nên Giang Tâm đặc biệt mua tặng cho cậu bé vẫn còn nằm im trong ba lô...

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Trình Truyền Phương cũng ngừng thút thít mà ngồi tựa vào con gái mắt nhắm lại không nói gì.

Hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật thật yên tĩnh chỉ có hai mẹ con cô chờ đợi trong dày vò, ba thì còn đang ở trên máy bay đến Nhật Bản, cho dù lập tức trở lại cũng không nhanh như vậy mà ông bà nội cô, năm nay tuổi cũng đã tám mươi thì đã định cư ở Johor, Malaysia từ lâu, Giang Tâm sợ họ chịu không nổi cú sốc này nên không dám gọi điện thoại báo tin.

Đối với những người vợ khác của Giang Hán Sinh, mẹ và em trai cô càng là cái đinh trong mắt họ, lúc này ba không có ở nhà, ngay cả chút thiện ý giả tạo họ cũng không muốn làm, làm sao còn chủ động đến đây thăm hỏi chứ?

Mà nếu có đến thì cũng chỉ là vui sướng khi người gặp họa thôi, nếu đã vậy, không đến còn tốt hơn!

Cho dù khó khăn đến mấy, đau lòng đến mấy cô và mẹ cũng sẽ cùng nhau vượt qua bởi vì em trai vẫn còn đang nằm giữa lằn ranh sống chết.

Thời gian chậm chạp trôi qua từng giây từng phút, mắt của Giang Tâm vẫn không rời khỏi ngọn đèn đang sáng lên trên cửa phòng phẫu thuật.

7. Chương 07: Không Muốn, Lại Gặp (1)

Chương 07: Không muốn, lại gặp (1)

Mãi đến chiều mới có người bước ra báo với họ, tính mệnh của em trai tạm thời thoát khỏi nguy hiểm nhưng bởi vì đầu bị va chạm mạnh nên vẫn còn phải tiếp tục phẫu thuật hút lấy máu bầm, chắc khoảng hai giờ nữa cuộc phẫu thuật mới hoàn thành.

Biết tính mệnh em trai tạm thời qua cơn nguy hiểm, rốt cuộc Giang Tâm Đóa cũng yên lòng được đôi chút.

‘Mẹ, con đi mua chút gì cho mẹ ăn được không?’ Giang Tâm Đóa nhìn người mẹ đang cố nén nước mắt của mình, nhẹ giọng nói.

‘Mẹ ăn không nổi đâu.’ Trình Truyền Phương ghen ngào nói.

‘Ăn không nổi cũng phải ăn, từ sáng tới giờ mẹ đã không ăn uống gì rồi, cứ như vậy là sao chịu nổi đến lúc Tiểu Hàng tỉnh lại chứ? Mẹ đợi con một lát, con đi nhanh lắm!’

Giang Tâm Đóa nói rồi đứng dậy mới phát hiện chân mình hơi tê, đầu cũng có chút choáng váng, sau khi dặn dò mẹ thêm mấy câu nữa cô mới đi về phía thang máy.

Đến căng tin bệnh viện mua mấy hộp súp và thức ăn rồi cô vội vàng quay lại, không ngờ đến thang máy lại gặp được Ngụy Nhất Minh vừa mới đến.

‘Đóa Đóa ...’ Ngụy Nhất Minh nhìn cô gái vẻ mặt tiêu tụy tái nhợt trước mặt, vừa gọi vừa bước đến gần, đầu cúi xuống nhìn những sợi tóc lòa xòa hai bên má, nỗi thương cảm dâng lên trong lòng khiến hắn không kìm lòng được vươn tay cẩn thận giúp cô vén ra sau tai.

Vốn là Ngụy Nhất Minh không an tâm về cô nên dự định là sau khi tan tầm sẽ qua tìm cô, không ngờ chưa đến giờ nghỉ thì đã nhận được điện thoại của ba mình, nói là Giang Viễn Hàng xảy ra chuyện, lúc này còn đang ở phòng cấp cứu của bệnh viện, trong nhà các phụ nhân thì tìm đủ cớ để không cho ông đi qua cho nên ông chỉ đành gọi điện thoại cho con trai bảo hắn qua đây xem tình hình thế nào.

‘Nhất Minh...’

Cử chỉ thân mật của Ngụy Nhất Minh khiến tất cả những cảm xúc mà Giang Tâm Đóa cố nén từ sáng đến giờ bùng phát, những giọt nước mắt trong suốt nháy mắt tràn ra khỏi hốc mắt, cuộn cuộn lăn trên má.

Nước mắt của cô khiến Ngụy Nhất Minh nhất thời tay chân luống cuống, ‘Đóa Đóa, đừng khóc, đừng khóc...’

Lúc nhỏ cô thường bị những chị em nặng tâm cơ ngấm ngầm bức hiếp đến khóc, lúc đó hắn thường tìm cách an ủi cô nhưng dần trưởng thành, cô đã rất ít khi rơi lệ, ít ra là trước mặt hắn.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn xuất hiện trước mặt hắn với gương mặt tươi cười ngọt ngào, hôm nay nhìn thấy cô nước mắt ràn rụa như vậy, ngoại trừ hoảng loạn, Ngụy Nhất Minh còn có thêm một tia đau lòng.

Còn chưa kịp nói gì, Giang Tâm Đóa đã bổ nhào vào lòng hắn nức nở khóc.

Chiếc mặt nạ kiên cường mà cô cố gắng duy trì đến lúc này bởi vì động tác ôn nhu của Ngụy Nhất Minh mà hoàn toàn tan rã.

Đồ vật trên tay cô lạch cạch rơi xuống đất, đôi tay mảnh khảnh vòng qua người Ngụy Nhất Minh như một chiếc thuyền nhỏ tìm thấy rồi bến cảng tránh gió.

Những muộn phiền, đau khổ, bất an tích trữ trong lòng hòa tan theo những giọt nước mắt, cuộn cuộn tuôn trào.

Ngụy Nhất Minh nhìn thân thể nhỏ nhắn không ngừng run rẩy trong lòng mình, trong mắt thoáng lộ một vẻ thương tiếc.

‘Xin lỗi em, Đóa Đóa. Anh đến trễ nhưng em yên tâm, Tiểu Hàng nhất định sẽ không sao...’ Bàn tay hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, dè dặt lần ăn cần như đang ôm một búp bê bằng sứ vậy, một lần lại một lần an ủi vỗ về.

Sinh lão bệnh tử, chuyện này mỗi ngày đều có, hai người đứng trước thang máy thân mật ôm nhau, một khóc một an ủi, cảnh tượng này cũng không gọi lên quá nhiều sự chú ý của người khác.

Cho đến...

‘Thật ngại quá, xin nhường đường!’ Một giọng nam sang sảng vang lên.

Lý Triết thực ra cũng rất không tình nguyện làm chuyện này nhưng tình huống đặc biệt hôm nay khiến hắn không thể không làm vậy. Bởi vì vị đại Boss kính yêu sau lưng hắn lại nhất định cứ chọn thời điểm này để họp. Bệnh viện này là do nhà họ Phạm thành lập trước khi di cư ra nước ngoài, bình thường tất cả nghiệp vụ đều giao cho viện trưởng xử lý, mặc kệ là lỗi hay lỡ Phạm Trọng Nam trước giờ đều không để ý.

Nhưng hôm nay sau khi họp cả một ngày, đại Boss lại nói muốn qua đây thị sát.

Mà sự tùy hứng của Boss đổi lại là, thang máy chuyên dụng đang trong quá trình duy tu, cho dù không muốn đi chung thang máy với đám đông đến cách mấy anh ta cũng chỉ đành cùng viện trưởng đi thang máy của phòng phẫu thuật.

Càng không ngờ là, trước cửa thang máy lại có người chắn lại, hắn chỉ đành lên tiếng bảo họ nhường đường.

‘Thật ngại quá!’ Ngụy Nhất Minh biết họ chắn đường của người khác liền lập tức lên tiếng xin lỗi đồng thời tách cô gái đang khóc nức nở trong lòng mình ra sau đó xoay người, lùi sang một bên.

Mà Giang Tâm Đóa lúc này bởi vì hành vi mất kiểm soát của mình mà xấu hổ vô cùng, đầu vẫn vùi vào trong ngực Ngụy Nhất Minh.

Lý Triết gật đầu theo phép lịch sự sau đó bước đến ấn nút thang máy.

Lại là cô gái đó!

Lần thứ ba! Không có chút báo trước nào lại có thể gặp lại lần nữa!

Cho dù mặt cô gái đó đang vùi trong ngực người đàn ông khác, Phạm Trọng Nam từ sau lưng chỉ nhìn thấy mái tóc dài của cô gái cũng biết chính là cô.

Chỉ có điều, cô không biết hắn! Mà hắn, không có bất cứ vị thế nào để lên tiếng! Với tính cách trước giờ của hắn, cũng không có khả năng hắn chủ động lên tiếng.

Lúc này, khoảng cách giữa họ chẳng qua chỉ là mấy bước mà thôi nhưng đối với hắn và cô mà nói, cũng giống như cách nhau chân trời góc bể xa xôi như vậy.

Bởi vì...

Cô đang vùi vào lòng một người đàn ông khác, một cách đầy ỷ lại, một cách rất đương nhiên, mà người đàn ông đang ôm cô đó thì không ngừng vỗ lưng cô như an ủi.

Gương mặt vốn bình thản, lạnh mạc trước giờ chợt căng quá độ, ánh mắt bình tĩnh dưới chiếc kính râm cũng không còn nữa, toàn thân vô hình phát ra một tia tức giận giống như một con sói hoang bị chọc giận, mà sự tức giận này, ngay cả người bên cạnh hắn cũng cảm nhận được một cách rõ ràng.

‘Boss, Xin mời vào thang máy!’ Lý Triết nhìn vị đại Boss trước giờ luôn bình thản lạnh mà của mình lúc này đã có chút khác thường bởi vì thang máy đến đã lâu mà dường như anh ta vẫn chưa phát hiện.

Mà nguyên nhân khiến anh ta khác thường có lẽ là...

Đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau kia...

Tầm mắt của Lý Triết không khỏi liếc thêm lần nữa về phía Giang Tâm Đóa và Ngụy Nhất Minh, lúc nhìn đến mái tóc dài óng ả xoã đến vai kia, một gương mặt xinh đẹp chợt lướt qua trong đầu hắn. Là cô gái kia!

Lý Triết hoàn toàn chẳng có thời gian để kiểm chứng lại sự nghi hoặc của mình bởi vì Boss của hắn đã trở lại vẻ bình thản như lúc ban đầu, đôi chân thẳng tắp sải bước vào thang máy.

Mà sau lưng hắn viện trưởng và những người khác cũng đã nối bước theo sau.

Cửa thang máy đóng lại sau lưng họ, một giây cuối cùng trước khi thang máy khép lại, Phạm Trọng Nam nhìn thấy đầu của cô gái này giờ vẫn dấu mặt nơi ngực người đàn ông kia chợt ngẩng lên, chỉ thấy một sườn mặt nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ ràng dấu nước mắt còn vương trên má.

Cô ấy... khóc sao?

Một giây sau, cửa thang máy đóng lại.

Nguy Nhất Minh bởi vì mãi dỗi dành Giang Tâm Đóa nên không hề chú ý đến Phạm Trọng Nam. Khi đoàn người kia đã vào thang máy hắn và Giang Tâm Đóa lần nữa trở lại căng tin mua một ít thực phẩm rồi cùng trở lại phòng phẫu thuật.

Dưới sự khuyên bảo lẫn nài nỉ của họ, Trình Truyền Phương rốt cuộc cũng chịu ăn mấy miếng sau đó phía cảnh sát cũng cho người đến.

Theo lệ thường, nhân viên cảnh sát thẩm vấn mấy câu sau đó báo với hai mẹ con họ đã tiến hành giám định sơ bộ chiếc xe bị tai nạn Nhưng không phát hiện ra có bất kỳ điểm khả nghi nào cho thấy có người đã phá hoại.

Vì thế kết luận của cảnh sát là sở dĩ xảy ra tai nạn lần này là do người tài xế! Nhưng người tài xế, chú Trần đã làm tài xế cho nhà họ Giang hơn 20 năm rồi, vẫn luôn một lòng trung thành với nhà họ Giang hơn nữa cũng không có lý do gì mà ông tự tìm cái chết! Huống gì trên xe chỉ có một cậu bé 12 tuổi, đứa con trai duy nhất của nhà họ Giang.

Lí do gì để ông làm như vậy chứ?

Một người tài xế không có bất kỳ người thân bạn bè nào ở Singapore, trong hơn 20 năm làm thuê cho nhà họ Giang cũng không có liên hệ với bất kỳ ai. Nhất thời không ai nghĩ ra nguyên nhân vì sao xảy ra chuyện này.

Vì thế vụ án này chỉ có thể đợi phía cảnh sát điều tra kỹ hơn.

Hai giờ sau, Giang Viễn Hàng rốt cuộc cũng được đẩy ra từ phòng phẫu thuật. Tuy rằng giữ lại được tính mạng nhưng bởi vì phần đầu bị tổn thương nghiêm trọng nên phải lập tức được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt tiếp tục theo dõi. Mà vừa này bác sĩ điều trị chính về mặt ngưng trọng báo với họ rằng, tuy rằng tính mạng không bị nguy hiểm nhưng sau này rất có khả năng phải ngồi xe lăn!

Đối với Trình Truyền Phương mà nói đây quả là một cú sock lớn, tinh thần và thể xác bị giày vò suốt cả một ngày rốt cuộc bởi vì tin tức này nên chịu không nổi mà ngất đi.

Cổ nén nỗi đau thương trong lòng, Giang Tâm Đóa nhờ bệnh viện thu xếp một giường bệnh cho mẹ rồi lại tìm thêm một y tá để chăm sóc cho bà rồi mới một mình lê bước ra khỏi bệnh viện. Cô định quay về nhà thu dọn một ít đồ đạc rồi mới trở lại đây chăm sóc cho mẹ và em trai.

Cũng may tối nay có Nguy Nhất Minh ở bên cạnh giúp đỡ bằng không cô không biết mình sẽ chống đỡ như thế nào nữa...

8. Chương 08: Không Muốn, Lại Gặp (2)

Chương 08: Không muốn, lại gặp (2)

Đứng ở cửa bệnh viện chờ Nguy Nhất Minh lái xe qua đón, Giang Tâm Đóa mông lung nhìn lên bầu trời đêm, nghĩ tới những lời mà phía cảnh sát nói với cô chiều nay, trong lòng cô tràn đầy khổ sở lẫn khó hiểu.

Người tài xế - chú Trần năm nay còn chưa đến năm mươi tuổi, bình thường rất biết thân biết phận nhưng đối xử với cô và em trai rất tốt, vì sao mà ông phải lái xe tự đâm vào lan can của cầu vượt?

Giang Tâm Đóa nghĩ mãi cũng không ra mà xem chừng cũng không có ai có thể giúp cô giải đáp nỗi nghi hoặc này.

Tiểu Hàng chỉ mới 12 tuổi, cuộc sống chỉ mới bắt đầu, ông trời sao lại tàn nhẫn như thế cướp đoạt đi đôi chân của em trai cô chứ?

Giang Tâm Đóa tự nói với bản thân phải kiên cường, không được khóc nhưng vừa nghĩ đến em trai vẫn còn đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt, mẹ cũng còn ở trong bệnh viện thì cô kiên cường không nổi nữa.

Cô ấy...

...lại khóc nữa!

Lặng lẽ khóc!

Lặng lẽ rơi lệ!

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu trên người cô như phủ lên cô một lớp lụa mỏng, mông lung, phiêu dật, đẹp một cách không chân thực.

Trước khi Phạm Trọng Nam ý thức được hành động của mình thì chiếc khăn tay của hắn đã được đưa đến trước mặt cô gái đang lặng lẽ khóc kia.

Đây là...???

Giang Tâm Đóa nhìn chiếc khăn trắng rồi ngẩng đầu lên, còn chưa kịp nhìn rõ xem người trước mặt là ai thì một tay đã bị người đó cứng rắn nâng lên rồi chiếc khăn tay đã nằm trong lòng bàn tay cô.

‘Anh...’

Vừa mới hé miệng thì người đàn ông đã xoay người sải bước rời đi.

Giang Tâm Đóa sững người nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông rồi lại nhìn xuống chiếc khăn trắng tinh trên tay mình.

Người đó, bởi vì nhìn thấy cô khóc nên mới đưa khăn tay cho cô sao???

‘Đóa Đóa, lên xe đi!’ Ngụy Nhất Minh lúc này đã lái xe đến gần lên tiếng gọi cô gái đang ngây người nhìn về phía cửa kia.

‘Ồ!’ Giang Tâm thu hồi tầm mắt rồi nhanh chóng lên xe.

Mà trong lòng bàn tay cô chiếc khăn tay kiểu nam màu trắng thoang thoảng mùi xạ hương đang được nắm thật chặt.

Đó là chút ấm áp từ một người xa lạ!

Cả người Phạm Trọng Nam chìm trong bóng tối nhìn theo bóng chiếc xe cô gái đó vừa ngồi lên, nhìn nó từ từ rời khỏi bệnh viện sau đó mất hút trong màn đêm, tay rút ra một điều thuốc, chậm rãi hút.

Ngay bản thân hắn cũng không thể lý giải hành động khó hiểu của mình.

Trước cửa thang máy, không hiểu sự tức giận chưa từng có đó từ đâu mà tới? Không hiểu vì sao khi họp xong không để tài xế đưa hắn trở lại khách sạn mà bảo họ về trước, không hiểu vì sao khi thấy cô gái ấy đứng đó yếu đuối, đơn độc thì không kìm được lòng mà xuống xe lẳng lặng đưa cho cô ấy chiếc khăn tay của mình.

Hắn nghĩ mình thật sự sinh bệnh rồi!

Vừa nãy ở trong bệnh viện vì sao hắn không tiện để cho viện trưởng kiểm tra cho mình luôn thể chứ?

Thôi cứ xem đó như việc thiện nên làm mỗi ngày đi không thể cứ suy nghĩ vẩn vơ được nữa! Đây không phải là hành vi thường ngày của hắn! Cũng may là không ai thấy, cũng không ai nhận ra hắn!

Dụi tắt điều thuốc vừa mới đốt, hắn lái xe xuyên vào màn đêm.

Bởi vì em trai vẫn còn phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt để quan sát, mẹ thì vẫn không chống đỡ nổi nên Giang Tâm Đóa mấy ngày nay đều ở lại bệnh viện. Hai ngày nay thỉnh thoảng có những người mẹ kế và chị em cùng cha khác mẹ với cô đến bệnh viện thăm hỏi nhưng Giang Tâm Đóa không có tâm tình đâu mà ứng phó với họ, mà họ thì cũng chỉ thăm hỏi qua loa cho phải phép rồi lại đi.

Công việc của Ngụy Nhất Minh đã vào quỹ đạo nên ban ngày hẳn phải đi làm, sau giờ tan tầm mới đến bệnh viện thăm ba mẹ con, cùng Giang Tâm Đóa đến căng tin bệnh viện ăn cơm tối sau đó lại quay về tầng ca.

Ngày thứ ba Giang Hán Sinh mới từ Nhật Bản quay về, sau khi xuống máy bay ông lập tức chạy đến bệnh viện thăm đứa con trai tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn chưa thể rời khỏi phòng chăm sóc đặc biệt của mình.

Cách một lớp cửa kiếng nhìn xem đứa con trai mà ông yêu thương nhất lúc này khắp người đầy băng gạc, cầm đây ông không thể động đây, người trước giờ rất ít khi biểu lộ tình cảm như Giang Hán Sinh cũng không khỏi rướm rướm nước mắt.

‘Ba, bác sĩ nói mấy ngày nữa là Tiểu Hàng có thể chuyển sang phòng bệnh thường rồi.’

Đây cũng là lần đầu tiên Giang Tâm Đóa thấy cha mình như vậy nên trước giờ vốn không thân cận với ông lắm giờ cô lại chủ động tiến đến gần, nhẹ giọng nói.

Chắc là ba thương em trai lắm!

‘Đóa Đóa, con qua đây!’ Giang Hán Sinh điều tiết lại cảm xúc, nhìn đứa con gái đứng bên cạnh mình nói sau đó đi đến đầu hành lang của dãy phòng bệnh.

Nhìn sống lưng hơi khom chứ không thẳng như mọi ngày của ba mình cùng đôi chân chậm chạp bước, chuyện công ty, chuyện gia đình giờ rồi ren như vậy chắc là ba cũng mệt lắm! Nghĩ vậy lòng của Giang Tâm Đóa bỗng dưng mềm lại, cô chậm rãi cất bước theo sau lưng ông.

Giang Hán Sinh đứng thẳng người bên cửa sổ trên tay là điều thuốc. Ông rít mạnh mấy hơi mới nặng nề nhả khói, ‘Mấy ngày nay con không có đi tìm Phạm Trọng Nam.’

Câu mà Giang Hán Sinh dùng là câu khẳng định chứ không phải là câu hỏi.

‘Ba...’ Giang Tâm Đóa cắn môi, bàn tay sít sao nắm lấy làn váy, ‘... Con xin lỗi!’

Mấy ngày nay em trai xảy ra chuyện mẹ thì lại như thể cô làm gì còn có tâm tư nghĩ đến chuyện gì khác. Không ngờ ba cô vừa về đã lập tức chất vấn chuyện này.

‘Ta biết mấy ngày nay con cũng rất mệt.’ Giang Hán Sinh gật đầu rồi nói tiếp: ‘Không cần xin lỗi, giờ con lập tức về nhà tắm rửa trang điểm một chút!’

Ông không thể nhìn con gái cứ ngồi im như phỗng mà không làm gì được, lần này xuất ngoại đi tìm đứa con rể mà ông cho rằng có thể giúp đỡ cho ông, nào ngờ đối phương chỉ đồng ý cho ông mượn hai mươi triệu để xoay sở.

Hai mươi triệu! Ông nào có phải là ăn xin chứ? Hai mươi triệu làm sao có thể xoay chuyển được thị trường chứng khoán? Nhưng con trai xảy ra chuyện ông không thể không trở về hơn nữa nếu như ông còn ở bên đây sợ rằng chuyện của Phạm Trọng Nam bên này cũng hỏng bét.

Cho dù đứa con gái này của ông không muốn đi ông cũng phải cứng rắn ép đi cho bằng được.

Nếu như không có một nguồn vốn lớn đổ vào rất có khả năng công ty xây dựng của ông bị phá sản. Tất cả cũng vì kế hoạch đầu tư bên nước ngoài của ông xảy ra vấn đề khiến cho toàn bộ công ty lâm vào tình trạng không đủ nguồn vốn để luân chuyển.

Giang Hán Sinh ông anh minh cả đời, không ngờ chỉ vì một sai lầm mà phải lâm vào khốn cảnh thế này!

Nếu như ông muốn thoát khỏi cảnh bế tắc có lẽ chỉ có thể dựa vào đứa con gái này mà thôi!

‘Ba!’ Giang Tâm Đóa nhìn người đàn ông quen thuộc mà lại rất xa lạ trước mặt, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng nhiều.

‘Nhà họ Giang gậy giờ chỉ có thể xem liệu con có bám được vào Phạm Trọng Nam hay không. Nếu như con muốn mặc kệ công ty thì cũng không sao cả, nhưng nếu nhà họ Giang suy sụp rồi Tiểu Hàng về sau cần tiền để tiếp tục trị liệu thì biết lấy ở đâu? Còn người chưa từng biết kiếm tiền như mẹ con sẽ sống bằng cách nào?’ Bàn tay không kẹp thuốc của Giang Hán Sinh vỗ nhẹ lên vai con gái, ‘Đóa Đóa, con suy nghĩ cho kỹ. Ba đi thăm mẹ con, lát nữa ba đưa con về nhà thay quần áo.’

Giang Tâm Đóa đứng ngây người ra đó nhìn theo bóng lưng của Giang Hán Sinh.

Bên ngoài là bầu trời sáng lạn nhưng sao trái tim cô lại như chìm trong băng giá?

Bởi vì một người cha không thương yêu mình mà hy sinh tương lai cùng hạnh phúc của mình, cô thật sự không cam lòng nhưng vì thương mẹ, vì thương em trai, cho dù không cam lòng mấy cô cũng phải cúi đầu...

Chín giờ tối, phòng tổng thống của khách sạn Raffles

‘Bên phía ngài Smith tôi sẽ cho người đến liên hệ.’ Phạm Trọng Nam đứng lên khỏi sofa đi đến bên quầy rượu cầm lấy một chai Grey Gosse, hai chiếc ly rồi quay lại ngồi đối diện với Sầm Chí Quyền, ‘Thêm đá không?’

‘Không cần.’ Mất Sầm Chí Quyền trước sau vẫn không rời khỏi chiếc laptop siêu năng của mình, ‘Chỉ cần xác định bên đó giá của các cậu hợp lý, mình lập tức điều động vốn.’

‘Không nghĩ đến việc trở về tiếp nhận gia nghiệp sao?’ Phạm Trọng Nam rót rượu vào hai chiếc ly, động tác thật thông dong ưu nhã sau đó đẩy một ly về phía người kia.

Sầm Chí Quyền là người thừa kế của Sầm thị Thương nghiệp Đế quốc nhưng hiện giờ thân phận của anh ta lại là tổng tài của tập đoàn chứng khoán Anh Hoa.

Tập đoàn chứng khoán Anh Hoa là tập đoàn chứng khoán tư nhân lớn nhất Đông Nam Á, ban đầu vốn là ngân hàng thương nghiệp chuyển thành ngân hàng đầu tư, đến nay đã được mười năm, mười năm cũng đủ để Anh Hoa trở thành tập đoàn chứng khoán lớn nhất Đông Nam Á nhưng mục tiêu của Sầm Chí Quyền không chỉ có vậy, anh ta còn tham vọng thâm nhập vào thị trường chứng khoán châu Âu và cả phố Walls, chơi đùa với thị trường chứng khoán toàn cầu.

Mà một ngân hàng đầu tư muốn thành công ở châu Âu thì nó nhất định phải có trụ sở ở Anh.

Nước Anh là trung tâm tài chính của châu Âu mà căn cơ sự nghiệp của Phạm Trọng Nam lại là ở đó. Việc đầu tiên mà Sầm Chí Quyền phải làm chính là thu mua một công ty giao dịch chứng khoán, nhờ mối quan hệ của Phạm Trọng Nam mà hắn đã giảm đi được rất nhiều chi tiết khi đàm phán thu mua, đây cũng là mục đích mà tối nay hắn đến đây tìm Phạm Trọng Nam bàn bạc suốt mấy giờ liền.

‘Để tính sau đi.’ Sầm Chí Quyền ung dung nhấp một ngụm rượu, hờ hững nói. Hắn vẫn còn chưa chơi đủ, huống gì người đủ năng lực tiếp nhận gia nghiệp của nhà họ Sầm không chỉ có mình hắn, không cần phải tự trời buột mình trong quan điểm trưởng tử đích tôn gì đó.

9. Chương 09: Luân Lạc Trần Ai (1)

Chương 09: Luân lạc trần ai (1)

‘Chuyện riêng thì sao?’ Phạm Trọng Nam vẫn chưa uống hớp rượu nào trong ly mà lắc nhẹ nó, lơ đãng nhìn chất lỏng sóng sánh trong ly.

‘Còn cậu thì sao?’ Sầm Chí Quyền không đáp mà hỏi ngược lại. Chuyện hôn sự hắn đã công bố với giới truyền thông, cũng chẳng có gì đáng nói nữa. Ngược lại hắn rất có hứng thú muốn biết về Phạm Trọng Nam, lần này từ nước Anh trở lại không phải đánh trống khua chiêng nói muốn kết hôn hay sao?

Tin tức ngày ngoại giới có lẽ không biết nhưng trong xã hội thượng lưu gần như tất cả những nhà có con gái đến tuổi lấy chồng đều biết cả, chỉ không biết là, vị Phạm đại công tử trước giờ không gần nữ sắc này thích loại hình cô gái nào thôi.

Hay chỉ là kết hôn vì mục đích nào đó?

‘Tôi...’ Phạm Trọng Nam nhìn tập tài liệu vẫn đặt trên bàn từ bấy đến giờ chưa mở ra, trong đầu thấp thoáng ẩn hiện một gương mặt xinh đẹp, yếu đuối đến động lòng người kia.

Cô ấy...

Thế nào rồi?

Có tốt không?

Một giây thất thần của Phạm Trọng Nam đương nhiên là không lọt khỏi đôi mắt sắc bén của Sầm Chí Quyền, anh ta kinh ngạc nhường mảy, ‘Có người khiến cậu thấy có hứng thú rồi sao?’

Nói chuyện với Phạm Trọng Nam Sầm Chí Quyền luôn rất để ý cách dùng từ, câu hỏi này anh ta không dùng “thích” mà chỉ hỏi “có hứng thú” hay không bởi vì họ biết nhau đã một thời gian rất dài, trước giờ anh ta chưa từng thấy người bạn này của mình có hứng thú với bất kỳ cô gái nào chứ đừng nói là thích hay yêu.

Nếu như không phải vì quá hiểu bạn mình, không chừng anh ta sẽ cho rằng Phạm Trọng Nam thích phái nam.

‘Không có!’ Phạm Trọng Nam thẳng thừng phủ nhận.

‘Không có thật sao?’ Sầm Chí Quyền đầy hứng thú hỏi lại, Phạm Trọng Nam rất ít khi cực nhanh phủ định một người hay một việc nào đó, điều này chứng tỏ hẳn đang có tật giat mình.

‘Hôn lễ của cậu chắc mình không đến dự được.’ Phạm Trọng Nam đặt ly rượu trong tay xuống, mí mắt hơi sụp xuống không muốn cho Sầm Chí Quyền thấy được bất kỳ sự khác thường nào, ‘Chuyện thu mua công ty kia cứ xem như quà đám cưới của mình!’

‘Cám ơn.’ Phần quà này quả thực quá quý giá nhưng nếu như Phạm Trọng Nam không muốn nói nhiều, Sầm Chí Quyền cũng không nhiều lời, anh ta cũng đặt chiếc ly trên tay xuống, ‘Đi trước đây!’

‘Không tiễn!’ Phạm Trọng Nam không chút khách sáo.

Thấy Sầm Chí Quyền đã rời đi, Phạm Trọng Nam đứng dậy đi đến bên bàn làm việc, nhìn túi hồ sơ được xếp đặt ngay ngắn kia, một người trong số đó có lẽ sẽ trở thành vợ hẳn nhưng hẳn thực sự không có hứng thú tìm hiểu.

Vậy, ai mới có thể khiến hẳn cảm thấy có hứng thú?

Là cô gái kia sao?

Không! Không đâu! Trước giờ hẳn không có bất kỳ cảm giác nào đối với phụ nữ, đối với người đã có bạn trai thì càng không để ý tới.

Phạm Trọng Nam càng lúc càng thấy mình bệnh nặng hơn...hay là...hắn nên nhắm mắt lại, tùy tiện chọn một phần tư liệu là được?

Bàn tay mới vừa vươn ra thì điện thoại di động đặt trên bàn chợt rung lên.

Là anh chàng Sầm Chí Quyền mới vừa rời đi chưa được năm phút kia! Chẳng lẽ là để quên gì sao? Tuy rằng biết chắc là không thể nào nhưng hẳn vẫn nhận điện thoại.

‘Trọng Nam, ngoài phòng cậu có một cô gái đang đứng đợi.’

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của Sầm Chí Quyền.

Con gái? Không thể nào!

Nếu như không phải biết rõ tính nghiêm túc của Sầm Chí Quyền, Phạm Trọng Nam nhất định sẽ cho rằng anh ta đang đùa với mình.

Thế nhưng, sao lại có con gái đến tìm hắn?

Giang Tâm Đóa đã đứng ở hành lang dẫn đến phòng tổng thống của khách sạn Raffles hơn hai giờ rồi.

Sau lưng cô là một gian phòng tổng thống khác mà ba cô nhờ quan hệ mới vào ở được, ông đang ở bên trong mà cô thì đứng đây, cánh cửa phòng đang khép chặt kia chỗ ở của Phạm Trọng Nam.

Vốn là lúc họ vừa mới đến ba cô đã thúc giục cô đến ấn chuông nhưng vốn nhút nhát, cô do dự hồi lâu vẫn chưa làm theo lời ông thì vừa khéo thấy được một người đàn ông đang tiến đến ấn chuông cửa căn phòng kia.

Rõ ràng ba cô cũng biết người đàn ông đến tìm Phạm Trọng Nam kia bởi vì sau khi nhìn thấy người đó, ba cô lập tức tiến vào phòng. Đợi đến lúc ngoài hành lang không có ai mới bước ra, bảo cô đứng ở ngoài đợi đến khi người đàn ông kia rời đi mới đến ấn chuông. Mà cô bởi vì một câu này đã phải đứng đợi hai giờ liền rồi.

Bởi vì đứng quá lâu nên Giang Tâm Đóa mệt mỏi vô cùng, cô đứng tựa vào tường, đầu hơi cúi xuống để mái tóc dài rũ ra, che đi hơn một nửa gương mặt xanh xao, lại khiến cho người ta có một cảm giác yếu ớt mà nồng đậm u buồn.

Cô cứ lặng lẽ đứng đó, hàng mi dài hơi khép lại che đi đôi mắt trong veo.

Quản lý của tầng lầu này đã đi qua lại ba lần rồi, hai giờ rồi, cô gái này vẫn còn đứng ở bên ngoài cửa chờ. Nếu như không phải biết rõ người trong gian phòng đó là cha cô, quản lý có lẽ đã sớm đến mời cô gái xinh đẹp mà u buồn này rời đi rồi.

Haizz, sao lại có người cha như vậy chứ? Bắt con gái mình đứng ngoài cửa đợi lâu như vậy!

Lần nữa đi ngang liếc mắt nhìn Giang Tâm Đóa, người quản lý lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

Giang Tâm Đóa biết ông ta đồng tình với mình nhưng cô không thể, cũng không dám rút lui.

Ba ở bên trong chờ, em trai ở bệnh viện, còn mẹ nữa, còn có cái nhà họ Giang thực ra đối với cô mà nói không có chút quyến luyến kia nữa, tất cả đang đợi cô.

Bấy nhiêu hy vọng đều đặt trên bờ vai gầy yếu của cô.

Đây là hy vọng duy nhất của họ, là cơ hội cuối cùng — cô được Phạm Trọng Nam để ý!

Bấy nhiêu trông đợi đặt nơi cô nhưng từ trong đáy lòng, thực ra Giang Tâm Đóa cũng không biết, cho dù gặp được người đàn ông kia thì cô phải làm gì nữa.

‘Cứ phát huy tác dụng của người đàn bà là được!’

Đây là lời nhắc nhở của ba cô.

Tác dụng của người đàn bà, đối với Giang Hán Sinh mà nói chính là lên giường với đàn ông! Mặc kệ là hợp pháp hay là tính kế mà được, chỉ cần có thể từ đó mang lại lợi ích là được.

Giang Tâm Đóa hiểu!

Nhưng cô không nghĩ là mình làm được.

Bất chợt cửa căn phòng kia mở ra, sau đó một bóng người cao lớn xuất hiện.

Giang Tâm Đóa khẩn trương đến tim sắp nhảy ra ngoài, cô cố gắng trấn định lại sau đó mở to mắt nhìn kỹ đối phương.

Chỉ liếc mắt một cái cô đã nhận ra đây là người đàn ông vừa nãy mới vào, không phải Phạm Trọng Nam tuy rằng cô cũng chưa biết mặt anh ta.

Đường như biết là có người đang nhìn mình, Sầm Chí Quyền dừng bước, ánh mắt sắc bén liếc qua: ‘Tìm Phạm Trọng Nam?’

Chẳng lẽ người đàn ông này đọc được suy nghĩ của cô sao? Giang Tâm Đóa nuốt nước bọt, gật đầu tỏ vẻ là phải.

Thấy vậy khoe môi Sầm Chí Quyền gọi lên một nụ cười như có như không, ‘Đang ở trong đó.’ Rồi không nói gì thêm nữa mà thẳng tắp bước đi.

Mãi đến khi người đàn ông kia đã đi xa trái tim đang thắc thỏm của Giang Tâm Đóa mới bình tĩnh trở lại. ‘Đóa Đóa, Sầm Chí Quyền đi chưa?’ Giang Hán Sinh lúc này mới mở cửa phòng ra sốt ruột hỏi.

Sầm Chí Quyền? Chắc là tên người đàn ông kia! Giang Tâm Đóa nghĩ sau đó gật đầu đáp, ‘Dạ, đi rồi!’

‘Vậy còn không mau ấn chuông?’ Giang Hán Sinh bất chấp tất cả kéo tay con gái đi về hướng phòng của Phạm Trọng Nam. Chuyện tối nay đã bị Sầm Chí Quyền làm trễ nải hơn hai giờ rồi, ai biết được nếu trễ một phút nữa sẽ còn chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh chứ?

Mặc kệ trong lòng có trăm ngàn lần không muốn, Giang Tâm Đóa vẫn bị kéo đến trước cửa phòng của Phạm Trọng Nam.

Bắt đầu từ giây phút thấy tay ba mình ấn chuông căn phòng đó cô đã biết không còn đường quay lại, dù phía trước là vực sâu vạn trượng cô vẫn phải nhắm mắt nhảy vào.

‘Xin hỏi các vị có việc gì sao?’ Gần như là đồng thời với tiếng chuông cửa reo lên một giọng nam còn trẻ chột vang lên sau lưng họ.

Giang Tâm Đóa và Giang Hán Sinh không hẹn mà cùng quay lại nhìn. Thì ra người mới đến lại chính là – Lý Triết, trợ lý đắc lực và thân tín nhất của Phạm Trọng Nam.

Muộn như vậy rồi mà anh ta còn công sự phải bàn với Phạm Trọng Nam hay sao?

Giang Tâm Đóa đã gặp Lý Triết một lần, đương nhiên là nhận ra anh ta, trong lòng bất chợt cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nói không chừng cô không cần phải trực tiếp gặp Phạm Trọng Nam!

Giang Hán Sinh tuy rằng không vui khi thấy Lý Triết xuất hiện nhưng cũng không thể đắc tội anh ta nên đành cười trừ, ‘Lý trợ lý, chúng tôi đến tìm Phạm tổng tài!’

Lý Triết cũng rất kinh ngạc khi thấy hai cha con nhà họ Giang trực tiếp tìm đến đây nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: ‘Phạm tổng tài đã hẹn trước với các vị sao?’

Hành trình của Boss do một tay anh ta sắp xếp, bao gồm cả những chuyện riêng. Mà rõ ràng, anh ta không hề có chút ấn tượng nào về chuyện thăm của hai cha con họ Giang.

Đối với sự hiểu biết của mình về Boss, anh ta vốn không có khả năng chủ động hẹn họ gặp mặt, nếu muốn gặp, cũng không phải là vào lúc này.

Trên trán Giang Hán Sinh đã thấm ra mấy giọt mồ hôi, ngập ngừng muốn nói lại thôi, ‘Chúng tôi...’

‘Nếu như không có hẹn trước với Phạm tiên sinh, ngài ấy sẽ không gặp hai người đâu. Tôi nghĩ Giang tiên sinh, Giang tiểu thư...’ Lý Triết nhớ đến một màn rất không bình thường trước thang máy bệnh viện, không khỏi nhìn Giang Tâm Đóa thêm mấy lần, ‘...nên về trước đi!’

‘Lý trợ lý, là thế này...’ Giang Hán Sinh không muốn cơ hội tốt như vậy cứ thế trôi qua vô ích, ông kéo Giang Tâm Đóa đến trước mặt anh ta.

‘Ba...’ Giang Tâm Đóa thấp giọng kêu một tiếng nhưng không thể ngăn Giang Hán Sinh nói tiếp.

‘Lần trước bởi vì Phạm tiên sinh không có thời gian gặp mặt Đóa Đóa nhà chúng tôi nhưng Đóa Đóa vẫn luôn mong mỗi có cơ hội được gặp mặt nói chuyện với Phạm tiên sinh, hay là nhờ Lý trợ lý...’

‘Giang tiên sinh, ông đừng làm khó tôi.’

Lời cự tuyệt của Lý Triết vừa dứt thì cánh cửa phòng vốn đang đóng chặt chột lần nữa mở ra...

10. Chương 10: Luân Lạc Trần Ai (2)

Chương 10: Luân lạc trần ai (2)

Một người đàn ông cao khoảng một mét tám, trên người là bộ tây Trang được cắt may thủ công một cách khéo léo và tinh tế đang đứng trong cửa, gương mặt với đường nét rõ ràng, ngũ quan đoan chính lộ ra một vẻ cường hãn mà lạnh lùng cực kỳ nam tính, đối với một người xa lạ mà nói, thậm chí hơi lạnh khốc và xa cách.

Nhất là với Giang Tâm Đoá mà nói, cảm giác đầu tiên người đàn ông này mang đến cho cô chính là — quá mạnh mẽ!

Rõ ràng là rất xa lạ lại có một chút quen thuộc không tả được bằng lời, nhất là ngũ quan của anh ta, nhưng rõ ràng người này cô không quen!

Anh ta — chắc là Phạm Trọng Nam rồi!

Còn Phạm Trọng Nam, chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra Giang Tâm Đoá, nhưng càng nhìn cô lâu một chút thì một cảm giác đau lòng kỳ lạ chợt dâng lên trong lòng.

Đôi mắt long lanh trong suốt dưới hàng mi dài lúc này mang theo vô hạn u sầu, ngay cả ngũ quan xinh xắn của cô lúc này cũng mang theo một nỗi ưu thương không tả thành lời.

Lại nhìn xuống dưới, vóc dáng vốn đã mảnh khảnh tưởng chừng gió thổi cũng bay kia dưới lớp váy dài ôm sát trông càng thêm mảnh mai, yếu đuối.

Chỉ mới có hai ngày thôi sao cô lại gầy đến vậy chứ?

Nơi cửa văn phòng tổng thống người đứng trong người đứng ngoài bỗng dưng đều im bật, xung quanh im lặng như tờ.

‘Chuyện gì?’ Người đàn ông rốt cuộc cũng lên tiếng phá tan sự im lặng ngột ngạt, giọng nói trầm thấp mang theo một âm hưởng nước ngoài rất riêng biệt.

‘Boss...’ Đầu Lý Triết không ngừng xoay chuyển tìm một câu trả lời thích hợp. Đây cũng là lần đầu tiên anh ta gặp phải trường hợp thế này, mà đối tượng lại là Giang Tâm Đoá, nên Lý Triết có chút không biết làm sao, đợi đến khi Boss của mình lên tiếng mới vội trả lời: ‘Giang tiên sinh và Giang tiểu thư không có hẹn trước...’

‘Phạm tiên sinh, tôi là Giang Hán Sinh, đây là con gái tôi Giang Tâm Đoá, lần trước chúng ta có từng hẹn gặp mặt!’ Giang Hán Sinh tuy rằng không biết mặt Phạm Trọng Nam nhưng cũng có thể đoán được người đàn ông trước mặt chính là Chúa cứu thế của mình, đương nhiên cũng không thể bỏ qua ánh mắt khác thường của anh ta khi nhìn con gái mình. Xem ra lần này ông đặt cược đúng rồi!

Vì thấy ông không chút do dự đẩy Giang Tâm Đoá đến trước mặt Phạm Trọng Nam, ý tứ trong đó đã cực kỳ rõ ràng – nếu như người đàn ông này chấm con gái ông, lập tức cô sẽ trở thành người của hắn.

‘Đoá Đoá, mau đến chào Phạm tổng tài đi! Nói chuyện đi chứ!’, quát con một câu rồi Giang Hán Sinh lại quay sang Phạm Trọng Nam, ‘Thực xin lỗi... đứa con gái này của tôi thật không biết phép tắc!’

Thấy con gái vẫn vẫn không nói gì, Giang Hán Sinh suốt ruột vô cùng, nắm chặt lấy khuỷu tay cô định kéo cô lên, không ngờ bất gặp ánh mắt lạnh lùng vô cùng của Phạm Trọng Nam - người này giờ vẫn lộ vẻ lãnh ngạo vô cùng kia, bắn về phía mình. Ánh mắt của hắn khiến ông gần như không tự chủ được vội lùi về sau hai bước, gần như đứng nấp sau lưng Giang Tâm Đoá.

Không biết phép tắc? Rốt cuộc là ai không biết phép tắc? Mà vừa nãy ông ta nói có hẹn gặp mặt với mình, vậy chẳng lẽ cô gái này là một trong số các cô gái trong tập hồ sơ kia sao?

Ánh mắt sắc bén của Phạm Trọng Nam chậm rãi dời khỏi Giang Hán Sinh, tỉ mỉ quan sát cô gái trước mặt. Trong mắt lướt qua một tia ôn nhu mà ngay bản thân hắn cũng không phát hiện được.

Giang Tâm Đoá rũ mi, cả người cứng đờ đứng trước mặt Phạm Trọng Nam mấy giây rồi sau đó như một con búp bê bị người điều khiển, máy móc vươn tay ra, ‘Chào ngài, Phạm tiên sinh!’

Thì ra cô không có một chút ấn tượng nào về hắn, trong mắt cô hắn chỉ là người lần đầu tiên gặp mặt để rồi lạnh lùng và xa cách gọi bằng một câu ‘Phạm tiên sinh!’ mà thôi.

Có thể nghe ra giọng điệu của cô rất thiếu tự nhiên, hệt như đang đọc sách vậy, chứng tỏ cô đối với tất cả những chuyện này rất bất đắc dĩ, thậm chí là cả buổi gặp mặt có thể xem như là coi mắt kia.

Bởi vì cô đã có người mình thích, nhưng lại bị ép buộc không thể không đến gặp hắn sao?!

Một cơn tức giận kỳ lạ chợt dâng lên trong lòng Phạm Trọng Nam, hắn thậm chí không đưa tay nắm lấy bàn tay trắng nõn đang chìa ra trước mặt mình, môi khẽ nhếch lên: ‘Lý Triết, tiền khách!’

Giọng điệu lạnh lùng của hắn khiến cả người Giang Tâm Đóa lão đảo lui về sau, trở về bên cạnh Giang Hán Sinh, xấu hổ cúi đầu im lặng không nói.

‘Giang tiên sinh, Giang tiểu thư, tổng tài rất bận, còn có công sự phải xử lý. Xin mời đi bên này!’ Lý Triết bước ra, ôn hòa hóa giải bầu không khí khó xử kia.

‘Ba, xin lỗi!’ Người ta đã tỏ rõ thái độ khinh thường với họ thế rồi, cho dù có ở lại thì cũng tự rước lấy nhục thôi. Giang Tâm Đóa cố nén nước mắt sắp tràn ra khóe mi, đôi tay nhỏ bé nắm lại thật chặt, ngay cả móng tay đâm vào da thịt lúc này cô cũng không thấy đau.

‘Haizz, thôi được rồi, chúng ta trở về đi...’ Giang Hán Sinh tuy rằng chưa từng tiếp xúc với Phạm Trọng Nam nhưng từ những tin tức mà ông nghe được, tốt nhất vẫn đừng làm gì quá đáng trước mặt người này, tránh cho sau này ngay cả cơ hội gặp mặt nhau cũng khó.

Nhưng vừa nãy anh ta nhìn con gái mình lâu như vậy kia mà, sao lại như thế nhỉ?

Hay là thái độ của Đóa Đóa vừa nãy quá không có thành ý? Hừ, đứa con gái này, đã dặn dò kỹ lưỡng như thế, không hiểu sao lại cứng đầu như vậy chứ?

‘Phạm tổng tài, thật ngại quá, làm phiền ngài.’ Giang Hán Sinh vờ mặt rầu rĩ, vịn phần bất đắc dĩ kéo tay Giang Tâm Đóa đi về phía thang máy.

Nếu như đã không còn hy vọng gì ở Phạm Trọng Nam, vậy ông cũng chỉ đành nghĩ cách khác thôi. Dù sao đứa con gái này của ông xinh đẹp như vậy, chỉ cần có người có hứng thú, chắc chắn giá tiền chịu chi ra sẽ không ít.

Nếu như không phải vịn bất đắc dĩ, ông cũng sẽ không đi một bước này.

Giang Tâm Đóa xoay người bước theo cha mình, trong khoảnh khắc xoay người đó, cô cảm thấy cuộc đời mình đã hăm sâu vào trong bóng đêm vô tận.

Cô không biết mình thế nào nữa, trước mặt người đàn ông đó, cô ngay cả một câu cũng không nói được đằng hoàng, ngay cả bàn tay cô vươn ra, chắc là anh ta cũng khinh thường nắm!

Chủ động đưa đến tận cửa nhà người, đáng thương là thế! Mà cũng, đáng khinh rẻ là thế!

Tại sao cô phải để mình rơi vào hoàn cảnh như vậy chứ? Chỉ bởi vì cô là con gái nhà họ Giang hay sao?

Không! Không phải! Cô chỉ vì mẹ, vì em trai mà thôi! Nghĩ như vậy có thể khiến cho bản thân dễ chịu hơn không?

Đi sau lưng ba mình, mỗi một bước chân đều như giẫm lên bàn chông, đau đến nước mắt Giang Tâm Đóa rơi không kìm chế được.

Cô không muốn khóc, nhất là khóc trước mặt người đàn ông xem thường mình kia nhưng nước mắt lại cứ một giọt lại một giọt rơi giàn dụa trên má rồi biến mất rất nhanh vào tấm thảm dày cao cấp, không còn vết dấu.

Phạm Trọng Nam vẫn đứng ở cửa nhìn theo bóng trắng mảnh mai, phiêu dật kia càng lúc càng xa, kỳ lạ là, cơn tức trong lòng lúc này đã hoàn toàn bị sự lo lắng thay thế.

Sau đó, đôi mắt sắc bén của anh ta nhìn thấy, một giọt nước mắt long lanh trong suốt lặng lẽ rơi xuống...

‘Chờ chút...’ Trước khi nhận ra mình lên tiếng, trước khi tìm hiểu xem vì sao mình phải lên tiếng, Phạm Trọng Nam đã vô thức gọi.

Câu này của hắn khiến bước chân của ba người đang đi đều khựng lại. Lý Triết và Giang Hán Sinh không hẹn mà cùng quay đầu, một người thì vẻ mặt khó hiểu, một người thì tràn đầy kinh ngạc, còn Giang Tâm Đóa thì vẫn duy trì tư thế đó, đầu rũ xuống, không có chút phản ứng nào.

‘Ngày mai tôi sẽ bảo Lý Triết liên lạc lại với các người.’

Liên lạc với ai, liên lạc để làm gì, đương nhiên không cần phải nói thêm!

Ném lại một câu đó xong, Phạm Trọng Nam lùi lại một bước, đóng cửa lại.

Trở về phòng làm việc tạm thời của mình, hắn cầm tập tài liệu kia lên, phần đầu tiên rút ra chính là cô ấy.

Chỉ hai trang giấy còn chưa viết hết đã sơ lược tóm tắt hai mươi mấy năm cực kỳ đơn thuần của cô, mà trên đó viết lại là — chưa từng yêu đương lần nào.

Điểm này chắc là Lý Triết điều tra sai rồi thì phải? Phạm Trọng Nam cười lạnh một tiếng ném hai trang giấy kia trở lại bàn, với lấy một xấp hình chụp của cô được kẹp chung với những trang hồ sơ kia.

Đứng có, ngồi có, ở nhà, ở trường, hoặc chỉ một mình, hoặc cùng bạn bè, trên mỗi một bức ảnh, trên mặt cô đều lộ ra một nụ cười ôn nhu, ngọt ngào.

Nhưng — người đối diện không phải là hắn!

Giang Tâm Đóa, Giang Tâm Đóa, Giang Tâm Đóa...

Tầm mắt vẫn không rời khỏi những bức ảnh kia, trong lòng âm thầm gọi lên cái tên khiến hắn lần đầu tiên có cảm giác đau nhói kia.

Mãi cho đến khi Lý Triết tiến vào.

‘Boss, thực xin lỗi, tôi không biết họ lại tự tìm đến đây!’ Lý Triết đứng ở sau lưng Phạm Trọng Nam, thấp giọng nói.

‘Lý Triết, chọn cô ấy!’ Phạm Trọng Nam trầm ngâm hồi lâu mới trầm giọng nói.

‘Boss?’ Lý Triết không dám tin vào những gì mình vừa nghe, ý của Boss có phải là giống những gì hắn lý giải không? Mỗi ngày nay hắn hết nói gần lại nói xa không biết bao nhiêu lần, giục anh ta xem một chút để còn nhanh chóng có quyết định.

Nào có hay, thì ra anh ta sớm đã có sự lựa chọn của mình rồi.

‘Chuyện hôn lễ cậu đi xử lý.’

‘Boss, cổ phiếu của nhà họ Giang gần đây rất không ổn định...’ Lý Triết thấy mình có trách nhiệm phải đem tất cả tình huống của nhà họ Giang nói cho Phạm Trọng Nam một lần. Tuy rằng điều kiện để Boss của anh ta chọn phối ngẫu không bao gồm bối cảnh và thân thế, nhưng tình hình của nhà họ Giang gần đây so với lúc đầu anh ta điều tra còn tệ hơn nhiều lắm.

11. Chương 11: Cô Dâu Hàng Tỉ Đích Thực

Chương 11: Cô dâu hàng tỉ đích thực

‘Boss, cổ phiếu của nhà họ Giang gần đây rất không ổn định...’ Lý Triết thấy mình có trách nhiệm phải đem tất cả tình huống của nhà họ Giang nói cho Phạm Trọng Nam một lần. Tuy rằng điều kiện để Boss của anh ta chọn phối ngẫu không bao gồm bối cảnh và thân thế, nhưng tình hình của nhà họ Giang gần đây so với lúc đầu anh ta điều tra còn tệ hơn nhiều lắm.

Sở dĩ Giang Hán Sinh gấp rút như vậy tìm đến tận đây, mười phần hết tám chín chắc là bởi nguyên nhân này rồi!

‘Đồng ý tất cả điều kiện của họ.’

Nếu như vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết, trước giờ hẳn đều sẽ không do dự.

‘Tôi biết phải làm thế nào rồi.’ Lý Triết vội đáp rồi rời đi. Boss đã nói rõ ràng như vậy rồi, còn hỏi nữa vậy chẳng phải là ngu ngốc sao?

...

Vốn tưởng rằng chuyện rơi vào kết cục đã định, không ngờ đến cuối cùng lại có một bước ngoặt lớn như vậy.

Giang Tâm Đóa không dám tin là mình cứ như vậy lấy chồng, mà đối tượng kết hôn của cô đương nhiên không ai khác ngoài vị Phạm Trọng Nam Phạm tiên sinh giàu sang một cõi kia.

Sở dĩ cô nói anh giàu sang một cõi là bởi vì ngay hôm sau khi cô và ba cô đến khách sạn tìm, ba cô nhận được điện thoại của người trợ lý của anh ta, hỏi thẳng thường nếu anh ta muốn cưới con gái của ông thì cần bao nhiêu tiền sinh lễ.

Hôm đó Giang Tâm Đóa và ba cô đang ở bệnh viện, lúc ông nhận được cú điện thoại đó, tình cờ cô lại ở bên cạnh ông, cho nên vẻ mặt hưng phấn đến ngây người của ông, Giang Tâm Đóa nghĩ mình vĩnh viễn cũng sẽ không quên.

Nhưng, khiến cô càng khó quên hơn là, khi ba cô ngắt điện thoại, cũng bất chấp mình đang ở trong bệnh viện cần phải giữ im lặng mà chạy đến ôm chặt lấy cô, ôm thật chặt, từ nhỏ đến lớn, ba cô chưa từng ôm cô như thế này bao giờ.

Vừa ôm cô ông vừa thấp giọng nỉ non, trong giọng điệu tràn đầy sự khó tin.

Ông nói, ‘Đóa Đóa, Đóa Đóa, con đã cứu ba, cứu nhà họ Giang rồi.’

Ông nói, ‘Đóa Đóa, không ngờ Phạm Trọng Nam lại đồng ý giúp ba lấp lỗ hổng tài chính kia.’

Ông nói, ‘Đóa Đóa, con có biết khoản tiền đó là bao nhiêu không? Một tỷ! Một tỷ!’

Ông nói, ‘Đóa Đóa, con được gả vào đúng là hào môn rồi, tuyệt đối đừng để ba con, đừng để nhà họ Giang mất mặt.’

Cho nên, cô trở thành một trong số những cô dâu có giá nhất! Cô dâu giá trị bạc tỷ.

Đáng lẽ cô phải thấy vui mới phải nhưng thật sự Giang Tâm Đóa không cười nổi, hoàn toàn không cười nổi.

Cô không biết phải nói với Ngụy Nhất Minh chuyện này thế nào. Sau khi hôn sự định rồi, ba liền yêu cầu cô dọn đến ở trong nhà họ Giang, không cho cô ra ngoài, không cho cô liên lạc với Ngụy Nhất Minh.

Ba cô làm sao không nhìn ra tình cảm khác thường giữa cô và Ngụy Nhất Minh chứ? Trước đây ông đã không quá bằng lòng, giờ bởi vì tị hiềm, Giang Hán Sinh càng thêm phản đối.

Tối hôm đó, Giang Tâm Đóa lần nữa dọn trở lại nhà họ Giang. Vừa vào đến phòng là cô đã vui trong ổ chăn khóc suốt một đêm, để tang cho mối tình chưa kịp bắt đầu đã vội kết thúc của mình.

Nhất Minh đến bệnh viện không gặp được cô chắc là sốt ruột lắm. Nhưng điện thoại của cô đã bị ba tịch thu rồi, cô không có cách nào liên lạc được với hắn. Chỉ có điều, ba của Nhất Minh là quản gia của nhà họ Giang, hẳn nhất định có cách biết được hiện giờ cô đang rơi vào tình huống gì.

Cũng may là giữa cô và hắn chẳng qua chỉ là một đoạn thâm thương trộm nhớ còn chưa kịp bắt đầu cho nên, ngoại trừ cô cảm thấy mất mát và khổ sở, chắc là không còn ai khác bị tổn thương nữa.

Hoặc có lẽ là, có rất nhiều chuyện bàn tay vận mệnh đã sắp đặt sẵn cả rồi.

Sáng hôm nay, Giang Tâm Đóa cùng ba mẹ mình đến bệnh viện thăm em trai đã từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển sang phòng bệnh thường.

Ba mẹ đến phòng làm việc của bác sĩ để hỏi chuyện, cô thì ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh giường bệnh, lặng lẽ nhìn đứa em trai đang ngủ say của mình, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xanh xao lạnh lẽo kia, một tay thì cầm lấy bàn tay không cầm kim truyền dịch của em trai, cứ lặng lẽngồi đó thật lâu mới chậm rãi lên tiếng.

‘Tiểu Hàng, em nhất định phải cố lên, phải nhanh chóng khỏe trở lại. Chị sắp kết hôn rồi, có lẽ sẽ không có cách nào mỗi ngày đều đến đây thăm em...’

Nói đến đây, vành mắt Giang Tâm Đóa nhịn không được nóng lên.

Nói chuyện thêm một lúc nữa, thấy Giang Viễn Hàng trên giường vẫn đang ngủ say, Giang Tâm Đóa đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, mông lung nhìn bầu trời xanh thẳm cùng những đám mây bông bồng ngoài kia.

Sắp đến tháng bảy rồi, năm học mới cũng sắp bắt đầu, tối hôm trước mẹ đến phòng cô nói chuyện thật lâu. Mẹ nói nhà họ Phạm căn cơ vốn là ở nước Y, tuy rằng căn nhà cũ của nhà họ ở đây vẫn còn lưu lại nhưng nghe nói mỗi lần về nước Phạm Trọng Nam rất ít khi về đó ở mà đều ở tại khách sạn, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Sau khi kết hôn, có lẽ cô phải theo hấn đến định cư ở nước Y.

Vừa nghĩ đến chuyện học của bản thân bị bỏ dở, nghĩ đến những người thân bạn bè ở đây, lòng của Giang Tâm Đóa càng thêm u buồn. Cộng thêm mấy ngày nay không liên hệ với Dương Dung Dung, chắc là cô sốt ruột lắm.

Đứng bên cửa sổ, trong lòng tâm sự trùng trùng, Giang Tâm Đóa không khỏi bật ra một tiếng thở dài.

Bên ngoài thời tiết rất tốt, ánh mặt trời rực rỡ, gió nhẹ trong lành nhưng tâm tình của cô mông lung giống như chìm xuống đáy cốc vậy.

Mông lung đối với tương lai, đối với cuộc hôn nhân này!

Cô không biết Phạm Trọng Nam vì sao sau khi vô tình cự tuyệt lại đổi ý chọn cô, hơn nữa còn tốn số tiền lớn như vậy để cưới cô về.

Mấy hôm nay thực ra cô không có gặp lại hấn, những chuyện liên quan đến đám cưới đều là do Lý Triết đến nhà họ Giang hoặc là gọi điện thoại cho cô bàn bạc. Những chi tiết về đám cưới Giang Tâm Đóa căn bản là không biết, cũng không có tư cách đề xuất bất kỳ ý kiến gì, họ bảo cô làm gì thì cô cứ làm đúng theo như vậy.

Tiếng chuông cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Giang Tâm Đóa, cô chậm rãi xoay người lại, mẹ cô Trình Truyền Phương đang đứng ở cửa, mỉm cười nói, ‘Đóa Đóa, Lý tiên sinh đến.’

Lý Triết đến để đón cô đi thử áo cưới, chuyện này tối qua anh ta đã gọi điện thoại đến báo cho cô biết rồi cho nên hôm nay cô mới có thể tranh thủ cơ hội này đến bệnh viện thăm em trai.

Rõ ràng người kết hôn với cô không phải là Lý Triết nhưng anh ta lại giống như một tân lang tương lai hợp cách, mỗi ngày đều gọi điện thoại cho cô, giờ ngay cả đi thử áo cưới cũng là anh ta đi thử với cô.

Chẳng lẽ đến ngày kết hôn, ngay cả chú rể cũng cần tìm người đến thay sao? Giang Tâm Đóa trong lòng không khỏi suy nghĩ, chiếu theo hành vi và thái độ của vị Phạm tiên sinh kia mấy ngày nay, chuyện đó cũng không phải là không có khả năng!

‘Giờ con ra đây!’ Giang Tâm Đóa đáp lời rồi đi đến bên giường bệnh, nắm lấy tay em trai cô dịu dàng nói, ‘Tiểu Hàng, chị có chuyện phải về trước!’

Nói mấy câu với em trai xong Giang Tâm Đóa cùng mẹ đi ra khỏi phòng bệnh, bên ngoài Lý Triết đã đứng chờ sẵn, thấy họ bước ra, trên mặt anh ta vẫn là nụ cười lịch thiệp, ‘Giang phu nhân, Giang tiểu thư!’

‘Chào Lý tiên sinh.’ Sự ôn hòa và lịch sự của Lý Triết khiến người khác không thể nào dùng mặt lạnh đối đãi, Giang Tâm Đóa cho dù không vui đến mấy cũng lộ ra một nụ cười yếu ớt.

‘Có thể đi được chưa?’

‘Đóa Đóa, đi với Lý tiên sinh nhanh đi con.’ Mẹ cô Trình Truyền Phương dịu dàng vỗ cánh tay con gái.

‘Mẹ, con biết rồi.’

Giang Tâm Đóa và Lý Triết cùng đáp thang máy xuống lầu.

‘Em trai cô đỡ hơn chút nào chưa?’ Trong thang máy Lý Triết chủ động lên tiếng phá tan sự trầm mặc.

‘Đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn.’ Giang Tâm Đóa trả lời đơn giản.

‘Vậy thì tốt rồi.’

‘Àn.’

Sau đó suốt thời gian còn lại hai người không nói gì thêm nữa.

Giang Tâm Đóa không có thói quen thân cận với người lạ mà Lý Triết lại thuộc về loại người nói ít làm nhiều, hơn nữa Giang Tâm Đóa là bà chủ tương lai, anh ta làm sao dám thân cận quá mức.

Chỉ có điều Giang Tâm Đóa hoàn toàn không ngờ đến là, khi Lý Triết lịch sự giúp cô mở cửa xe, một bóng người khác đập vào mắt khiến tim cô không khỏi lạc đi một nhịp.

Là Phạm Trọng Nam?! Sao anh ta lại đến? Sao vừa nãy Lý Triết không nói với cô tiếng nào chứ?

Giang Tâm Đóa cắn môi đứng im ở cửa xe không nhúc nhích.

Phạm Trọng Nam đang cầm trên tay một tập văn kiện chăm chú xem, thấy Giang Tâm Đóa thật lâu vẫn chưa lên xe thì ngẩng đầu lên vừa hay bắt gặp ánh mắt trong trẻo như nước của cô đang nhìn mình. Bốn mắt nhìn nhau, Giang Tâm Đóa có chút khẩn trương đến luống cuống không biết làm sao còn đôi mắt Phạm Trọng Nam thì dường như càng thêm thâm thúy. Không dám nhìn lâu hơn vào đôi mắt kia, cô vội dời mắt sang hướng khác.

‘Không lên xe sao?’ Phạm Trọng Nam nhàn nhạt lên tiếng, giọng anh ta trầm trầm, như một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua lòng cô.

‘Àn.’ Bất đắc dĩ Giang Tâm Đóa chỉ đành cứng rắn bước lên xe.

Đợi Giang Tâm Đóa lên xe, Lý Triết đóng cửa lại rồi bước lên ngồi cạnh tài xế. Khoang xe của chiếc xe sang trọng vốn rất rộng rãi và cực kỳ thoải mái nhưng giờ phút này đối với Giang Tâm Đóa mà nói, không gian này quả thực quá chật hẹp! Chật hẹp đến nỗi cho dù cô đã tận lực nép mình về phía cửa sổ nhưng mùi xạ hương đầy nam tính rất đặc biệt cộng với mùi khói thuốc nhàn nhạt vẫn xông vào khoang mũi cô, tràn vào trong từng hơi thở của cô khiến Giang Tâm Đóa có cảm giác như mình hơi bị say.

Ngoại trừ anh Nhất Minh, cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào khác ở khoảng cách gần như thế này. Mà người đàn ông bên cạnh cô đây tương lai sẽ là chồng cô, đáng lẽ cô không nên khẩn trương mới đúng!

12. Chương 12: Mục Đích Kết Hôn Của Anh Ta

Chương 12: Mục đích kết hôn của anh ta

Ngoại trừ anh Nhất Minh, cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông nào khác ở khoảng cách gần như thế này. Mà người đàn ông bên cạnh cô đây tương lai sẽ là chồng cô, đáng lẽ cô không nên khẩn trương mới đúng!

Nghĩ là nghĩ vậy thôi nhưng Giang Tâm Đóa vẫn không ngăn được trái tim mình đập thành thịch trong lồng ngực, ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ gian nan.

Chừng như nhận ra sự khẩn trương của cô, nãy giờ vẫn lặng lặng xem ngời xem văn kiện rốt cuộc Phạm Trọng Nam Cũng ngẩng đầu lên sau đó đặt tập văn kiện trên tay xuống, ấn nút cách ly khoang sau, lập tức cửa kính màu đen chậm rãi đẩy lên khiến không gian của khoang sau càng thêm chật hẹp và kín kẽ.

Giang Tâm Đóa cực kỳ bất an nhìn anh ta, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi.

Bởi vì, hai người họ thực sự quá xa lạ!

Hai người đã tiến triển đến mức định ngày kết hôn, đi thử áo cưới nhưng thực ra về phương diện tình cảm, giữa họ chỉ là con số không to tướng, thậm chí hai người còn chưa nói được với nhau quá mười câu. Thế thì làm sao không cảm thấy xa lạ cho được? Làm sao không thấy khấn trương?

‘Đang nghĩ gì vậy?’ Phạm Trọng Nam nữa lên tiếng, hần xoay người lại đối mặt với cô.

Hần để ý, từ khi cô vừa bước lên xe đã lặng lẽ nép mình bên cửa sổ, an tĩnh ngồi đó, vóc dáng nhỏ nhắn, mảnh mai, toát ra một vẻ yếu đuối khiến người ta không khỏi động lòng.

Không hiểu vì sao, người trước giờ thường không chủ động nói chuyện với người khác như hần, đối diện với cô lại cứ thế rất tự nhiên lên tiếng hỏi.

Sao anh ta lại hỏi như vậy?

Giang Tâm Đóa chỉ nhẹ lắc đầu, không trả lời hần, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

‘Quay đầu qua đây!’

Trước mặt hần trước giờ chưa từng có người nào chỉ dùng đỉnh đầu nói chuyện với hần, phản ứng của cô như vậy đối với hần mà nói là tuyệt đối không cho phép.

Đầu đang cúi thấp, nghe câu ra lệnh này Giang Tâm Đóa chỉ có thể cắn môi, cuối cùng chậm rì rì ngẩng đầu lên, lại chậm rì rì xoay mặt về phía hần, đem cả gương mặt xinh xắn bày ra trước mặt hần.

‘Đang sợ tôi sao?’

Cô cứ trầm mặc như thế này khiến hần không đoán được tâm tư của cô. Mà điều này Phạm Trọng Nam cực kỳ không thích!

Cho dù hai người còn xa lạ nhau đến mấy hần vẫn hy vọng, ít ra trước mặt hần cô sẽ không khiếp sợ và xa cách đến mức này, thậm chí, khiến hần có cảm giác cô không muốn tiếp xúc gì với mình!

‘Không phải!’ Cho dù phải cô cũng không dám nói.

‘Vậy thì ngồi sát lại một chút.’ Giọng Phạm Trọng Nam trầm thấp nhưng trong ngữ điệu mang theo một loại cường thế khiến người ta không thể phản kháng, Giang Tâm Đóa chỉ đành dịch người về phía anh ta một chút.

Cô vừa ngồi vững thì không một dấu hiệu báo trước, một bàn tay đàn ông đã đột ngột vươn ra – hoàn toàn ngoài dự liệu của Giang Tâm Đóa – nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của cô.

Theo phản xạ bản năng, Giang Tâm Đóa định nghiêng đầu né tránh nhưng động tác của anh ta so với cô càng nhanh hơn, lập tức giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh, lực tay mạnh mẽ khiến Giang Tâm Đóa không thể không ngưỡng cao đầu, mắt nhìn thẳng vào mắt anh ta.

‘Trốn cái gì?’

Hơi thở nam tức nóng rực trong chớp mắt như vây phủ lấy cô, khoảng cách giữa hai người quá gần, chỉ chưa đến một tấc, đôi môi với những đường nét rõ ràng của hần chỉ cách cô vài centimet, đôi mắt sắc bén mà thâm thúy nhìn sâu vào mắt cô, cái ánh mắt như muốn ăn thịt người đó khiến cô phát run nhưng Giang Tâm Đóa trốn không thoát, chỉ đành mở to đôi mắt trong suốt, lên tiếng một cách đầy nhân nhượng, ‘Không có.’

‘Thật sự không có sao?’

Phạm Trọng Nam đối với câu trả lời ngắn gọn ngày lần nữa cảm thấy cực kỳ bất mãn, bàn tay đang nắm lấy cằm cô chợt tăng thêm một chút sức.

‘Đau quá!’ Giang Tâm Đóa không ngờ người đàn ông thoạt nhìn lịch lãm này lại có động tác thô lỗ như thế.

Tiếng kêu đau của Giang Tâm Đóa khiến Phạm Trọng Nam rút cuộc rời lỏng tay ra, lúc những ngón tay thuần dài buông ra thì hần cũng cùng lúc phát hiện, chiếc cằm nhỏ xinh, nơi vừa mới bị bầu vào đã có những dấu xanh tím nhàn nhạt mà năm đầu ngón tay của hần, chừng như vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại trơn mịn của làn da con gái khiến hần nhin không được muốn lần nữa sờ lên, vuốt ve, xoa dịu những

chỗ đau mà mình vô tình gây ra nhưng ánh mắt sợ hãi của cô khiến Phạm Trọng Nam rút cuộc buông lỏng tay xuống, bàn tay sít sao nắm chặt lại.

Thật sự đau đến vậy sao?

Nhưng mà — câu xin lỗi hần không nói ra được.

Không gian kín mít của khoang xe lần nữa rơi vào yên lặng, chỉ còn tiếng hít một nặng một nhẹ quần quýt lấy nhau vọng vào tai hai người.

Thật là – bầu không khí này, nói có bao nhiêu ngột ngạt thì có bấy nhiêu ngột ngạt! Giang Tâm Đóa muốn dịch người ra một chút nhưng lại không dám, chỉ đành rũ mi không nhìn hần nữa.

Cô không biết nên nói gì với hần, cho dù họ rất nhanh sẽ kết hôn, thành vợ thành chồng của nhau nhưng cô vẫn cảm thấy, giữa hai người căn bản là không có vấn đề chung gì cần trao đổi.

Không có tình cảm, giữa hai bên lại không quá thân quen, cô không cho rằng cuộc hôn nhân như vậy sẽ tốt đẹp nhưng cô đã không còn sự lựa chọn. Duy nhất có thể lựa chọn chính là, tận lực làm một người vợ an phận thủ thường.

Không biết ngày xưa cổ nhân trước khi kết hôn, hai vợ chồng ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp một lần làm sao có thể sống bên nhau suốt đời được chứ? Kính nhau, xem nhau như khách? Đây chắc là cách họ duy trì cuộc hôn nhân của mình, Giang Tâm Đóa nghĩ.

Phạm Trọng Nam nhìn cô gái nhỏ lại lần nữa hướng đỉnh đầu về phía hần, cảm giác không thoải mái lại lần nữa dâng lên trong lòng.

Hần biết cô sợ mình, dù sao họ thật sự cũng xem như là người xa lạ nhưng cô có cần thiết phải quá mức như vậy không?

Trước mặt hần trước giờ đều là người khác nói chuyện, hần chỉ phụ trách nghe, có muốn trả lời hay không cần phải xem tâm trạng của hần lúc đó thế nào, giờ thì tốt rồi, tình huống hoàn toàn ngược lại, từ lúc cô lên xe đến giờ đều là hần hỏi, cô phụ trách trả lời, thế mà thái độ còn quá mức có lễ!

‘Giang Tâm Đóa!’

‘Gì?’

Trả lời hần lại vẫn là một chữ mềm mại, nhỏ xíu.

‘Nói cho tôi nghe, rốt cuộc em đang nghĩ gì?’

‘Không có!’

‘Ngẩng đầu lên nói chuyện với tôi! Chúng ta đã sắp là vợ chồng, có chuyện gì có thể nói rõ ràng, trực tiếp, tôi không thích suy Đoán suy nghĩ của người khác!’

Cho dù là cúi gằm đầu xuống, Giang Tâm Đóa chỉ cần nghe giọng nói cũng đã biết chắc chắn là anh ta đang tức giận, mà cô thì không muốn gây thêm chuyện nên thuận theo ý hần mà ngẩng đầu lên, lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm như đầm nước không thấy đáy kia.

Nói gì bây giờ? Đem những suy nghĩ chân thật trong nội tâm mình hai năm rưỡi nói cho anh ta nghe sao? Họ còn chưa thân thiết đến mức ấy, nếu như cô nói ra, nói không chừng anh ta sẽ cho rằng cô không muốn kết hôn.

Nhưng không cho anh ta một câu trả lời thì lại không được, ánh mắt người đàn ông này quá sắc bén, trước mặt anh ta cô dường như không dấu được gì nhiều.

‘Tôi, chỉ đang suy nghĩ xem...vì sao lại là tôi?’

Anh ta gia thế quyền quý, vóc người lại anh tuấn đỉnh đặc là thế, vì sao lại chọn một đối tượng như cô để kết hôn chứ? Hơn nữa, lúc ban đầu khi cô chủ động đến tìm hần, thái độ cự tuyệt của hần rõ ràng là vậy mà.

Vì sao lại là cô sao? Cô muốn câu trả lời như thế nào?

Câu hỏi này hỏi thật hay, hay đến mức Phạm Trọng Nam cũng không biết nên trả lời thế nào bởi vì chính hắn cũng không biết vì sao lại là cô.

Đối với các cô gái đã có người trong lòng, hắn khinh thường dùng thủ đoạn đi cường cầu. Nhưng tối hôm đó, lúc cô cùng Giang Hán Sinh đến khách sạn tìm hắn, sau khi bị hắn lạnh lùng cự tuyệt, giọt nước mắt kia lại khiến cõi lòng của hắn mềm lại một cách đáng ghét.

Giờ thì tốt rồi, rõ ràng là cha con họ tự tìm đến cửa giờ lại còn hùng dũng hỏi hắn vì sao lại là cô sao?

Phạm Trọng Nam vươn tay, rút từ trong một hộp tử kín ra một bao thuốc, rút ra một điếu, lúc đang định châm thuốc thì lại có chút chần chừ, sau cùng lại bỏ vào bao thuốc trở lại, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi lên tiếng, ‘Tôi cũng đã đến tuổi thích hợp để kết hôn, đến lúc tìm một đối tượng thích hợp, kết hôn, sinh con mà cô thì cũng vừa khéo đang muốn tìm một người đàn ông để gả, chính là trùng hợp như vậy đó. Tôi không muốn lãng phí thời gian tìm một đối tượng khác.’

Vốn đây chính là một cuộc hôn nhân mà hai bên đều đạt được thứ mình muốn! Cái cô muốn thực ra không phải là một người chồng mà là tiền, còn hắn, cần một người vợ, cần những đứa con.

Chỉ đơn giản như vậy!

Giang Tâm Đóa trong lòng đã rõ ràng, ‘Tôi biết rồi.’

Sau này cũng sẽ không lại hỏi hắn những vấn đề vô vị như vậy nữa, bởi vì hắn rất bận, bận đến nỗi không có thời gian kết giao bạn gái, không có thời gian yêu đương, cô gái nào phù hợp với yêu cầu của hắn vừa khéo xuất hiện trước mặt hắn thì hắn sẽ cưới người đó về làm vợ!

Sau đó khoang xe lại chìm trong im lặng, chiếc xe vẫn tiếp tục bon bon lướt thẳng về phía trước mà hai người họ, lại không ai nói thêm một lời nào.

13. Chương 13: Vẻ Đẹp Của Hoa Phù Dung

Chương 13: Vẻ đẹp của hoa phù dung

Giang Tâm Đóa không thể nào ngờ, địa điểm thử áo cưới lại chính là gian phòng tổng thống trong khách sạn của hắn.

Lần trước lúc đến đây cô đứng ở cửa đợi hắn hơn hai tiếng đồng hồ nhưng chưa được tiến vào cửa một bước, lần này tiến vào ngược lại khiến cô có chút không được tự nhiên.

Cảm giác giống như cô đang đột nhập vào nơi riêng tư của một người lạ vậy.

Nhưng sau khi tiến vào, Phạm Trọng Nam ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn lấy một lần mấy nhân viên công tác đã đứng đợi ở cửa từ lâu mà đi thẳng vào trong, còn Lý Triết, sau khi dặn dò công việc cho họ xong mới tràn đầy ầy náy nói với cô, Phạm Trọng Nam còn công việc phải xử lý.

‘Không sao đâu, anh không cần phải bận tâm, tôi tự lo liệu được.’ Giang Tâm Đóa mím môi nói. Không có Phạm Trọng Nam ở bên cạnh, nói không chừng cô còn thoải mái, tự nhiên hơn một chút.

Khi Giang Tâm Đóa nhìn thấy chiếc giá áo do hai nhân viên nâng vào trong sau đó giở ra để lộ chiếc áo cưới trắng tinh vừa mới được vận chuyển bằng đường máy bay đến đây thì nhất thời ngẩn cả người.

Bởi vì, nó quá đẹp!

Dù rằng đối với cuộc hôn nhân này cô không hề có bất kỳ kỳ vọng hoặc mơ tưởng viễn vông nào nhưng có lẽ không có cô gái nào có thể cự tuyệt chiếc áo cưới đẹp đến mức làm người ta nghẹt thở này!

Kiểu dáng cầu kỳ nhưng lại không mất phần tao nhã và quyến rũ, tầng tầng lớp lớp voan mỏng xếp chồng lên nhau một cách tinh tế và đẹp mắt, hoàn toàn cướp đi hồn phách của Giang Tâm Đóa.

Cô đứng yên để mặc họ giúp cô mặc chiếc áo cưới tuyệt mỹ kia lên người.

‘Phu nhân, giờ cô có thể thử đi lại mấy bước để tôi xem còn có chỗ nào cần phải sửa sang lại hay không.’

Người vừa lên tiếng là một nhà thiết kế nổi tiếng, đặc biệt từ nước ngoài bay đến đây chỉ để giúp Giang Tâm Đóa thử chiếc áo cưới sang quý này, bà nhìn cô gái Đông Phương trước mặt, trên môi là nụ cười ôn hòa, vừa nói vừa khéo léo giúp cô chỉnh lại làn váy.

Chiếc áo cưới này, thế nhưng là tác phẩm mà bình sinh bà dùng thời gian ngắn nhất, hao tổn tâm huyết nhiều nhất mới thiết kế ra được.

Giang Tâm Đóa gần như là nín thở sờ lên làn váy hoàn toàn làm bằng thủ công tinh xảo kia, cô biết chiếc váy này nhất định rất sang quý, sang quý đến nỗi cô không dám nghĩ đến giá tiền của nó nhưng cô thật sự rất thích chiếc váy cao quý mà tao nhã, sang trọng mà thanh thuần kia.

Trong bộ lễ phục Giang Tâm Đóa chậm rãi đi tới lui trong phòng, bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của những nhân viên kia, gương mặt nhỏ nhắn không chút son phấn kia chợt phấp phồng.

Thiết kế cúp ngực làm bằng hai loại chất liệu, voan và ren kết hợp với nhau, trải khắp nửa trên áo là những đóa hoa nhỏ li ti làm bằng thủ công rất xinh đẹp như đang nở rộ trước ngực cô, thiết kế tinh tế càng tôn lên vóc dáng mảnh khảnh cùng những đường cong duyên dáng của bộ ngực đầy đặn, phần lưng hở vừa phải để lộ nửa lưng trần trắng nõn không tì vết, lộ liễu nhưng không mất phần tao nhã, phía dưới làn váy hơi xòe ra lại mang theo vài phần ưu nhã, dịu dàng mà thành thực của người con gái.

‘Phu nhân, cô thật xinh đẹp!’ Một trong số những nhân viên tiến đến giúp cô chỉnh lại làn váy, không kìm được lên tiếng khen ngợi.

Ngay cả nhà thiết kế cũng hưng phấn đến mức nắm chặt tay Giang Tâm Đóa, bật thốt lên một câu bằng thứ tiếng Anh mang nặng ngữ điệu Luân Đôn, ‘Chiếc áo này mặc trên người cô giống như có sinh mệnh vậy!’

Cô gái Đông phương này thực sự đẹp quá, xinh đẹp như một đóa phù dung vậy, e ấp kín đáo mà kiều diễm khiến người ta không khỏi kinh ngạc tán thưởng, khó trách có thể khiến cho Phạm tổng tài, người trước giờ cực kỳ kén chọn, không để bất cứ cô gái thượng lưu nào vào mắt lại gấp rút cưới về làm vợ như vậy.

‘Cám ơn!’ Bị ánh mắt quan sát lẫn tán thưởng của mọi người nhìn vào, Giang Tâm Đóa có chút ngượng ngùng đỏ mặt cúi thấp đầu nói, ‘Thế này liệu có long trọng quá không?’

Cuộc hôn nhân của họ đâu có giống với người khác! Giang Tâm Đóa lúc này mới từ cơn chấn động vì chiếc áo cưới kia quay về với hiện thực.

‘Không đâu, không đâu. Hôn lễ sẽ được cử hành tại Luân Đôn, rất nhiều người nổi tiếng của giới thượng lưu, thương khách và chính khách của các nơi đều có mặt!’

Lời của nhà thiết kế khiến huyết sắc trên mặt Giang Tâm Đóa phút chốc rút đi hết. Hôn lễ sẽ được cử hành ở bên đó sao? Tuy rằng trong lòng sớm đã có cự cảm sau khi kết hôn sẽ phải sang Luân Đôn định cư nhưng ... hôn lễ cũng phải cử hành ở bên đó sao? Nếu vậy chẳng phải cô không còn bao nhiêu ngày tháng ở bên mẹ và em trai sao?

Lòng Giang Tâm Đóa bỗng càng thêm hoảng hốt.

‘Em không muốn đến Anh sao?’ Một giọng nam thuần hậu chợt vang lên, Giang Tâm Đóa vội ngẩng đầu nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói, Phạm Trọng Nam, người cô tưởng là đang bận rộn xử lý công sự không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa.

Về mặt anh ta hờ hững mà lạnh nhạt, nhìn không ra là có đang tức giận hay không.

‘Không phải.’ Chỉ là... còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý mà thôi! Giang Tâm Đóa bị ánh mắt nhiếp hồn của hắn nhìn chăm chú thì không khỏi chột dạ cúi đầu, hàng mi dài rũ xuống, bàn tay bé nhỏ cũng vì khẩn trương mà bầu chặt làn váy mềm mại.

‘Không phải thì tốt.’ Phạm Trọng Nam gật gật đầu, thu hồi ánh mắt nóng rực quá mức kia, ‘Thử xong rồi thì để Lý Triết đưa em về nhà.’

Nói rồi Phạm Trọng Nam xoay người rời đi bỏ lại Giang Tâm Đóa trong chiếc áo cưới có giá trên trời kia cứ thế ngẩn ngơ đứng nhìn theo bóng lưng xa lạ đang dần biến mất trước mắt mình.

Thật lâu thật lâu cũng chưa hoàn hồn lại...

Cũng đúng thôi, dù sao đây cũng là một cuộc hôn nhân mà trong đó hai bên đều theo đuổi thứ mình muốn, hẳn không quá thiết tha với nó cũng bình thường thôi chứ đừng nói chỉ là chuyện râu ria như thử áo cưới, thử trang sức này, làm sao có thể khơi dậy hứng thú nơi người bạn trăm công ngàn việc như Phạm Trọng Nam chứ!

Sau khi Giang Tâm Đóa thử xong lễ phục thì giám đốc của công ty trang sức cũng đã đến, ông ta mang đến các loại trang sức và nhẫn cưới cho cô thử, lại giảng co thêm một lúc lâu nữa, đến khi mọi việc xong xuôi thì Giang Tâm Đóa đã mệt đến nỗi không nói được một câu gì.

Lúc cô đi với Lý Triết ra khỏi cửa khách sạn thì trời đã tối, sau khi cự tuyệt lời đề nghị đưa cô đến một nhà hàng trong khách sạn này dùng cơm của Lý Triết, Giang Tâm Đóa quyết định quay trở lại bệnh viện thăm em trai một lần rồi mới trở về nhà, cô định tùy tiện tìm gì đó ở căng tin bệnh viện ăn cho xong bữa.

Nhưng thân là một người trợ lý tận lực, Lý Triết làm sao có thể để cô một mình đến bệnh viện được cho nên anh ta nói cô đứng ở cửa khách sạn đợi một lúc để tài xế lái xe qua đưa cô đến đó.

Trong lúc đứng chờ tài xế chạy xe đến, Giang Tâm Đóa không ngờ sẽ gặp được Dương Dung Dung, người bạn tốt đã mấy ngày chưa gặp của mình ngay ở cửa khách sạn.

Tình cảnh mà Lý Triết nhìn thấy khi vừa đến chính là như vậy, hai cô gái tuổi xấp xỉ nhau đang ôm chặt lấy nhau trước cửa khách sạn vừa cười vừa khóc. Một màn này khiến Lý Triết xem như mở rộng tầm mắt, hẳn trước giờ vẫn luôn cho rằng Giang Tâm Đóa là một cô gái có vẻ ngoài mềm yếu nhưng bên trong có chút quật cường, thật không ngờ cô cũng có lúc hồn nhiên trẻ con như vậy.

Cũng đúng thôi, rốt cuộc vẫn chỉ là một cô sinh viên mới ngoài hai mươi tuổi thôi mà!

‘Giang tiểu thư, có muốn lên xe không?’ Đứng ở sau lưng hai cô gái anh ta nhẹ giọng nhắc nhở.

‘Đóa Đóa, bạn định đi đâu? Không được nha, chúng ta đã lâu lắm chưa gặp được nhau, mình có rất nhiều chuyện muốn hỏi bạn, không cho phép đi!’ Vóc dáng cao gầy, Dương Dung Dung sít sao ôm lấy Giang Tâm Đóa không chịu buông khiến cô không cử động được chút nào.

Cô có rất nhiều chuyện muốn thăm vấn bạn tốt, làm sao có thể dễ dàng thả cho Đóa Đóa đi được chứ? Dương Dung Dung không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn Lý Triết một cái.

‘Ừ, chúng ta đi ăn gì trước đã, vừa ăn vừa nói chuyện được không?’ Giang Tâm Đóa cũng có cùng tâm trạng đó, cô có rất nhiều chuyện muốn chia sẻ với bạn tốt.

Nghe hai cô gái nói như vậy, Lý Triết rất chủ động nói, ‘Tôi đến nhà ăn đặt chỗ cho hai vị, được không?’

Giang Tâm Đóa vốn đang định cự tuyệt nhưng Dương Dung Dung đã nhanh hơn một bước, ‘Nhanh đi đi thôi, bản tiểu thư đối bụng lắm rồi!’

Nói về khả năng chỉ tay ra lệnh cho người khác làm, Dương đại tiểu thư đúng là số một!

‘Vậy xin mời hai vị.’ Đối với thái độ không thân thiện của Dương Dung Dung, Lý Triết hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn một vẻ lịch thiệp, lễ độ.

‘Vậy làm phiền anh rồi!’ Giang Tâm Đóa khách sáo nói, còn Dương Dung Dung thì cứ làm ra vẻ đương nhiên khoác tay Giang Tâm Đóa, không chút khách sáo bước lên trước.

Khi ba người lần nữa bước trở vào trong cửa chính của khách sạn, vừa khéo Phạm Trọng Nam cũng đang từ bên ngoài quay vào.

Sau lớp kính râm, từ xa hẳn đã nhìn thấy vị hôn thê xinh đẹp mảnh mai của mình bị một cô gái tóc ngắn, vóc dáng cao hơn cô nửa cái đầu khoác vai thật chặt, thân thiết cùng đi về phía nhà ăn thì đôi mắt thâm thúy không khỏi híp lại một cách đầy nguy hiểm nhưng hẳn cũng không có hành động gì khác, trước khi cô biến mất trong tầm mắt mình, Phạm Trọng Nam đã xoay người đi về phía thang máy.

14. Chương 14: Cùng Chung Cảnh Ngộ

Chương 14: Cùng chung cảnh ngộ

Thoạt nhìn bề ngoài, khách sạn Raffles chẳng qua chỉ là một tòa nhà cao chưa tới ba tầng lầu nhưng thực ra bên trong kiến trúc rất đặc sắc, hơn nữa không thiếu một thứ gì. Đây là một tòa nhà có kiến trúc kiểu châu Âu đặc trưng, mỗi một chi tiết thiết kế, mỗi một góc nhỏ đều thể hiện sự tinh tế và quý tộc của châu Âu ngày xưa, mỗi một nơi đều mang đậm dấu ấn của phong cách quý tộc Anh, bên ngoài thì đơn giản nhưng bên trong lại rất đặc biệt và xa hoa.

Lý Triết đưa Giang Tâm Đóa và Dương Dung Dung đến nhà hàng Hoàng Triều, một nhà hàng mang phong cách châu Âu thuộc khách sạn Raffles để dùng bữa.

‘Này, chắc là anh sẽ không dùng bữa với chúng tôi chứ?’ Nhìn người đàn ông này giờ vẫn đứng bên cạnh, Dương Dung Dung bật dục hỏi.

Cô với Đóa Đóa có rất nhiều chuyện muốn nói với nhau, một người đàn ông như anh ta cứ đứng lù lù bên cạnh thật sự là rất bất tiện.

‘Xin lỗi, tôi phải đưa Giang tiểu thư về nhà đúng giờ, có gì phiền đến cô xin thứ lỗi!’ Lý Triết uyển chuyển đáp lời. Nếu như tổng tài phu nhân tương lai xảy ra chuyện gì, e rằng anh ta có mười cái mạng cũng không đủ đền.

‘Chúng tôi có tay có chân chúng tôi tự đi về được.’ Dương Dung Dung xua bàn tay nhỏ nhắn đuổi người nhưng Lý Triết đối với hành động của cô cứ lơ đi như không thấy.

‘Đóa Đóa, bạn bảo anh ta đi đi!’ Hết cách, Dương Dung Dung đành quay sang nhờ sự giúp đỡ của Giang Tâm Đóa.

‘Lý tiên sinh, anh có thể chờ tôi ngoài cửa được không?’ Có Lý Triết ở bên cạnh, Giang Tâm Đóa cũng cảm thấy có chút không được tự nhiên nhưng cô cũng không thể thẳng thừng đuổi người như Dung Dung được.

Lý Triết nhìn Giang Tâm Đóa, khi thấy sự nài nỉ trong mắt cô, suy nghĩ một lúc, cuối cùng anh ta đành nhượng bộ: ‘VẬY TÔI ĐỢI HAI NGƯỜI Ở NGOÀI CỬA!’

‘Cám ơn!’ Giang Tâm Đóa nói một cách thật lòng.

Lý Triết vừa rời đi, Dương Dung Dung đã sốt ruột vươn tay nắm lấy tay của Giang Tâm Đóa hỏi bằng giọng không thể tin được, ‘Đóa Đóa, bạn thực sự phải kết hôn sao?’

Từ hôm đó chia tay với bạn tốt ở trường cô cũng bị ba mình bắt trở về nhà sau đó ông ép cô đính hôn với một người đàn ông nào đó môn đăng hộ đối với nhà mình. Cá tính quật cường Dương Dung Dung thà chết cũng không chịu, sau đó còn bị ba và mẹ kế nhốt ở nhà, cắt đứt tất cả mọi liên lạc.

Nhưng họ nghĩ làm như thế thì có thể khuất phục được cô sao? Dương Dung Dung thử đủ mọi cách, hết tuyệt thực lại nhảy lầu, quậy cho cả nhà suốt ngày gà bay chó sủa, chướng khí mù mịt, ba và mẹ kế cũng hết cách với cô, cuối cùng đành ra tối hậu thư: Có bản lãnh thì đừng làm đại tiểu thư nhà họ Dương nữa, đợi kiếm được năm triệu mang trở về nhà thì mới là giỏi.

Hừ, không làm thì không làm, tự mình kiếm tiền tự mình tiêu còn tốt hơn! Dương Dung Dung cô cũng không tin mình rời khỏi nhà họ Dương sẽ chết đói được. Thế là, nhặt nhanh ít hành lý, mang theo di vật cuối cùng mà mẹ cô để lại trước khi chết – một chiếc vòng ngọc, Dương Dung Dung tiêu sái rời đi.

Vốn tưởng rằng trở về có thể cùng Đóa Đóa chúc mừng một phen cho cuộc chiến thắng lợi của mình, kết quả là lại đọc được tin tức bạn tốt sắp phải lên xe hoa khiến Dương Dung Dung giật nảy mình, vội vàng chạy đến nhà họ Giang, nào ngờ lại không tìm được người, sau đó từ người quản gia cô mới biết chuyện em trai Đóa Đóa, Giang Viễn Hàng xảy ra chuyện, chuyện công ty nảy sinh vấn đề về tài chính còn bạn mình thì sắp gả cho đại thiếu gia của nhà họ Phạm.

Đây là rốt cuộc là chuyện gì chứ? Cô chỉ mới bị cắt đứt liên lạc có mấy ngày, thế nào mà cả thế giới dường như đảo loạn hết vậy?

Biết được tin tức Dương Dung Dung lại lần nữa chạy đến bệnh viện, sau khi tìm đến phòng bệnh của Giang Viễn Hàng lại gặp mẹ của Đóa Đóa ở đó, thế là cô hết cứng lại mềm thuyết phục bà thật lâu mới biết được bạn tốt đang đi thử áo cưới ở khách sạn, thế là lần nữa đón xe chạy đến đây. A Di Đà Phật, rốt cuộc cũng gặp được cô ở ngay cửa khách sạn.

‘Ừ.’ Giang Tâm Đóa cầm lấy ly nước lọc trên bàn uống một ngụm.

Đối với chuyện kết hôn, trong lòng cô đã dần dần tiếp nhận rồi.

‘Giang Tâm Đóa, bạn thật sự muốn gả cho Phạm Trọng Nam sao?’ Dương Dung Dung rút bàn tay đang nắm tay Giang Tâm Đóa về, rút từ điện thoại từ trong túi xách ra, lên mạng tra một loạt những tin tức về Phạm Trọng Nam mà trước đó cô đã tìm hiểu, đẩy đến trước mặt bạn tốt.

Thực ra những tin tức được truyền bá trên mạng phần lớn chỉ liên quan đến sự nghiệp và gia thế của nhà họ Phạm, hoàn toàn không có chút tư liệu nào về cuộc sống riêng của Phạm Trọng Nam, thậm chí ngay cả một bức ảnh chụp cũng không có.

Cho nên, bảo cô làm sao không lo lắng cho bạn tốt được chứ?

Dương Dung Dung lặng lẽ ngắm người bạn trước giờ không ưa trang điểm của mình, hôm nay bởi vì thử áo cưới cùng trang sức, dưới bàn tay khéo léo của chuyên viên trang điểm, mái tóc dài đã được bới lên cao, gương mặt xinh xắn dưới lớp trang điểm nhàn nhạt trông càng thêm diễm lệ thoát tục, hoàn toàn như hóa thành một người khác, không phải là đẹp đến kinh người loại đó mà là một vẻ đẹp đậm thắm và động lòng người.

Chỉ cần là đàn ông, khó mà không động tâm khi gặp một cô gái như vậy, ngay cả cô là con gái, hơn nữa đã nhìn bạn bao nhiêu lâu nay mà vẫn luôn có cảm giác, mình không phải là đàn ông thật quá đáng tiếc!

Chẳng trách vừa nãy cô nói thế nào người đàn ông đáng ghét kia cũng không chịu đi, Đóa Đóa chỉ lên tiếng một câu thì tên kia đã biến mất rồi.

Tuy rằng trước giờ Dương Dung Dung chẳng bao giờ tự ti với dung mạo của mình nhưng lúc này cô thật lòng cảm thấy, nét đẹp của phụ nữ quả nhiên cũng có chia cấp bậc, nhất là nét đẹp như Giang Tâm Đóa vậy, là loại khiến đàn ông không có cách nào cự tuyệt, hơn nữa chỉ muốn ôm vào lòng yêu thương, quý trọng một phen.

Chỉ là, bảo Đóa Đóa cứ như thế lên xe hoa với một người đàn ông xa lạ, cho dù là vì ai đi nữa thì cũng thật đáng sợ. Đối với Dương Dung Dung mà nói, bảo cô kết hôn với một người đàn ông mà mình không yêu thì so với chết còn đáng sợ hơn.

Huống gì, ngay cả một chút cảm tình cũng không có mà đã bước thẳng đến giai đoạn hôn nhân, chuyện này cũng quá đột ngột! Ngay cả cô cũng không thích ứng kịp, không biết bạn tốt nghĩ như thế nào.

Giang Tâm Đóa đặt chiếc ly trên tay xuống, cầm điện thoại lên xem nội dung trên mạng xong thì cúi đầu, lặng lẽ nói, ‘Dung Dung, chuyện này đã thành kết cuộc định sẵn rồi.’

Đương nhiên là Dương Dung Dung biết chuyện bạn tốt kết hôn đã quyết định rồi nhưng vẫn chưa chịu thôi, ‘Đóa Đóa, mình nghĩ tốt nhất bạn đừng nên kết hôn như vậy. Bạn với Phạm Trọng Nam kia căn bản là không biết nhau, cứ thế gả cho một người xa lạ bạn sẽ không hạnh phúc đâu. Huống gì... nếu như bạn thực sự gả đi rồi, vậy Ngụy Nhất Minh kia phải làm sao?’

Vừa nghe Dương Dung Dung nhắc đến Ngụy Nhất Minh, nắm tay Giang Tâm Đóa chợt siết chặt, ‘Dung Dung, mình với Nhất Minh là chuyện không thể nào rồi.’

‘Hay là bạn...trốn đi đi.’ Dương Dung Dung thực lòng không muốn Giang Tâm Đóa cứ thế gả cho một người đàn ông xa lạ, một mực thuyết phục.

Quan trọng nhất là, mang danh là người bạn thân thiết nhất của Đóa Đóa mà đến ngay cả dung mạo của người đàn ông kia cô cũng không biết, vậy cũng quá là xấu hổ.

‘Dung Dung!’ Giang Tâm Đóa nhìn bạn tốt bằng ánh mắt bất đắc dĩ, ‘Đây là chuyện không thể nào! Nhà họ Giang, Tiểu Hàng đều cần mình!’ Hoặc là nói chính xác hơn, cần cuộc hôn nhân sắp tới đây của cô thì

mới duy trì tiếp được.

‘Vậy còn anh ta thì sao? Tại sao lại muốn cưới bạn làm vợ?’ Chắc là không phải Phạm tiên sinh kia tình cờ gặp được Đóa Đóa trong trường hợp nào đó sau đó bị vẻ đẹp của bạn tốt thu hút, vừa gặp đã yêu, đến nỗi không từ thủ đoạn nào để cưới về làm vợ chứ?

Cũng không phải phim truyền hình, chắc là không cần lâm li như vậy đâu nhỉ?

‘Anh ta đến tuổi kết hôn, lại muốn có con, thế là cưới thôi.’ Giang Tâm Đóa nhớ lại những lời Phạm Trọng Nam đã nói lúc ngồi cùng xe với cô, thuật lại cho Dung Dung không sót một chữ.

‘Cái gì? Cưới vợ chỉ vì muốn có con, bộ anh ta tưởng bạn là máy đẻ hay sao chứ?’ Dương Dung Dung thất thanh kêu một tiếng, dọa cho các khách ngồi gần đó giật cả mình, nhân viên phục vụ đang bê mâm suýt nữa cũng bị tiếng kêu của cô dọa đến rơi cả mâm, thấy vậy Dương Dung Dung ngượng ngừng cười khan một tiếng, đợi nhân viên phục vụ dọn xong thức ăn lui xuống cô mới dám tiếp tục, ‘Loại đàn ông này được không đấy? Loại hôn nhân trao đổi lợi ích thế này liệu có thể mang lại hạnh phúc gì chứ? Hai người kết hôn không phải vì tình yêu, như vậy cuộc hôn nhân có thể duy trì bao lâu đây? Nhưng mình giờ lại chẳng có tiền để giúp bạn. Trời ơi, thật là phiền quá đi!’

‘Dung Dung, bạn không cần lo lắng cho mình.’ Thấy bạn tốt vì chuyện của mình mà mặt ủ mày chau, trong lòng Giang Tâm Đóa không khỏi dậy lên một cảm giác áy náy, ‘Mình không có việc gì đâu. Còn bạn thì sao? Mấy hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì?’

‘Còn thời gian quan tâm mình sao? Đến lúc đó người họ Phạm kia đối xử với bạn không tốt, để mình xem bạn sẽ làm sao.’ Dương Dung Dung nhin không nổi thở dài một tiếng.

Bữa cơm này hai người đều ăn không thấy mùi vị gì bởi vì ai nấy đều đang có tâm sự riêng.

Ăn cơm xong hai cô gái vẫn như cũ khoác tay nhau cùng đi ra khỏi khách sạn, mãi trò chuyện với nhau, giờ nhìn thời gian Giang Tâm Đóa mới nhận ra là đã qua gần hai giờ rồi, cũng may là Lý Triết rất biết điều không hề tiến vào thúc giục hai người.

Chỉ có điều Giang Tâm Đóa không thể ngờ là, ở ngoài cửa chính đợi họ không phải là Lý Triết mà lại là Phạm Trọng Nam.

15. Chương 15: Nam Thần Trong Mắt Dương Dung Dung

Chương 15: Nam thần trong mắt Dương Dung Dung

Đi ra khỏi khách sạn, thiếu hơi lạnh từ chiếc máy điều hòa, một luồng gió khô rát mặt lập tức ập tới.

Lúc Giang Tâm Đóa nhìn thấy người đàn ông cao lớn đỉnh đặc đang đứng tựa vào chiếc xe đặt tiền cách mình chưa đến mười bước chân kia, đôi chân vốn đang rảo bước chợt khựng lại.

Không phải là Lý Triết đưa cô về nhà sao? Sao lại biến thành anh ta rồi?

Giang Tâm Đóa ngừng bước, đang khoác tay cô đương nhiên Dương Dung Dung cũng phải dừng bước sau đó nhìn theo hướng bạn tốt đang nhìn, lập tức Dương Dung Dung nhạy cảm nhận ra, người đàn ông chỉ riêng đứng ở đó thôi đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt chăm chú của người đi đường kia chính là nguyên nhân khiến Đóa Đóa có phản ứng thất thường này.

Khoảng cách giữa họ thực ra cũng không thể gọi là xa, cộng thêm phía trước của khách sạn Raffles vốn đèn chiếu sáng rực như ban ngày, đương nhiên Dương Dung Dung có thể đánh giá người đàn ông kia từ trên xuống dưới một lần thật tỉ mỉ bao gồm vóc dáng cao ráo đỉnh đặc, gương mặt tuấn mỹ lạnh mạc, khí chất quý tộc cao ngạo, cùng sự lạnh lùng trong ánh mắt và cả trên gương mặt anh tuấn kia.

Người đàn ông kia — chắc không phải là Phạm Trọng Nam chứ?

‘Đến đây! Lên xe!’ Giọng nói trầm thấp mang theo một vẻ thong dong và đầy tự chủ của một người đàn ông chừng chạc cách mười mấy bước chân theo gió truyền đến bên tai Giang Tâm Đóa và Dương Dung Dung.

Sau đó anh ta xoay người, vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi vào ghế lái.

Người đàn ông này, ngay cả dáng đi cũng mang theo một loại tao nhã và cao quý trời sinh.

‘Đóa Đóa, là anh ta sao?’ Dương Dung Dung kéo bàn tay nhỏ nhắn của Giang Tâm Đóa, cúi đầu thấp giọng hỏi bên tai cô, đáp lại câu hỏi của cô chỉ là cái gật đầu nhẹ nhàng của Giang Tâm Đóa.

‘Dung Dung, mình lên xe trước, lúc nào về sẽ gọi điện thoại cho bạn sau.’ Giang Tâm Đóa rút tay ra khỏi tay bạn, đang định đi về phía chiếc xe kia thì lại bị Dương Dung Dung kéo lại.

‘Gì vậy Dung Dung?’ Giang Tâm Đóa nhìn vẻ mặt kỳ quái của bạn bằng ánh mắt khó hiểu, cô không muốn làm trễ nãi thời gian, cho dù không biết rõ về Phạm Trọng Nam đến đâu cô cũng đoán ra được, anh ta không phải loại đàn ông có nhiều tính kiên nhẫn.

Còn về việc vì sao anh ta lại xuất hiện ở đây, hơn nữa ý đã rất rõ ràng là sẽ đưa cô về nhà thì quả thật Giang Tâm Đóa nghĩ mãi cũng không hiểu được.

‘Đóa Đóa, mình rút lại lời mình vừa nói lúc nãy. Kết hôn với vị Phạm tổng tài kia tuyệt đối là sự lựa chọn đúng đắn của bạn. Mặc kệ anh ta kết hôn vì tình yêu hay không cũng được, cứ lấy về làm của riêng rồi tính sau!’

Cá tính của Dương Dung Dung là vậy, trước giờ không quá câu nệ các chi tiết nhỏ, tính tình đến nhanh thì cũng đi rất nhanh, hơn nữa đầu óc suy nghĩ không quá khúc chiết, cũng không quá phức tạp, Giang Tâm Đóa hiểu bạn nhưng đối với câu nói vừa nãy của bạn chỉ cười cười, ‘Được rồi, mình về trước đây.’

‘Không giới thiệu một chút sao?’ Dương Dung Dung há hức hỏi, cô thật sự rất muốn làm quen với nam thần nha.

‘Mức độ quen biết của mình với anh ta so với bạn quen anh ta cũng chẳng nhiều hơn là bao đâu.’ Giang Tâm Đóa cự tuyệt ngay. Hơn nữa điều cô nói là rất thật.

‘Đóa Đóa, vậy anh ta còn em trai hay anh trai gì đó không?’ Dương Dung Dung vẫn chưa chịu thôi, nếu như “nam thần” vẫn còn em trai gì đó, liệu có thể nhờ giới thiệu cho được không? Nếu không phải anh em ruột thịt, anh em họ hàng gì đó cũng được luôn.

‘Mình không biết gì hết. Thật sự là phải đi rồi, bye bye.’ Giang Tâm Đóa bất đắc dĩ rút tay ra khỏi móng vuốt của bạn tốt, Dương Dung Dung cũng không muốn làm khó cô, chỉ đành buông tay cho cô đi.

‘Này, mình muốn làm cô dâu phụ của bạn!’

Trước khi Giang Tâm Đóa đóng cửa xe lại vẫn còn nghe giọng nói không cam lòng của Dương Dung Dung truyền đến.

‘Tôi còn tưởng cô muốn làm cô dâu cơ!’ Câu nói còn chưa nói hết thì đã nghe bên tai vọng đến một giọng nam mang đầy vẻ trêu chọc, Dương Dung Dung vội vàng quay đầu nhìn lại mới phát hiện Lý Triết không biết từ lúc nào đã đứng nơi bậc thềm sau lưng cô, chỉ cách cô hai ba mét.

Hừm, người đàn ông nhỏ mọn này sao lại ở đây chứ? Dương Dung Dung trừng mắt nhìn Lý Triết, ‘Liên quan gì đến anh?’

‘Muốn quen với người khác phái, không phải muốn kết hôn thì là vì cái gì?’ Lý Triết hờ hững nói.

Rõ ràng là người đàn ông này đã nghe hết những lời cô nói với Đóa Đóa, giờ lại đem nó ra làm vũ khí công kích mình đây mà! Đúng là nhỏ mọn, hơn nữa còn rất xấu xa, lại dám đứng sau lưng người ta nghe lén! Thiếu đạo đức!

‘Đúng là tôi muốn làm quen với người khác phái, nhưng mà tuyệt đối không phải loại người thiếu đạo đức chỉ biết đứng sau lưng nghe lén người ta nói chuyện như anh! Hừm, không hẹn gặp lại!’ Dương Dung Dung nghiêng răng nghiêng lợi ném lại một câu rồi rời đi.

‘Tôi đối với loại đại tiểu thư danh giá như cô cũng không có hứng thú.’ Lý Triết nhìn theo mái tóc ngắn đang tung lên trong cơn gió đêm, nhún vai nói.

...

Xe bon bon chạy trên đường lộ, bên ngoài xe phố phường đèn hoa rực rỡ, bên trong thì không khí có chút trầm mặc.

‘Bạn của em sao?’ Rất ít khi đích thân lái xe, lúc này Phạm Trọng Nam một tay đặt lên vô lăng, một tay đặt lên đùi, lên tiếng hỏi Giang Tâm Đóa, chủ động phá tan bầu không khí im lặng trong xe.

‘Dạ.’ Câu trả lời của Giang Tâm Đóa vẫn rất ngắn gọn, nghe Phạm Trọng Nam nhắc đến Dương Dung Dung, cô nhớ lại chuyện lúc vừa nãy lên xe bạn mình hỏi liệu có thể làm cô dâu phụ không nên nói tiếp, ‘Dung Dung là bạn rất thân của tôi từ trung học lên tới đại học, tôi... em... có thể mời bạn ấy làm dâu phụ được không?’

Hôn lễ đều là do bên chàng trai phụ trách cho nên cô cũng không biết rốt cuộc là bên đó đã mời dâu phụ hay chưa nữa. Cô cũng không biết mình yêu cầu như thế liệu có quá đáng lắm không.

Giang Tâm Đóa lại nhớ ra, lúc xưa cô đã từng ước hẹn với Dung Dung, bất kể là ai kết hôn trước, người còn lại sẽ phải làm dâu phụ cho người kia.

Mà xem ra với tình hình bây giờ, cô có thể lựa chọn dâu phụ cho mình sao?

Phạm Trọng Nam nghiêng đầu qua, nương theo ánh đèn bên ngoài, hẩn nhìn thấy vẻ buồn bã trên mặt cô đã giảm đi không ít mà lúc cô hỏi hẩn liệu có thể mời cô gái kia làm dâu phụ hay không, trong đôi mắt trong trẻo kia lộ ra một sự chờ mong khiến hẩn không có cách nào cự tuyệt.

‘Tùy em thôi.’ Hẩn nhìn một bên sườn mặt với những đường cong duyên dáng kia, buông ra một câu nói rồi thu hồi tầm mắt.

‘Thật sao? Cám ơn anh.’ Giang Tâm Đóa không ngờ Phạm Trọng Nam lại đồng ý chuyện này dễ dàng như vậy, hơn nữa giọng điệu cũng không hề có chút phiền hà nào, vậy...có phải cô có thể lại hỏi anh ta một câu nữa không?

‘Còn gì nữa sao?’ Cho dù là không nhìn cô nhưng cũng biết ánh mắt cô này giờ vẫn không rời khỏi mình, cái vẻ bất an ấy vốn là không giấu được ai.

‘Em...’ Giang Tâm Đóa suy nghĩ một lúc mới lên tiếng, ‘... chỉ muốn biết, sau khi kết hôn có phải là sẽ định cư ở nước Anh không?’

‘Em không thích sao?’ Vấn đề này lúc thử áo cưới ở khách sạn hẩn đã hỏi. Tuy rằng cô không trả lời hẩn một cách rõ ràng nhưng từ ánh mắt và vẻ mặt kinh ngạc của cô, Phạm Trọng Nam có thể đoán ra là cô gái này không quá thích chuyện này. Giờ cô lại hỏi lần nữa, vậy chứng tỏ rất có khả năng cô không muốn theo hẩn đến nước ngoài định cư.

‘Cũng không hẩn vậy.’

‘Nếu không phải không thích, vì sao lại hỏi như vậy?’

‘Việc học của em vẫn chưa hoàn tất, em muốn học cho đến lúc tốt nghiệp.’ Cô rất thích chuyên ngành mình theo đuổi, không muốn từ bỏ một cách lãng phí như thế.

‘Nếu như có con, tôi hy vọng em có thể ở nhà lo cho con cái, xem gia đình làm trọng.’ Không ngờ là cô lại có chí cầu tiến đến thế, Phạm Trọng Nam bình tĩnh trả lời.

Trọng điểm vốn không nằm ở chỗ có ra nước ngoài định cư hay không, thực ra cô qua bên đó sống cũng chưa chắc là một chuyện tốt. Nếu đã vậy, không bằng để cô ở lại nơi mà cô quen thuộc.

Ý của anh ta có phải là cô không cần phải định cư ở nước Anh, có thể tiếp tục ở lại trong nước học cho xong chương trình đại học của mình không? Giang Tâm Đóa hẩn hẩn nghĩ, sau đó lại nghĩ tới câu nói của hẩn, trên gương mặt xinh xắn thoáng lộ vẻ ngưng ngừng.

Trước khi có con dĩ nhiên là cần quá trình tạo người rồi, chuyện này đối với cô mà nói quả thực có chút...

‘Chắc... chắc là... không có... nhanh như vậy đâu?’ Ngưng ngừng nhìn ra ngoài cửa xe không dám nhìn anh ta nữa, giọng Giang Tâm Đóa nhỏ như muỗi kêu.

Anh ta nói chuyện thẳng thừng như vậy, da mặt cô không có dày đến mức có thể tiếp tục nói về vấn đề này nữa.

May mắn cho cô là chuông điện thoại lúc này rất thức thời reo lên, Phạm Trọng Nam dùng tai nghe trả lời điện thoại, đầu bên kia truyền đến một giọng nam nói tiếng Anh bằng giọng Luân Đôn tiêu chuẩn.

Phạm Trọng Nam đón nghe cuộc điện thoại đó, để cho đầu bên kia nói thật lâu, bản thân vẫn chưa trả lời một câu nào, sau cùng, khi hần ngắt điện thoại, nghiêng đầu qua nhìn về phía Giang Tâm Đóa mới phát hiện cô đã ngủ mất rồi.

16. Chương 16: Cạm Bẫy Cuộc Đời (1)

Chương 16: Cạm bẫy cuộc đời (1)

Không phải là cô sợ hần lắm sao? Thế mà giờ lại cứ vậy mà ngủ say trước mặt hần?

Khi xe dừng trước vạch kẻ vì đèn đỏ, Phạm Trọng Nam hơi nhướn người lên quan sát cô gái đang ngủ kia.

Đầu cô hơi nghiêng trên lưng ghế, gương mặt nhỏ nhắn chỉ lớn hơn bàn tay một chút chỉ lộ một sườn mặt về phía hần, bàn tay với những ngón thon dài trắng muốt quy củ đặt trên đầu gối, một mái tóc suôn mềm óng ả bởi vì hôm nay đi thử lễ phục nên được nhân viên trang điểm bôi lên, có lẽ là vì không quen với kiểu tóc búi này nên cô ngủ rất không thoải mái, chiếc đầu nhỏ lắc qua lắc lại, ngủ thật không an ổn.

Thấy vậy Phạm Trọng Nam bắt giắc vươn tay ra, động tác cứng nhắc mà dè dặt, cẩn trọng giúp cô gỡ búi tóc ra. Khi những sợi tóc mềm mại mà thơm ngát kia xỏa xuống, Phạm Trọng Nam lại giúp cô vén những sợi tóc lòa xòa trên má ra sau tai, đồng thời ấn nút điều chỉnh cho chiếc ghế phụ hơi ngả ra một chút, khiến cô ngủ được thoải mái hơn.

Những chuyện hầu hạ người khác như thế này, Phạm đại thiếu gia hần trước giờ chưa từng làm, cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày lại làm một cách dè dặt cẩn trọng như thế. Hơn nữa hần không chút phát giác ra, lúc làm những động tác này ánh mắt của mình ôn nhu đến mức nào. Nếu như để Lý Triết nhìn thấy, tin chắc rằng anh ta sẽ kinh ngạc ghê lắm, đánh chết anh ta cũng không tin Boss của mình lại có lúc dịu dàng như nước thế này!

Trong xe bởi vì thời tiết oi bức nên máy lạnh mở hơi lớn, nhìn thấy cô có lẽ bởi vì chỉ mặc một chiếc váy liền không tay nên cảm thấy lạnh, đôi cánh tay đổi sang vòng ở trước ngực, cả người rụt lại co quắp trên ghế, động tác như một đứa bé đang tìm kiếm sự an ổn khiến ánh mắt Phạm Trọng Nam lại nhu hòa thêm mấy phần, hần tấp xe bên lề, cởi ra áo vest cẩn thận đắp lên người cô, lại chu đáo điều chỉnh lại nhiệt độ trên xe lên cao một chút rồi mới tiếp tục lái đi.

Thời tiết Singapore mấy ngày nay quá oi bức, đối với một người thường xuyên sống ở nước Anh như hần thì quả đúng là rất khó chịu nên Phạm Trọng Nam vẫn có thói quen điều chỉnh điều hòa ở nhiệt độ mà mình cảm thấy thoải mái nhưng rõ ràng cô đã quen với loại khí hậu này nên lại không quá quen với độ lạnh mà hần điều chỉnh.

Một loạt động tác Phạm Trọng Nam làm vẫn không làm cho Giang Tâm Đóa đang ngủ say kia bừng tỉnh, xem ra cô thực sự mệt quá rồi cho nên mới ngủ say như vậy.

Khi xe ngừng trước cổng chính nhà họ Giang, Giang Tâm Đóa vẫn còn chìm trong cơn mộng đẹp.

Nếu như không phải vì ngại cô ngủ như vậy không thoải mái, Phạm Trọng Nam nghĩ có lẽ hần sẽ ngồi đó nhìn cô ngủ cả đêm.

‘Áo của anh, cảm ơn.’ Bị gọi thức giấc, bước xuống xe Giang Tâm Đóa ngượng ngùng cầm chiếc áo vest kiểu nam trả lại cho Phạm Trọng Nam.

Phạm Trọng Nam đứng bên cạnh xe, chững như không có ý cầm lấy chiếc áo vest cô đưa trả, cũng không nói tiếng nào, cứ vậy dăm dăm nhìn cô.

‘Vây em...đem chiếc áo này giặt sạch rồi trả cho anh sau được không?’ Giang Tâm Đóa thấy hần không chịu nhận lấy chiếc áo mà cô đưa trả thì tưởng rằng hần là người có tính thích sạch sẽ, không chịu được đồ vật của mình bị lây nhiễm mùi của người khác nên mới nói vậy.

Nào ngờ câu nói của cô còn chưa dứt thì Phạm Trọng Nam đã đưa tay đón lấy chiếc áo rồi trầm giọng, ‘Mau vào đi!’

Chỉ một câu nói ngắn gọn với ba chữ sau đó hần xoay người rời đi, bước đến bên xe, mở cửa ngồi vào sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc và có chút nghi hoặc của Giang Tâm Đóa, nổ máy rời đi.

Giang Tâm Đóa vừa bước vào phòng khách nhà họ Giang thì không ngờ lại gặp Giang Tịnh Văn.

Hai người tuy rằng là chị em, cùng sống chung dưới một mái nhà nhưng thực ra mà nói, giữa hai người không có chút tình cảm nào đáng kể.

Thấy cô bước vào Giang Tịnh Văn lập tức đứng dậy, xem ra rõ ràng là đang đợi cô.

‘Có chuyện gì sao?’ Giang Tâm Đóa đứng lại, chủ động lên tiếng hỏi.

Nhìn người chị chỉ lớn hơn mình hơn ba tháng thôi, trên mặt lúc này bởi vì thêm một lớp trang điểm tinh xảo mà nhìn càng thêm xinh đẹp mê người thì Giang Tịnh Văn càng thêm ghen ghét, cô ta hận đến nghiến răng nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh nói, ‘Xem ra Phạm Trọng Nam đối xử với chị không tệ, còn đích thân đưa chị về nhà nữa!’

Giọng điệu của cô ta nghe hờ hững nhưng Giang Tâm Đóa lại nhìn không được, nhướng mày nhìn người em cùng cha khác mẹ này. Đối với chuyện cô kết hôn, những chị em khác của cô nếu không phải châm chọc mỉa mai thì là dứt khoát không để ý tới, giờ Giang Tịnh Văn hỏi câu như vậy thực ra là có ý gì đây?

‘Cũng được!’

‘Giang Tâm Đóa...’ Giang Tịnh Văn chợt tiến lên mấy bước, chỉ đến khi đứng trước mặt Giang Tâm Đóa thì mới dừng lại, trước ánh mắt kinh ngạc của cô, cô ta kề sát tai Giang Tâm Đóa, thì thào nói, ‘Anh Nhất Minh đang ở vườn hoa đợi chị!’

Anh Nhất Minh đang ở vườn hoa đợi cô? Chuyện này sao có thể chứ? Giang Tâm Đóa bởi vì câu nói này của Giang Tịnh Văn mà ngây ngẩn cả người.

Cô biết đứa em cùng cha khác mẹ này của cô thích Ngụy Nhất Minh từ lâu lắm. Lúc học trung học trong một lần vô tình cô đã bắt gặp Giang Tịnh Văn tỏ tình với anh Nhất Minh nhưng bị từ chối, kể từ hôm đó cô ta càng ghét cô hơn.

Từ trước đến giờ cô ta chưa từng chủ động nói chuyện với cô, thế mà hôm nay lại cố ý ở đây chờ cô về để báo với cô rằng anh Nhất Minh đang ở vườn hoa đợi cô sao?

‘Lời thì tôi đã chuyển giúp chị rồi, có đi gặp anh ta hay không là chuyện của chị.’ Giang Tịnh Văn ném lại một câu đó xong rồi xoay người rời đi.

Tối nay ba mẹ cô chắc chắn là không có ở nhà rồi bằng không anh Nhất Minh làm sao có thể vào nhà họ Giang mà không bị ngăn cản chứ? Nhưng mặc kệ thế nào, chuyện kết hôn của mình Giang Tâm Đóa vẫn muốn đích thân nói với Ngụy Nhất Minh.

Thế là, đấu tranh tư tưởng hồi lâu cuối cùng Giang Tâm Đóa vẫn quyết định đi đến vườn hoa gặp Ngụy Nhất Minh.

Nhưng cô không biết quyết định này của mình lại khiến bản thân bị rơi vào một cái bẫy được thiết kế tinh vi.

...

Lầu ba căn nhà lớn của họ Giang.

‘Mẹ, mẹ nói xem Phạm Trọng Nam rốt cuộc xem trọng Giang Tâm Đóa ở điểm nào chứ?’ Giang Tịnh Văn cầm quyển tạp chí thời trang trên tay, vẻ không cam lòng nói.

Động tác massage mặt của bà Giang chợt ngừng lại, nhìn đứa con gái của mình qua chiếc gương trang điểm, hừ nhẹ một tiếng, ‘Đương nhiên là gương mặt hồ ly tinh kia rồi.’

Lúc đầu khi bà nghe tin đại thiếu gia nhà họ Phạm - Phạm Trọng Nam muốn về nước cưới vợ thì đã từng đề xuất với Giang Hán Sinh để con gái mình đi thử xem sao nhưng đáp lại đề nghị của bà chỉ là cái liếc mắt khinh thường của Giang Hán Sinh, ‘Bà cảm thấy, với dung nhan thế kia của con gái mình, tỉ lệ thắng là bao nhiêu?’

Câu nói này của ông khiến bà hận đến nghiến răng nghiến lợi. Giang Hán Sinh có nhiều con gái như vậy nhưng quả thực chỉ có đứa con gái tên Giang Tâm Đóa kia là xinh đẹp nhất.

Giang Tâm Đóa từ nhỏ quay về nhà họ Giang vẫn luôn không hiểu chuyện, không biết học theo các chị em cùng cha khác mẹ khác trong nhà luôn cố gắng thể hiện bản thân trước mặt Giang Hán Sinh, tính cô trời sinh đậm bạc, không thích đua tranh, trước đây vẫn luôn là đối tượng bị các bà vợ và chị em cùng cha khác mẹ khác bức hiếp.

Nhưng trời thực không có mắt, lại để cho Trình Truyền Phương người đàn bà không biết xấu hổ kia sau khi được đưa trở lại nhà lại sinh cho nhà họ Giang một đứa con trai, từ đó trở đi, vị trí vợ cả của bà tuy rằng vẫn còn đó nhưng đã không như ngày xưa dám thẳng thừng bắt nạt hai mẹ con họ nữa.

Bà tưởng rằng Giang Tâm Đóa kia sau khi dọn ra khỏi nhà họ Giang thì sẽ không tạo thành uy hiếp gì cho mình nữa, không ngờ lần này con bé lại may mắn như thế, được Giang Hán Sinh chọn trúng để đưa đến cho Phạm Trọng Nam.

Sau cuộc hôn nhân này, địa vị của bà ở nhà họ Giang chắc chắn là sẽ tuột dốc không phanh, thậm chí rất có khả năng Trình Truyền Phương chiếm luôn vị trí của bà, mỗi lần nghĩ đến điều này là ngọn lửa ghen ghét trong lòng bà càng bùng cháy lên dữ dội.

‘Mẹ, con có phải là con gái của mẹ không đấy?’ Giang Tịnh Văn bất mãn ném quyển tạp chí trên tay xuống sofa.

Nếu như người mà Giang Tâm Đóa chỉ là một người đàn ông tầm thường thì cũng thôi đi, nhưng người đó lại là Phạm Trọng Nam! Phạm Trọng Nam nha!

17. Chương 17: Cạm Bẫy Cuộc Đời

Chương 17: Cạm bẫy cuộc đời (2)

Căn cơ của nhà họ Phạm vốn không phải ở Singapore. Ông nội của Phạm Trọng Nam năm đó kết hôn với một cô gái người Anh, mượn thế lực của gia tộc cô gái đó để di dời sự nghiệp của nhà họ Phạm đến nước Anh, qua mấy mươi năm phát triển, sản nghiệp của nhà họ đã dần trải ở rất nhiều nước châu Âu, hiện giờ đang xâm nhập vào Trung Quốc đại lục nhưng ảnh hưởng của họ ở Singapore vẫn còn rất mạnh.

‘Con đương nhiên là con gái của mẹ rồi. Chỉ tiếc là mẹ không thể cho con một dung nhan xinh đẹp như Giang Tâm Đóa kia, bằng không, cơ hội hôm nay có lẽ là của con rồi.’ Giang phu nhân đi đến bên cạnh con gái âu yếm dỗ dành.

‘Mẹ, con không tin là con không bằng chị ta.’ Giang Tịnh Văn hung hăng rũ bàn tay của mẹ mình ra.

Giang Tâm Đóa chẳng qua chỉ là đứa con riêng không danh không phận do một người vợ lẽ sinh ra mà thôi, nếu sinh ra vào thời Trung Quốc cổ đại, nếu muốn gả vào nhà giàu có thì làm gì có tư cách được làm vợ cả chứ? Cùng lắm thì chỉ được làm tiểu thiếp mà thôi.

Mà hôm nay, thời thế đã khác nhiều lắm, con gái của vợ lẽ ngược lại trèo lên rất cao.

‘Mẹ cũng không tin con kém hơn cô ta, nhưng sự thật là người ta đã sắp đám cưới với Phạm Trọng Nam rồi, ngay cả anh ta mặt mũi ra sao con còn không biết, làm sao so bì với cô ta được đây?’ Giang phu nhân

cũng không phải muốn đả kích con gái mình nhưng cảm giác không phục trong lòng kia khiến những lời bà nói chẳng được êm tai là mấy.

‘Vừa nãy Phạm Trọng Nam đưa cô ta về nhà.’ Từ đằng xa cô đã nhìn thấy, có được xem là biết mặt hay không đây?

‘Hừm, con đó, chỉ có một chút tiền đồ đó thôi!’ Bà Giang chỉ tay vào đầu con gái mắng yêu.

‘Con về phòng ngủ đây.’ Giang Tịnh Văn tức tối rời khỏi phòng mẹ, lúc ra ngoài còn không quên sập cửa thật mạnh như trút giận.

Phòng khách nhà họ Giang.

Một cái tát tai nặng nề quật vào gương mặt xinh xắn như hoa phù dung của Giang Tâm Đóa.

Giang Hán Sinh tức giận đến nổi mặt đen lại, toàn thân đang phát run, nếu như không phải kịp thời chống tay vào sofa, nói không chừng ông đã vì dùng sức quá mức quật cái tát tai này mà trọng tâm không vững té nhào trên mặt đất rồi.

Giang Tâm Đóa bị ông quật cho một tát tai đó loạn choạng té ngồi trên đất tay ôm lấy gương mặt sưng vù, mái tóc dài tán loạn trên vai khiến cô trông càng thêm chật vật.

Đối mặt với tình huống thế này, nếu là người bình thường chắc sớm đã khóc to lên rồi nhưng Giang Tâm Đóa ngược lại không rên một tiếng, cho dù trên mặt lúc này nóng ran như lửa, nước mắt đã không kìm được mà tràn ra khỏi hốc mắt nhưng cô vẫn quật cường cố nén lại.

Trong cái nhà này, trước mặt những người này, cho dù cô có khóc đến khô nước mắt thì cũng sẽ không ai đứng ra nói giúp dùm cô một lời.

Chuyện này cô hiểu quá rõ.

Ngay cả mẹ cô, người mẹ trước giờ luôn yêu thương cô cũng chỉ có thể đứng lặng phía sau trơ mắt nhìn mà không dám nói một câu nào.

Bởi vì lên tiếng sẽ chỉ càng khiến cho cha cô thêm tức giận mà cô, thì sẽ càng chịu khổ hơn mà thôi.

‘Giang Tâm Đóa, ta đã năm lần bảy lượt cảnh cáo con đừng nên qua lại với tên tiểu tử kia, con coi lời của ta như gió thoảng qua tai sao? Hừ, con gái của Giang Hán Sinh lại dám làm ra những chuyện vô sỉ như vậy, là con cố tình khiến cho ta mất mặt, khiến cho cả nhà họ Giang này mất mặt có đúng không? Đầu này mới vừa định xong hôn sự với nhà họ Phạm thì đầu kia con lại đi gây ra loại chuyện này cho ta! Con bảo ta làm sao làm người! Con nói! Chuyện trên báo viết có phải là thật không?’

Nhắc đến chuyện này Giang Hán Sinh lại giận đến máu sôi sùng sục, ông xông tới nắm lấy mái tóc dài của Giang Tâm Đóa, dí quyển tạp chí trước mặt cô...

“Vị hôn thê của danh môn công ty tư thông với bạn trai cũ thanh mai trúc mã” Tiêu đề của bài báo được in cực kỳ rõ nét, thêm vào đó là bức ảnh chụp đôi nam nữ đang ôm lấy nhau trên giường tư thế cực kỳ ái muội hiện rõ trước mắt, mà đôi nam nữ trong bức ảnh đó không ai khác hơn là Ngụy Nhất Minh và Giang Tâm Đóa.

Cảm giác đau đớn từ mái tóc truyền đến khiến Giang Tâm Đóa cắn răng cố nhịn, không kêu đau cũng không xin tha, chỉ nhàn nhạt trả lời, ‘Con với anh ấy chỉ gặp mặt nhau thôi, cũng không làm ra chuyện gì trái đạo.’

Cô với anh Nhất Minh ngay cả hôn nhau cũng chưa từng có, làm sao có thể làm ra chuyện gì được chứ?

‘Vậy tấm hình kia từ đâu mà có?’

‘Con không biết.’

Cô thật sự không biết vì sao lại thành thế này, đúng là cô có đến vườn hoa để gặp anh Nhất Minh nhưng hai người nói chuyện chưa đến mười phút rồi bởi vì tị hiềm, ngay cả tay của đối phương còn chưa nắm đã vội rời đi. Từ vườn hoa cô về thẳng phòng mình tắm rửa xong liền lên giường ngủ nhưng nào ngờ lúc tỉnh

lại thì lại phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ ở khách sạn, trên giường chỉ có một mình cô.

Lúc đó Giang Tâm Đóa thực sự sợ đến tay chân luống cuống không biết làm sao, lúc hoàn hồn lại thì mới vội vàng rời khỏi chỗ đó mà về nhà, không ngờ vừa về đến nhà thì đã bị ba cô chờ sẵn lôi cổ vào nhà, sau đó thì...

‘Hừ, con tưởng rằng một câu không biết của con thì có thể phủi tay cho xong chuyện sao? Xảy ra những chuyện thế này, mặt mũi của nhà họ Giang chúng ta quả thật là không biết để đâu đây? Con bảo ta phải giải thích sao với nhà họ Phạm đây? Con bảo ta về sau làm sao gặp người?’

Giang Hán Sinh càng nói càng tức, bàn tay đang bấu lấy đầu tóc con gái càng thêm dùng sức, hệt như muốn nhờ đó phát tiết cơn giận vậy. Nỗi đau đớn ập đến khiến vành mắt Giang Tâm Đóa phấp phỏng, cô rừ hàng mi dài, nói một cách không phục, ‘Con không biết, con chỉ biết mình không làm gì sai cả.’

Cô cũng rất muốn biết, rõ ràng là cô đang ở nhà, đã lên giường ngủ, vì sao có thể chạy đến căn phòng khách sạn kia được? Lại còn bị người chụp lại bức ảnh như thế...

Tuy rằng trước giờ cô chưa từng có quan hệ thân mật với bất kỳ người khác phái nào nhưng cô cũng biết, giữa cô với anh Nhất Minh không có xảy ra chuyện gì cả bởi vì thân thể mình cô rõ ràng nhất, hoàn toàn không hề có chút cảm giác khác thường nào, hơn nữa lúc tỉnh lại trên người cô y phục còn rất chỉnh tề.

Chỉ là, ai phải làm như vậy để hãm hại cô?

Và vì sao chứ?

‘Không biết không biết không biết, thế sao lại xảy ra chuyện như vậy?’ Giang Hán Sinh nhìn thẳng vào con gái quát một tràng dài như phát tiết.

Con gái của ông vốn rất nhiều nhưng riêng chỉ có Giang Tâm Đóa này là biết chọc giận ông nhất, đã không biết lấy lòng ông thì thôi, từ sau khi thi đậu đại học lại còn dám dọn ra khỏi nhà họ Giang, giờ thì lại gây ra chuyện đáng xấu hổ như vậy chọc giận ông.

Lúc đầu nếu như không phải bởi vì gương mặt xinh đẹp của nó thì sao ông lại bảo con bé đi tìm Phạm Trọng Nam chứ?

Vốn ông cho rằng chuyện đã hoàn toàn chắc ăn rồi, nào ngờ lại xảy ra cái tin tức đáng xấu hổ mà rất có khả năng khiến cho cuộc hôn nhân này bị hủy bỏ kia, đây chẳng phải là cổ tình khiến cho ông tức chết sao?

Bất cứ một gia đình bình thường nào khi gặp phải loại chuyện này thì nhà trai hồi hôn là rất bình thường chứ đừng nói gì đến danh môn thế gia chú trọng mặt mũi như nhà họ Phạm.

Nếu như chuyện này truyền đến tai Phạm lão gia ở Luân Đôn, vậy cuộc hôn nhân này chẳng phải đã trở thành trò cười cho cả giới thượng lưu hay sao?

Bị hồi hôn, bị người ta chê cười hiện giờ đối với Giang Hán Sinh mà nói thì chỉ có thể xem như là chuyện nhỏ. Nếu như Phạm Trọng Nam muốn rút lại toàn bộ số tiền đã rót vào cho Giang thị, đây mới thực sự là đòn trí mệnh đánh vào ông.

18. Chương 18: Cạm Bẫy Cuộc Đời (3)

Chương 18: Cạm bẫy cuộc đời (3)

Giang thị kiến thiết sẽ bởi vì nguồn vốn lưu động không đủ mà lần nữa rơi vào cảnh nguy khốn, cộng thêm tin tức nhà họ Phạm hồi hôn chắc chắn sẽ khiến giá cổ phiếu mới vừa vực dậy được vài phần của Giang thị lần nữa rớt xuống đáy cốc. Mà bởi vì mối quan hệ với Phạm Trọng Nam, kế hoạch đầu tư mà ông mới vừa bàn xong với một vài ngân hàng chắc chắn là sẽ xói hỏng bống không, ngân hàng rút vốn về thì ông chỉ đành trơ mắt nhìn tâm huyết cả đời của mình tan thành mây khói.

Mà tất cả những chuyện này vốn là sẽ không xảy ra!

Chỉ bởi vì đứa con gái không biết điều này của ông gây ra chuyện lớn như vậy.

Bảo ông làm sao không giận, không tức, không hận cho được?

Trong căn phòng khách rộng lớn, bốn bà vợ của Giang Hán Sinh từ bà cả đến bà tư đều theo thứ tự lớn nhỏ xếp hàng đứng đó, ngoại trừ Trình Truyền Phương những người còn lại đều than ngắn thở dài tỏ vẻ tiếc nuối, có người thì ngoài mặt lộ vẻ đau lòng thương cảm nhưng vừa quay đầu thì lại cùng con gái của mình trao đổi ánh mắt cười cợt đầy thâm ý, có người thì ngay cả giả vờ cũng không buồn làm, cứ đứng như vậy vờ như không thấy, không nghe, hoàn toàn một vẻ không liên can đến mình.

Giang Tâm Đóa gây ra chuyện lớn như vậy, người vui vẻ nhất đương nhiên là họ rồi. Chỉ là họ không hề nghĩ tới, nếu như cuộc hôn nhân này thực sự hỏng bét, vậy thì những ngày ăn sung mặc sướng, thanh thoi hưởng thụ của họ cũng theo đó mà kết thúc!

‘Đóa Đóa ơi là Đóa Đóa, con thực sự là sai quá mức rồi. Chọn đâu không chọn lại đi chọn con trai của một người quản gia làm gì chứ. Mất mặt nhà họ Giang cũng đành đi, còn để cho đường đường Phạm Trọng Nam Phạm đại thiếu gia cũng mất mặt cùng với cô. Thật không biết giờ anh ta đang suy nghĩ gì nữa.’

Câu nói hư tình giả ý của bà hai chợt vang lên phá vỡ không khí im lặng trong lòng, thực ra trong lòng bà đã vui như mở cờ trong bụng rồi.

Mà cô con gái đứng bên cạnh bà, dưới sự ngấm ngầm ra hiệu của mẹ mình, nhẹ nhàng tiến đến gần Giang Hán Sinh, vẻ mặt buồn bã giả vờ khuyên can, ‘Ba, không cần phải tức giận như vậy làm gì. Phải chú ý sức khỏe.’

‘Phải đó, ba, nhà họ Giang cũng không phải chỉ có mỗi Giang Tâm Đóa một đứa con gái, nếu như là con, tuyệt đối sẽ không để ba phải phiền lòng chứ đừng nói gì đến chuyện gây ra loại chuyện xấu này. Hay là, chúng ta thử đi tìm Phạm Trọng Nam xem, thuyết phục anh ta đổi một cô dâu khác đi. Con đảm bảo, con gái nhà họ Giang ai cũng tốt hơn cô ta cả.’ Con gái của bà ba cũng không chịu thua chị kém em.

Ngược lại với họ, hai mẹ con bà cả chỉ lạnh lùng đứng một bên quan sát chứ không xen vào một câu.

‘Ta thật sự hận sao lại sinh ra đứa con mất nết như con chứ!’ Giang Hán Sinh tức đến nổi nhấc chân định đá vào người Giang Tâm Đóa. Thấy vậy Trình Truyền Phương này giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh vội vàng tiến đến ngăn chừa mình lại, ‘Hán Sinh, đừng như vậy mà.’

Bà thật sự sợ một cước này của Giang Hán Sinh nếu đá vào người con gái mình, nói không chừng mạng của con bé cũng không còn.

Bị ngăn lại, Giang Hán Sinh trút cơn giận vào người Trình Truyền Phương, ‘Bà còn dám xin cho nó sao? Bà xem, con gái của bà sắp kết hôn với người ta mà còn không biết giữ phụ đạo, truyền ra ngoài có biết sẽ làm trò cười cho bao nhiêu người không hả?’

‘Ba, ba đừng đánh mẹ! Giữa con với anh Nhất Minh không hề xảy ra chuyện gì cả. Con có thể thề.’ Giang Tâm Đóa nhìn thấy người mẹ trước giờ yếu đuối giờ sắp phải chịu tai ương chỉ bởi vì cô thì gắng gượng đứng dậy xông về phía mẹ, kéo bà ra sau lưng mình.

‘Con...con còn dám hùng dũng nói như vậy sao?’ Giang Hán Sinh tức đến toàn thân phát run, thấy vậy bà ba và con gái vội tiến lên dìu ông ngồi xuống sofa.

‘Tôi nói này Truyền Phương, bà dạy con thế nào vậy? Thật không dễ dàng gì mới với được một mối hời như vậy, vậy mà chẳng những không biết quý trọng lại còn làm ra những chuyện khiến cả nhà mất hết mặt mũi như vậy. Sau này nhà họ Giang chúng ta làm sao dám nhìn người đây?’ Bà ba hiềm khi gặp được cơ hội tốt như vậy, lập tức không tiếc lời chỉ trích Trình Truyền Phương.

‘Vừa nãy Tâm Đóa nó còn dám không ngượng mồm nói mình với Ngụy Nhất Minh không có gì xảy ra, vậy những bức ảnh kia từ đâu mà có chứ?’

‘Đúng đó. Thề thốt thì có ích lợi gì chứ? Hừ, con gái sắp kết hôn rồi mà vẫn còn không biết liêm sỉ dây dưa không rõ ràng với người đàn ông khác, người khác biết còn cho rằng tất cả con gái nhà họ Giang chúng ta đều thích quan hệ nam nữ lãnh nhăng thì chết!’

‘Nói đủ chưa vậy?’ Giang Hán Sinh trừng mắt quát to một câu về phía đám phụ nữ chỉ sợ thiên hạ không loạn kia.

Nghe câu rống giận của ông, ai nấy lập tức im bặt.

‘Con với tên họ Nguyễn kia thực sự không xảy ra chuyện gì sao?’ Giang Hán Sinh nhìn đăm đăm gương mặt sưng đỏ của con gái, muốn từ đó nhìn ra xem liệu có phải cô đang nói dối hay không. Tuy rằng gần đây ông đầu tư thất bại nhưng dù sao cũng là người lăn lộn trên thương trường mấy chục năm, bản lĩnh quan sát sắc mặt người khác ít nhiều gì ông cũng có mấy phần.

Về mặt đường hoàng không chút chột dạ của Giang Tâm Đóa khiến cơn giận trong lòng Giang Hán Sinh giảm đi không ít bởi vì nếu như lời con gái ông nói là thật vậy cuộc hôn nhân này xem ra vẫn còn có cơ hội挽回.

Ông cũng không phải là người chưa từng trải, bức ảnh trên tạp chí tuy rằng thoát nhìn rất ái muội nhưng trên người hai người quần áo vẫn còn nguyên, hơn nữa đôi mắt nhắm nghiền như đang ngủ say vậy, là một người đàn ông, ông biết đây bộ dạng này căn bản là không giống như mới vừa làm xong chuyện đó.

Hơn nữa với kỹ thuật hiện đại như bây giờ, bức ảnh rất có thể là do người cố ý ghép thành, mục đích có thể là vì thu hút sự quan tâm của đại chúng hoặc vì muốn làm nhà họ Giang của ông mất mặt.

Chỉ là... nếu đã ra tay ác liệt như vậy, người đó với ông phải có mối cừ hận sâu sắc đến đâu chứ? Đạo trước đây công ty của ông phát sinh nguy cơ, đám bạn bè ngày thường xưng huynh gọi đệ lại không có một ai chịu đưa tay giúp đỡ, hơn nữa nếu tránh được thì tránh còn kịp, chẳng lẽ thấy ông hiện giờ có thể trở mình, oai phong quay lại thương trường thì nhìn không thuận mắt? Mượn tin xấu của con gái ông để gây hiểu lầm để Phạm Trọng Nam rút lại nguồn vốn đầu tư?

Trong đầu Giang Hán Sinh chạy qua một lượt tất cả những khả năng nhưng lại không thể nghĩ ra ai thù ghét ông đến độ phải dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để hãm hại mình.

Nhưng con gái ông nói hoàn toàn không xảy ra chuyện gì, vậy tức là người kia không phải thực sự muốn làm hại con bé, mà nếu thế thì, làm vậy có ý nghĩa gì?

‘Không có.’ Giang Tâm Đóa gật đầu một cách cực kỳ chắc chắn.

Được, nếu như đã không có gì, vậy giờ chúng ta đến bệnh viện.’ Giang Hán Sinh nói rồi đứng dậy khỏi ghế sofa, kéo tay Giang Tâm Đóa đi về phía cửa.

‘Ba, đến bệnh viện làm gì chứ?’ Giang Tâm Đóa loạng choạng bước theo chân cha mình, run giọng hỏi.

‘Không phải con nói không hề xảy ra chuyện gì với Nguyễn Nhất Minh sao? Vậy thì đến bệnh viện chứng thực.’ Giang Hán Sinh nói một cách đương nhiên.

Hiện giờ đi may ra vẫn còn kịp! Ông nhất định phải chứng minh với Phạm Trọng Nam sự trong sạch của con gái mình.

‘Chứng thực cái gì?’ Giang Tâm Đóa ngơ ngẩn hỏi lại.

‘Chứng thực con vẫn còn trong trắng.’ Giang Hán Sinh lần này nói thật thẳng thừng.

‘Con không cần!’ Giang Tâm Đóa vội rũ tay cha mình ra.

Cô đã nói không có tức là không có. Cô không có làm gì sai, cô không có gì phải chột dạ, vì sao còn phải đi chứng thực chuyện đó chứ? Trình tiết của cô là của cô, ngay cả cha cô cũng không có quyền can thiệp.

19. Chương 19: Cạm Bẫy Cuộc Đời (4)

Chương 19: Cạm bẫy cuộc đời (4)

‘Con không cần? Không đi làm sao chứng minh cho Phạm Trọng Nam thấy sự trong sạch của con?’

‘Ba, sao ba lại không chịu tin con chứ?’

‘Ta chỉ tin giấy trắng mực đen thôi. Hoặc là bây giờ con đi với ta đến bệnh viện chứng thực, hoặc là con đi tìm Phạm Trọng Nam, để anh ta tự mình chứng thực, con chọn đi!’

‘Ba...’ Giang Tâm Đóa không ngờ ba mình lại nói ra những lời như vậy, cô sửng sốt hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn lại.

‘Không dám đi tìm Phạm Trọng Nam sao? Vậy thì theo ta đến bệnh viện.’ Giang Hán Sinh không chút nhân nhượng.

Bầu không khí đang căng thẳng cực điểm thì một người làm vội vã chạy vào báo cáo, ‘Tiên sinh, Lý tiên sinh đã đến, hiện đang chờ ở ngoài.’

Vừa nghe Lý Triết đã đến, Giang Hán Sinh lập tức buông bàn tay đang nắm tay Giang Tâm Đóa ra quay đầu lại quát to, ‘Còn không mau mời anh ta vào đây?’

Bất kể là tốt hay xấu, người ta đã tìm đến tận nhà, theo lễ nghi ông vẫn phải chiêu đãi cho tốt!

Sau khi Lý Triết tiến vào, anh ta chỉ chỉ gật đầu chào với Giang Hán Sinh một cái theo phép lịch sự nhưng lại yêu cầu được nói chuyện riêng với Giang Tâm Đóa.

Thấy biểu tình của Lý Triết vẫn giống hệt như ngày thường không có gì khác biệt thì Giang Hán Sinh mới thoáng yên lòng đôi chút, ông dặn người hầu pha trà mời khách sau đó lưu hai người lại thư phòng để nói chuyện riêng.

Còn về chuyện họ nói gì, bàn bạc ra sao ông không quan tâm, thứ duy nhất ông quan tâm chính là kết quả, chính là Giang Tâm Đóa liệu có thể như dự kiến gả vào nhà họ Phạm hay không mà thôi.

Đợi khi mọi người đều rút lui cả rồi, Lý Triết mới nhàn nhã nhấp một ngụm trà, nhìn Giang Tâm Đóa đang ngồi đối diện với mình nơi sofa, bộ dạng thoát nhìn hơi có chút chật vật thì không khỏi thâm thở dài một tiếng, tối hôm qua lúc rời khỏi khách sạn còn thật tốt, thế nào mà không đến hai mươi tư giờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ?

Cô gái yếu đuối này làm sao có thể chịu đựng được đây?

‘Cha cô làm khó cô sao?’ Thực ra không cần phải hỏi cũng có thể biết được. Loại người như Giang Hán Sinh căn bản là không xem phụ nữ là người hưởng gì là con gái của mình.

‘Không có.’ Giang Tâm Đóa cố nén những cơn đau nhói từ da đầu và cả cổ tay truyền lại, tận lực giữ cho giọng nói và vẻ mặt của mình được bình thường, điềm tĩnh trả lời.

Nhưng Lý Triết không giống như những người kia, trên danh nghĩa là người nhà, là ruột thịt của cô nhưng khi có chuyện xảy ra thì lập tức toàn bộ chỉ trích, mắng mỏ đều đổ trên người cô, thái độ của anh ta khiến cõi lòng bị tổn thương của cô ảm áp không ít.

Một người không thể xem như là thân quen lại đối xử với cô tốt như vậy, mà những người có quan hệ máu mủ ruột rà với cô thì hoàn toàn ngược lại, sau khi cô xảy ra chuyện, chẳng những không có một lời an ủi, một câu quan tâm mà thậm chí còn bỏ đá xuống giếng, vui sướng khi thấy người gặp họa.

Những năm này không phải cô không nhìn ra được thái độ của họ đối với cô, chỉ là... nói thì nói vậy nhưng vẫn không thể kìm chế được mà đau lòng không thôi.

Sau này khi cô rời khỏi cái nhà này, em trai sống giữa những người này sẽ thế nào đây? Sẽ trở nên giống họ, sống rất thực tế, bởi vì lợi ích riêng của mình mà sống hà khắc với người khác sao? Chỉ mong là không phải như vậy.

Nhưng giờ điều cô cần phải lo là em trai vẫn còn đang ở trong bệnh viện, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

Tiếc là hiện giờ, ngay cả chính mình cô còn khó mà lo cho xuể, cho dù có lo lắng cho Tiểu Hàng đến mấy thì cũng có ích gì đâu!

‘Chuyện trên tạp chí tôi đã xử lý xong cả rồi. Cô không cần phải lo lắng nữa, sẽ không có bất kỳ lời đồn đãi nào nữa đâu.’ Lý Triết đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp báo cho cô kết quả.

‘Cám ơn anh.’ Giang Tâm Đóa nói lời cảm ơn từ đáy lòng.

‘Cô với anh ta thật sự là người yêu thanh mai trúc mã sao?’ Lý Triết hỏi có vẻ tùy ý, khi anh ta tình ý nhìn thấy sắc mặt Giang Tâm Đóa hơi tái đi thì giải thích thêm, ‘Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác.’

Hỏi câu này là bởi vì khi Lý Triết cho người tìm hiểu về cô lại không tra ra được Giang Tâm Đóa có bất kỳ mối tình nào được ghi nhận cho nên anh ta tưởng là mình có sơ sót gì.

‘Chúng tôi không phải.’ Họ có thể xem như là thanh mai trúc mã, nhưng cũng không thể kể là người yêu được. Là loại quan hệ trên bạn bè một tí nhưng người yêu thì không phải đó. ‘Giữa hai chúng tôi thực sự là trong sạch.’ Giang Tâm Đóa lần nữa giải thích.

‘Tôi biết cô trong sạch.’ Khóe môi Lý Triết câu lên một nụ cười nhàn nhạt, ‘Nhưng cô với vị Ngụy tiên sinh kia bị người ta đưa đến khách sạn cũng là chuyện không thể chối cãi.’

‘Là ai phải làm như vậy?’ Giang Tâm Đóa nghe Lý Triết nói vậy, trong lòng đã rõ ràng, chắc chắn anh ta đã cho người điều tra chuyện này.

‘Vị nhiếp ảnh gia tài ba kia chiều nay đã rời khỏi Singapore nhưng cái tên đưa cô đến khách sạn thì đánh chết cũng không chịu tiết lộ chút tin tức nào. Nhưng chuyện này đã xử lý sạch sẽ rồi, không không cần phải lo lắng.’ Những chuyện này, bộ sậu luật sư của Phạm thị đương nhiên là có thể xử lý rất tốt.

‘Vậy còn đám cưới...’ Giang Tâm Đóa ngập ngừng hỏi, trong giọng nói không giấu được lo âu.

Cô không biết Phạm Trọng Nam nghĩ thế nào về chuyện này. Tối hôm qua hẳn còn đặc biệt đưa cô về, hôm nay sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy mà hẳn lại để Lý Triết qua đây.

Tâm tư của Phạm Trọng Nam cô không biết nhưng cô cũng biết, gặp phải loại chuyện thế này, chắc là không có người đàn ông nào vui vẻ cho nổi, đúng không?

Huống gì lại là gia đình danh gia vọng tộc như nhà họ Phạm, liệu họ có bởi vì chuyện này mà hủy bỏ hôn lễ không?

Nếu như hôn lễ bị hủy bỏ, vậy có phải nhà họ Giang của cô sẽ gặp phiền phức lớn không?’

‘Nếu như không có gì ngoài ý muốn, sẽ cử hành đúng ngày.’ Lý Triết rất thận trọng trong cách dùng từ.

Chiều nay sau khi tin tức bùng nổ, Boss đại nhân ngoại trừ sắc mặt khó coi bảo hẳn đi xử lý chuyện này thì không còn nói thêm gì nữa.

Trước khi Lý Triết đến đây cũng đã thử gọi điện thoại cho Boss hai lần nhưng đều không có người nghe. Điều này chứng minh nếu không phải anh ta đang bận thì tức là không muốn nghe điện, thế nên Lý Triết cũng không dám quấy nhiễu anh ta nữa.

Mà Boss đại nhân, liệu có phải bởi vì chuyện này mà giải trừ hôn ước hay không thì anh ta không dám tùy tiện suy đoán.

Cho nên chỉ đành tìm lời nhẹ nhàng an ủi Giang Tâm Đóa.

‘Nếu như không có gì ngoài ý muốn’ là ý gì? Giang Tâm Đóa ngăn người nhìn Lý Triết.

‘Yên tâm đi, có biến cố gì tôi sẽ báo cho cô đầu tiên.’

Lý Triết chỉ lưu lại một câu này rồi rời khỏi nhà họ Giang.

Chuyện xảy ra đã một tuần lễ.

Suốt một tuần lễ này, Giang Tâm Đóa quả thực có thể xem như là bị giam lỏng ở nhà họ Giang.

Người quản gia vốn tận tụy với nhà họ Giang suốt ba mươi năm qua bởi vì chuyện này mà bị Giang Hán Sinh trực tiếp cho thôi việc, người quản gia mới tới là người rất biết xu nịnh, ông ta tuân thủ mệnh lệnh của Giang Hán Sinh một cách triệt để, giám sát từng hành động của Giang Tâm Đóa mà cô thì dứt khoát mỗi ngày đều trốn ở trong phòng, làm vậy ít ra có thể tránh được những người kia, miễn cho bản thân phải nghe những lời cay nghiệt từ họ, bằng không cô nghĩ mình sẽ bị áp lực đến không thở nổi.

Nhưng khiến cô chịu áp lực nhất vẫn là ba mình, mỗi ngày ông đều cùng một câu hỏi đó hỏi cô đến mấy lần, Phạm Trọng Nam có liên lạc với cô không?

Mà câu trả lời vẫn luôn là “không”!

Phạm Trọng Nam không có liên lạc với cô chuyện này cũng bình thường thôi bởi vì trước đó tất cả mọi việc liên quan đến hôn lễ đều do Lý Triết phụ trách, mà một tuần lễ trở lại đây, ngay cả một cuộc điện thoại của Lý Triết cũng không có, chuyện này mới khiến người ta lo lắng.

Liệu có phải là nhà họ Phạm muốn hủy hôn hay không?

Nếu như họ thật sự muốn hủy bỏ hôn lễ, báo sớm với cô một chút còn đỡ, đằng này cứ bắt người ta chờ đợi trong mòn mỏi, đây mới là dày vò thực sự.

Cách đám cưới chỉ còn ba ngày, ba ngày sao liệu hôn lễ có cử hành đúng theo dự kiến không?

Chuyện này Giang Tâm Đóa hoàn toàn không nắm chắc chút nào.

Hiện giờ cô không có chút tự do nào, đối với số phận của mình cô cũng không hề có chút nắm chắc nào, đối với một người mà nói, còn có chuyện gì bi thảm hơn thế không?

20. Chương 20: Tuyệt Vọng

Chương 20: Tuyệt vọng

Chiều hôm đó, quần gia đến phòng thông báo với Giang Tâm Đóa là cha cô Giang Hán Sinh đang đợi cô ở ngoài cửa, bảo cô lập tức phải ra ngoài.

Khi đã ngồi lên xe với cha mình ông mới nói cho cô biết giờ cô phải chủ động đi tìm Phạm Trọng Nam hỏi cho rõ chuyện đám cưới.

Ngày cưới ngày một đến gần, tuy rằng có vẻ như Phạm Trọng Nam không có ý muốn rút về số tiền mà anh ta đã đầu tư vào Giang thị kiến thiết nhưng ông vẫn thắc thỏm không yên. Cái ông cần bây giờ là một câu trả lời rõ ràng, không thể đợi đến ngày đám cưới, đến lúc đó có chuyện gì quả thực là trở tay không kịp.

Chuyện không chỉ liên quan đến mặt mũi của ông hay của nhà họ Giang mà ngay cả giá cổ phiếu của Giang thị, nếu như bởi vì chuyện này mà rớt xuống lần nữa, đây mới là chuyện ông không thể chịu nổi nhất.

‘Ba, chúng ta phải đi đâu?’ Giang Tâm Đóa biết mình căn bản là trốn không khỏi chuyện này cho nên cô không kháng cự một cách vô ích làm gì nhưng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cảnh vật lướt qua mắt cho cô biết, đây không phải là đường đến khách sạn.

Anh ta... không phải đang ở trong khách sạn sao?

‘Nhà lớn của họ Phạm.’ Giang Hán Sinh trả lời ngắn gọn.

Nhà lớn của họ Phạm? Giang Tâm Đóa thoáng ngẩn người.

Nhà lớn của họ Phạm nằm ở gần đồi Bukit Timah.

Tháng bảy, khí trời vẫn cực kỳ oi bức, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu như một quả cầu lửa, lên cao độ ẩm của không khí khiến Giang Tâm Đóa cảm thấy mình như đang ở giữa rừng mưa nhiệt đới châu Á, nhiệt độ ba mươi tám độ như sắp nung chảy người ta ra khiến cô thấy có chút khó chịu.

Giang Tâm Đóa đứng một mình trước cổng chính của tòa nhà lớn màu trắng kiến trúc theo phong cách trang viên cực kỳ bề thế nằm trên một diện tích rộng lớn đã hơn một giờ rồi.

Sau khi ba đưa cô lên đây, nói cho cô biết mấy ngày nay em trai cô đã tỉnh lại nhưng đôi chân vẫn hoàn toàn chưa cử động được, bác sĩ đề nghị đưa em trai đến Mỹ để làm vật lý trị liệu, như vậy mới có hy vọng sau này có thể đứng dậy đi lại được.

Mà tiền đề của việc này chính là, giải quyết được chi phí trị liệu đắt đỏ và lưu trú dài hạn ở Mỹ.

Nếu như, chuyện đám cưới giữa cô với Phạm Trọng Nam hủy bỏ, vậy tất cả rất có khả năng sẽ là con số không.

Mà cô, đương nhiên không thể để nửa đời sau của em trai trải qua trên xe lăn được!

Nóng quá! Nhiệt độ cộng với độ ẩm khiến người ta khó chịu cực điểm, cho dù thỉnh thoảng có một trận gió thổi qua cũng rất oi bức, cho dù cô đang đứng dưới một tán cây rậm rạp để đợi thì vẫn cảm thấy mình đã sắp không chịu nổi. Cô vốn là người có thân nhiệt thấp, bình thường không mấy khi đổ mồ hôi nhưng lúc này trên người Giang Tâm Đóa đã thấm một tầng mồ hôi, lưng cả chiếc váy liền bằng cotton đã bắt đầu ướt đầm mồ hôi, cảm giác dính dính vào người khiến cô càng thấy không thoải mái.

Nhưng mặc kệ nóng đến mấy, mặc kệ là khó chịu đến mấy cô cũng phải nhẫn.

Cô phải đợi, đợi cho đến khi anh ta chịu gặp cô mới thôi.

Lúc vừa mới đến đây Giang Tâm Đóa đã ấn chuông cửa. Đến mở cửa là người quản gia trong bộ đồng phục, khi nhìn thấy cô trên mặt ông thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc, rõ ràng là ông nhận ra cô. Giang Tâm Đóa đoán, chắc là máy tin đồn truyền ra ngoài bằng vận tốc ánh sáng kia là nguyên nhân chủ yếu.

Nhưng sau khi khôi phục lại vẻ mặt điềm tĩnh, quản gia lạnh nhạt nói với cô thiếu gia không có ở nhà sau đó không nói gì nữa xoay người rời đi, hoàn toàn không có ý định để cô tiến vào.

Cho nên cô đành phải đợi ở đây, đợi Phạm Trọng Nam, đợi tương lai của cô!

Mùa hè, thời tiết ở một vùng nhiệt đới ẩm như Singapore hệt như một cô gái đồng đánh, lúc nắng lúc mưa, chỉ vài phút trước còn đang nắng chang chang thì mấy phút sau đã mây đen giăng đầy, lúc nào một cơn mưa lớn cũng có khả năng ập đến.

Không cần đợi lâu, những giọt mưa lác tách đã bắt đầu rơi xuống rồi nặng hạt dần, rất nhanh mưa đã thấm ướt toàn thân Giang Tâm Đóa dù cô đang đứng dưới tán cây.

Tầm nhìn của cô bắt đầu mơ hồ dần, đã phân không rõ là nước mưa hay nước mắt.

Đại khái chắc là nước mưa! Giang Tâm Đóa nhủ thầm, cô đã nói với bản thân phải kiên cường, không được khóc, cho nên, chắc không phải là nước mắt!

Cô cứ đứng đó trong cơn mưa lớn, đứng thật thẳng, không hề động đậy.

Không biết là bao lâu nhưng dường như mưa vẫn không có dấu hiệu tạnh lại.

Sắc trời càng lúc càng tối, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng sét ầm ầm khiến thân hình mảnh khảnh của Giang Tâm Đóa cũng run rẩy theo những tiếng sấm đó. Chần chừ hồi lâu, rốt cuộc cô xoay người, định lần nữa ấn chuông cửa.

Mặc kệ anh ta thực sự không có ở nhà hay là không muốn gặp cô, Giang Tâm Đóa vẫn muốn thử một lần.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm cô đi về phía căn trang viên nguy nga đang chìm dưới cơn mưa kia, càng lúc càng đến gần. Bất chợt sau lưng cô một luồng ánh sáng chói mắt chiếu tới sau đó chiếc xe màu đen chạy lướt qua người cô với tốc độ kinh người, bánh xe cuốn tung những luồng nước bắn thẳng lên người Giang Tâm Đóa.

Thân hình đã ướt sũng của cô lúc này càng thêm chật vật nhưng cô căn bản là không có tâm tư đâu mà lo nghĩ đến chuyện này.

Đột ngột như lúc nó xuất hiện, chiếc xe chợt ngừng lại.

Như có giác quan thứ sáu cảm ứng, cả người Giang Tâm Đóa đứng cứng đờ ở đó, không dám động đậy cũng không dám lên tiếng, cứ thế ngây ngốc tiếp tục đứng giữa màn mưa...

Cả thế giới chợt trở nên im phăng phắc.

Giữa trời đất mọi âm thanh dường như im bật chỉ còn tiếng mưa rào rạt quét qua cửa kính xe, mà cô, thậm chí như quên cả hô hấp.

Trầm mặc! Vẫn là trầm mặc!

Không biết lại qua bao nhiêu lâu nữa, cửa sổ xe rớt cuộc chậm rãi hạ xuống, một gương mặt đàn ông quen thuộc mà lại xa lạ lúc này mang theo một vẻ lạnh lùng xa cách dần hiện ra trước mắt cô.

Cô ngậy người nhìn hấn.

Đôi mắt đen thâm thúy như đầm nước của Phạm Trọng Nam xuyên qua màn mưa nhìn cô gái bị nước mưa làm cho thoát nhìn cực kỳ chặt vật và đáng thương kia.

Cơn mưa này thật lớn! Mái tóc đen dài của cô đã ướt sũng, vài sợi tóc thấm nước mưa dán sát vào gương mặt nhỏ nhắn lúc này đã tái nhợt, chiếc váy màu trắng lúc này cũng đã ướt đẫm nước mưa dán sát vào người cô.

Giang Tâm Đóa chắc chắn không biết, giờ phút này đây chiếc váy liền thân bằng vải cotton kia sớm đã không còn tác dụng che chắn vốn có của nó mà đã trở thành trong suốt, phản chiếu một cách trung thực thân thể mảnh khảnh nhưng đầy quyến rũ của cô.

Vòng eo mảnh mai như liễu, đôi chân dài ướt đẫm nước mưa dưới ánh trăng phát ra một màu sáng như bạch ngọc.

Giai nhân một thân ướt sũng nhưng lại đẹp đến mê người, đủ để khiến cho tất cả đàn ông trong thiên hạ hận không thể ôm vào trong lòng, cho dù phải dùng trăm phương nghìn kế để yêu thương chiều chuộng cũng là không đủ.

Chỉ là...vừa nghĩ tới cảnh tượng cô và người đàn ông kia ôm nhau nằm trên giường là hấn đã hận không thể...

Rõ ràng là biết chuyện đó không phải là thật nhưng lần này không phải là thật thôi, còn những lần trước đây thì sao?

Vì sao? Thế thì vì sao hấn còn vội vàng vàng chạy về làm gì?

Một chân đạp mạnh chân ga, chiếc xe chạy như bay vào trong cánh cửa sớm đã được mở ra, hoan nghênh chủ nhân của nó về nhà.

Mà cô, chỉ là một người xa lạ bị ngăn cách ở bên ngoài.

Giang Tâm Đóa vẫn giữ nguyên tư thế đó đứng trong màn mưa rào rạt, đôi môi mím lại thật chặt. Lạnh quá! Cái lạnh không chỉ ở bên ngoài mà đã ngấm sâu vào tâm hồn, tràn khắp cõi lòng.

Ngay cả một câu anh ta cũng không muốn nói với cô.

Vậy tại sao phải ngừng xe lại? Tại sao không trực tiếp lướt qua cô cho xong đi?

Mưa càng lúc càng lớn, một mình bơ vơ giữa trời đất, rõ ràng thế giới rộng lớn như vậy nhưng trong một khoảnh khắc, Giang Tâm Đóa lại cảm thấy dường như chỉ còn lại một mình cô...

‘Giang tiểu thư.’ Một chiếc dù đen giúp cô ngăn lại những giọt mưa.

Nghe tiếng gọi Giang Tâm Đóa dờ dẫm ngược lên nhìn, đập vào mắt cô là một gương mặt xa lạ mà lạnh mạt, đó chính là người quản gia đến trả lời cô khi cô ấn chuông cửa chiều nay.

‘Mưa lớn lắm, cô đi về đi. Tôi bảo tài xế đưa cô về.’

Giang Tâm Đóa cắn đôi môi hồng sớm chỉ còn một màu tái nhợt, liếc mắt nhìn một chiếc xe màu đen khác đang từ garage lái ra.

Về nhà! Ý của anh ta là sao?

Bảo một người quản gia ra nói với cô những lời này?

‘Tôi muốn gặp Phạm Trọng Nam!’ Lòng ngổ ngang trăm mối, Giang Tâm Đóa rớt cuộc lên tiếng nhưng giọng đã khàn khàn.

‘Thiếu gia bảo tôi đưa cô về.’ Quản gia vẫn nghiêm cẩn nói, không hề có chút đồng tình hay thương tiếc nào.

Chẳng lẽ đã không còn cách nào vãn hồi rồi sao? Mà anh ta, ngay cả chuyện đích thân nói với cô cũng không muốn mà phải nhờ người khác.

Vẫn luôn cố chống chọi cho đến lúc này, khi không còn chút hy vọng nào, Giang Tâm Đóa trong chớp mắt này hoàn toàn sụp đổ. Người quản gia trước mặt, ngôi nhà hùng vĩ, vườn hoa đẹp đẽ, tất cả chợt trở nên mờ lung trong màn mưa.

Cô không nhìn rõ gì nữa, hai chân mềm nhũn không đỡ nổi thân mình, vô lực té nhào xuống đất.

Nhắm mắt lại, Giang Tâm Đóa tuyệt vọng để mặc cơn lạnh lan tràn khắp toàn thân, thân thể dần trở nên tê dại, cô thấy đầu vầng mắt hoa, ngay cả ý thức lúc này cũng đã trở nên mơ hồ, cô không còn cảm thấy lạnh nữa...

Cứ như vậy mà chết đi cho xong cũng không phải là chuyện xấu. Vậy thì cô không cần phải bận tâm gì nữa, không cần phải lo lắng gì nữa...

21. Chương 21: Tâm Tư Của Phạm Trọng Nam

Chương 21: Tâm tư của Phạm Trọng Nam

Bên ngoài mưa đã tạnh, mây đen đã tản đi không ít, rất nhanh trời lại trong xanh như cơn mưa vừa nãy chỉ là ảo giác thoáng qua, đúng là khí hậu điển hình của vùng nhiệt đới.

Nhưng lúc này trong phòng ngủ chính của nhà lớn nhà họ Phạm ở tầng hai lại cửa đóng rèm che, những ngọn đèn trên tường tỏa ra những luồng ánh sáng nhu hòa tràn khắp căn phòng.

Còn trên chiếc giường lớn phủ drap đen giữa phòng, một cô gái toàn thân ướt sũng đang nằm thiêm thiếp.

Phạm Trọng Nam nhìn cô gái đang mê man bất tỉnh kia, đôi mày kiếm không khỏi chau lại.

Những tin đồn kia sớm đã được bãi bình bởi vì mấy ngày qua đã xảy ra một sự kiện càng thu hút sự chú ý của đại chúng.

Người thừa kế được chỉ định của đế quốc thương nghiệp Sầm thị, Sầm Chí Quyền bị cô dâu cho leo cây ngay trong đám cưới mà cô dâu lại chính là người mà một tháng trước đã từng bị em ruột của Sầm Chí Quyền cho leo cây trong bữa tiệc đính hôn.

Có ai ngờ cô dâu của Sầm Chí Quyền thì ra lại từng là vị hôn thê của em ruột của hắn? Hơn nữa lần này đến lượt cô chơi trò đào hôn.

Không biết liệu có phải đây là sự trả thù của cô dâu dành cho nhà họ Sầm hay không? Hoặc giả là cô dâu với vị hôn phu trước tình cũ còn chưa dứt nên tìm cách trốn đi để được bên nhau... Tóm lại là đủ loại suy đoán, mọi người đều bàn tán xôn xao, nào còn tâm tư đi để tâm đến chuyện của Giang Tâm Đóa.

Căn cơ của nhà họ Phạm đã sớm không còn ở Singapore, đương nhiên mức độ được công chúng quan tâm không thể nào bằng gia tộc họ Sầm, đệ nhất danh môn thế gia ở Singapore, cho nên tin tức liên quan đến nhà họ Phạm rất nhanh đã bị tin tức của nhà họ Sầm vùi lấp mất.

Chỉ là, cơn tức giận từ cảm giác bị phản bội trong lòng Phạm Trọng Nam vẫn không có cách nào tiêu trừ.

Hắn biết trước đây quan hệ giữa cô với người thanh niên kia không phải tầm thường nhưng không ngờ là sau khi đã quyết định kết hôn với hắn, giữa họ tơ tình vẫn còn vương vấn, thậm chí còn bị người ta đưa tới khách sạn chụp những tấm ảnh như vậy.

Nếu như người đụng vào người thợ chụp hình kia không phải là em trai của Chí Quyền, liệu hai người họ ở trong khách sạn có phát sinh quan hệ thật sự không?

Cô đã sắp kết hôn với hắn, bằng vào cái gì còn dây dưa không dứt với người đàn ông khác? Bằng vào cái gì chứ? Cho dù chỉ gặp riêng nhau thôi cũng là không nên bởi vì nếu như không phải hai người họ gặp riêng nhau thì sao lại bị rơi vào bẫy rập của người khác, sao lại bị chụp ra những bức hình như vậy?

Nhưng...hắn có muốn kết thúc cuộc hôn nhân vẫn còn chưa bắt đầu này hay không?

“Tôi muốn kết hôn người ta còn khinh thường bỏ trốn, cô dâu của cậu không chạy thoát khỏi lòng bàn tay cậu, sợ cái gì chứ?”

Hôm đó Chí Quyền đã nói như vậy với hấn, mà hấn thì chỉ cúi đầu, chăm chú nhìn chất lỏng màu đỏ sậm xoay chuyển trong ly theo từng cử động của tay mình, không nói một lời.

Đúng là cô chạy không thoát khỏi lòng bàn tay hấn, nhưng như vậy thì sao chứ? Tâm tư của cô vẫn là ở trên người một người đàn ông khác, mà điều này hấn không chế không được!

Cảm giác này Phạm Trọng Nam chán ghét vô cùng.

Từ bỏ, đối với hấn mà nói, thực ra cũng là một từ rất xa lạ.

Bởi vì trên đời này không có chuyện gì khiến hấn phải theo đuổi thực sự, cho nên không cần phải từ bỏ.

Nhưng hấn lại cứ một mực để ý mối quan hệ của cô với người đàn ông kia...

Những chuyện trên đời, thật thật giả giả, giả giả thật thật, nếu không tỉnh táo thì sẽ rất dễ dàng bị hỗn loạn thần trí, nhưng cảnh tượng mà người khác cố tình tạo ra đó lại cứ như một cái gai đâm vào trong lòng hấn, vừa đụng đến là đau.

Cô là người phụ nữ của Phạm Trọng Nam, tuyệt đối không cho phép bất kỳ người đàn ông nào đụng tới cô, cho dù là một ché áo cũng không được.

Ngày đám cưới càng lúc càng gần kề, hấn cũng không biết mình nghĩ gì, không biết mình sẽ làm gì!

Cho nên mấy hôm nay Phạm Trọng Nam quyết định không ở khách sạn nữa mà quay về nhà lớn của họ Phạm, nguyên nhân một phần là vì không muốn gặp cô.

Chỉ có điều hấn không ngờ là cô lại tìm đến tận đây.

Điều hấn càng không ngờ hơn là, đang ở công ty con ở Singapore dự một cuộc họp qua video vệ tinh, lúc nhận được điện thoại của quản gia nói cô đến tìm thì hấn lại vội vàng vàng quay trở về.

Nhưng nhìn thấy cô thì lửa giận trong hấn lại bùng lên.

Mà để cho hấn nhìn thấy lại là, cô gái vừa yếu đuối vừa quật cường kia lại cứ thế ngất đi dưới cơn mưa.

Trong phòng điều hòa thổi mát rượi, độ ẩm thấp hơn nhiều so với bên ngoài, cô ăn mặc mỏng manh như vậy, làm sao có thể chống đỡ nổi?

Thân thể cô lạnh như băng, không thay chiếc áo ướt đó ra, nhất định sẽ bị cảm lạnh.

Nghĩ vậy, Phạm Trọng Nam hơi khom lưng, kéo chiếc khóa kéo của chiếc váy dài xuống, vùng lưng với làn da trắng nõn đến chói mắt kia dần lộ ra, nhanh nhẹ giúp cô cởi ra chiếc váy dài sớm đã ướt sũng, đôi mắt đen không khỏi càng trở nên thâm trầm hơn.

Thật sự là cực phẩm khiến đàn ông thèm thuồng.

Thân thể thoát nhìn mảnh khảnh nhưng những nơi cần đầy đặn tuyệt đối không thiếu chút nào.

Nhìn chăm chăm vào cô gái đang nằm thiêm thiếp trên giường, hấn biết rất rõ, dự vọng ẩn sâu trong nội tâm mình đang bắt đầu kêu gào, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Hấn biết, hấn có thể lập tức làm theo sự thôi thúc của bản năng bởi vì không lâu nữa họ sẽ kết hôn, sẽ thành vợ chồng chính thức. Nhưng hấn vẫn còn chưa hạ lưu đến mức ra tay với một cô gái đang bất tỉnh nhân sự, không có chút tri giác nào như vậy.

Nhưng khi cầm khăn giúp cô lau khô thân thể đang ướt sũng, hấn lại giống như bị trúng tà vậy, cảm giác tiếp xúc đó từ đầu ngón tay truyền đến đại não, kích thích toàn bộ các cơ quan thần kinh khiến cho đôi mắt trước giờ vẫn luôn băng lạnh lần nữa dấy lên ngọn lửa. Nhìn chăm chăm dung nhan xinh đẹp kia vẫn còn đang thiêm thiếp nằm đó, rốt cuộc Phạm Trọng Nam bực dọc ném đi chiếc khăn lông trên tay, giúp cô đắp chăn lại.

Hắn nghĩ, chuyện cần làm lúc này không phải là lau khô cho cô nữa mà là tắm nước lạnh để bản thân tỉnh táo lại đôi chút.

...

Khi Phạm Trọng Nam từ phòng tắm bước ra, một tay cầm khăn lông lau mái tóc ngắn vẫn còn hơi ẩm ướt, hắn đi thẳng vào phòng ngủ nhưng còn chưa đi đến bên giường thì Phạm Trọng Nam đã nhảy bèn cảm giác được, hô hấp của cô gái đang nằm mê man trên giường không giống bình thường.

Vội vàng ném chiếc khăn lau trên tay, hắn chạy đến bên giường, mở đèn sáng hơn, dưới ánh đèn sáng loáng, gương mặt nhỏ nhắn vốn đang ngủ một cách an tường lúc này đỏ ửng, không chỉ vậy, hô hấp cũng cực kỳ gấp gáp, bờ môi trước đây không lâu vẫn còn một màu tái nhợt lúc này cũng đỏ ửng một cách không bình thường.

Vội vàng khom người, khoanh khắc mà lòng bàn tay của Phạm Trọng Nam sờ đến vàng trán tro bóng kia, nhiệt độ nóng rực truyền đến từ lòng bàn tay khiến hắn nhất thời hoảng hốt.

Nhưng hắn rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, lập tức gọi điện thoại nội bộ bảo quản gia gọi bác sĩ gia đình đến sau đó mở cửa phòng ngủ, rót cho cô một ly nước ấm rồi quay lại bên giường, một tay cầm chiếc ly thủy tinh, một tay vỗ nhẹ lên đôi má đỏ ửng kia, ‘Giang Tâm Đóa, tỉnh lại, uống nước đi!’

Nhưng cô gái đang trong cơn hôn mê vì sốt cao kia vẫn không có chút phản ứng nào.

Chăm sóc bệnh nhân thực ra không phải là chuyện Phạm Trọng Nam hay làm, hơn nữa là một cô gái đang sốt cao đến hôn mê bất tỉnh...

Đôi mày kiếm thoảng chau lại, cuối cùng quyết định nâng cằm Giang Tâm Đóa lên, để đầu cô tựa vào vai mình sau đó đưa ly nước đến bên miệng cô.

Không ngờ, nước còn chưa rót được vào miệng cô thì đã theo khoe môi chảy xuống, một đường thẳng xuống bộ ngực sữa.

Bởi vì tư thế ngồi nghiêng, chiếc chăn mỏng vốn đang phủ trên người cô lúc này đã trượt xuống, cảnh tượng tuyệt mỹ trước mắt giống như lần nữa muốn khiêu chiến với người đàn ông vừa mới tắm nước lạnh xong.

Máu nóng lần nữa sôi sục!

Chết tiệt! Chết tiệt!

Ai nói đàn ông quý phái thì không mắng lời thô tục? Phạm Trọng Nam lúc này đúng là một ngoại lệ!

22. Chương 22: Anh Còn Muốn Kết Hôn Với Tôi Không?

Chương 22: Anh còn muốn kết hôn với tôi không?

‘Thiếu gia, bác sĩ Trần đến rồi!’

Cửa phòng ngủ mở lớn khiến quản gia và vị bác sĩ gia đình thường trú ở nhà họ Phạm tưởng rằng tình huống trong phòng khẩn cấp, ngay cả cửa cũng không kịp gõ lập tức xông vào.

Tiếng của quản gia và những tiếng bước chân vội vã khiến Phạm Trọng Nam tức đến phát điên, chiếc ly thủy tinh trên tay bị ném mạnh ra kèm theo câu quát, ‘Ra ngoài!’

Câu ra lệnh lạnh lùng vừa thốt ra thì tay hắn cũng đã nhanh chóng kéo chiếc chăn lên, đắp lại cẩn thận cho cô gái trên giường.

‘Thiếu gia, thực xin lỗi.’

Quản gia và bác sĩ Trần lúc này mới nhận ra hành vi của mình quả thực quá lỗ mãng nhưng họ nào có nhìn thấy gì đâu, không biết vì sao vị thiếu gia rất ít khi phát giận của mình tức đến ném ly nước đi chứ?

Cầm lấy áo choàng tắm của mình, đích thân giúp cho cô thay xong Phạm Trọng Nam mới cho bác sĩ Trần tiến vào xem bệnh.

‘Giang tiểu thư chỉ cảm lạnh do dầm mưa lâu mà ra, sức đề kháng yếu cho nên mới phát sốt, tôi chích cho cô ấy một mũi thuốc hạ sốt là ổn thôi.’ Sau khi kiểm tra cẩn thận cho Giang Tâm Đóa, bác sĩ Trần mới quay lại cung kính trả lời.

‘Vậy lúc nào cô ấy mới tỉnh lại?’ Phạm Trọng Nam nhìn cô gái đang ngủ một cách rất không an ổn trên giường, không nhịn được hỏi lại.

‘Sau khi hạ sốt thì sẽ tỉnh lại thôi.’ Bác sĩ Trần thuận thực chích cho Giang Tâm Đóa một mũi thuốc sau đó tiếp tục dặn dò, ‘Cho cô ấy uống nhiều nước để bổ sung lượng nước, với lại...’ Đang nói vị bác sĩ chợt ngừng lại, không biết liệu có nên tiếp tục hay không.

Vừa nói tới “uống nước” sắc mặt của Phạm Trọng Nam đã tối lại nhưng về muốn nói lại thôi của bác sĩ Trần khiến hắn càng thêm bực dọc, ‘Còn gì nữa?’

‘Tóc của Giang tiểu thư vẫn còn chưa khô hẳn, vậy không tốt cho người bệnh lắm...’ Còn có...drap giường cũng bị ướt, tốt nhất là thuận tiện đổi luôn.

‘Tôi biết rồi.’ Phạm Trọng Nam nhìn mái tóc dài nửa ướt nửa khô kia, vừa nãy giúp cô cởi áo rồi lại vội vã đi tắm nước lạnh, nào có thời gian giúp cô lau khô.

Quản gia đứng ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt hơi khó coi của thiếu gia nhà mình thì dè dặt lên tiếng, ‘Thiếu gia, có cần kêu má Điền qua đây không?’

‘Ừ, bảo bà ấy mang theo một bộ quần áo thích hợp sang đây.’ Phạm Trọng Nam nói rồi ra hiệu cho họ rời đi.

...

Trong gian phòng ngủ xa hoa khí phái trang hoàng theo kiểu châu Âu, trong một đêm tĩnh mịch như thế này lúc này chỉ để một ngọn đèn nhỏ đầu giường, ngọn đèn đang tỏa ánh sáng màu vàng nhạt mông lung mà ấm áp chiếu lên bóng người nhỏ nhắn đang ngủ mê man trên chiếc giường đen khiến cô càng toát ra một vẻ yếu đuối động lòng người, khiến người ta thương tiếc không thôi.

Không biết qua bao lâu, Giang Tâm Đóa rốt cuộc từ từ tỉnh lại.

Đôi mắt to vốn trong suốt giờ này mông lung chậm rãi mở ra, dường như vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn, trong một hai phút đầu cô hoàn toàn không rõ mình hiện đang ở nơi nào.

Hình như cô có một giấc mơ thật dài thật dài, trong mơ cô thấy mình như đang trôi nổi trong biển lửa, nóng ran thật khó chịu, trong ý thức mơ hồ đó hình như có người đút nước cho cô uống, còn không ngừng sờ vầng trán nóng ran của cô, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn tay người đó khiến người đang trong cơn sốt như cô cảm thấy thật dễ chịu.

Giấc mộng đó khiến cô vừa khó chịu lại vừa cảm thấy rất ấm áp, rất an lòng bởi vì dường như cô lại quay trở lại mười tuổi năm đó, khi cô sốt cao vì bệnh viêm phổi phải vào bệnh viện, mẹ lại bởi vì phải chăm sóc em trai nên chỉ để lại một mình cô ở bệnh viện cho hộ lý chăm sóc.

Cũng may lúc đó sau khi anh Nhất Minh biết chuyện, vẫn một mực ở bệnh viện cùng cô, tận đến lúc cô xuất viện.

Sự dịu dàng trong giấc mộng kia khiến lòng cô dâng đầy cảm xúc, khiến cô kim lòng không được nắm lấy bàn tay dịu dàng kia đang dán lên mặt mình, nửa tỉnh nửa mê thì thảo, ‘Anh Nhất Minh...’

‘Cô à, cô tỉnh lại rồi?’ Bỗng dưng truyền đến một giọng nói hiền hòa nhưng xa lạ khiến Giang Tâm Đóa thoáng sững sốt, lúc này mới nhìn thấy một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, gương mặt phúc hậu với mái tóc búi cao gọn gàng trong bộ đồng phục màu trắng đang đứng bên cạnh giường.

‘Bà là ai?’ Giang Tâm Đóa ngồi bật dậy, hốt hoảng nhận ra trên người mình lúc này là một chiếc áo choàng tắm xa lạ, với kích cỡ rộng rãi này, rõ ràng là nó thuộc về một người đàn ông.

‘Tiểu thư, cô đừng sợ. Đây là nhà lớn của họ Phạm, cô gọi tôi là má Điền được rồi. Thiếu gia bảo tôi mang quần áo đến cho cô, cô có muốn tôi giúp cô thay không?’

‘Nhà họ Phạm?’ Trong một khoảnh khắc, đầu Giang Tâm Đóa một mảnh trống rỗng.

Anh ta, không phải không thềm để ý cô sao? Sao lại để cô vào nhà? Còn anh ta đâu? Chiếc áo cô mặc trên người có phải là của anh ta không? Nghĩ tới điều này Giang Tâm Đóa chợt thấy rất không được tự nhiên.

‘Tiểu thư, cô ngủ lâu như vậy chắc là đói rồi phải không? Để tôi giúp cô thay quần áo rồi chúng ta xuống dưới nhà ăn cơm, được không?’ Má Điền vẫn rất ôn hòa và kiên nhẫn nói.

‘Không cần đâu, tôi tự làm được rồi.’ Giang Tâm Đóa lúc này mới hoàn hồn lại, đỏ mặt nói.

‘Quần áo tôi để ở kia, nếu như cô có cần tôi giúp gì thì cứ gọi. Phòng tắm ở bên kia.’ Má Điền nói rồi đặt quần áo lên tủ đầu giường rồi lui xuống.

Giang Tâm Đóa trong chiếc áo choàng tắm vừa dài vừa rộng kia lúng túng bước xuống giường, cầm quần áo mà má Điền đặt ở đầu giường đi vào phòng tắm, nhanh chóng mặc vào.

Không ngờ là mặc vào lại rất vừa người, quả thực là hàng hiệu có khác, chất liệu vải cao cấp mềm mại và thoải mái như một lớp da thứ hai, mềm mại dán vào người, mỏng nhẹ lại thoáng khí, kiểu dáng rất đơn giản nhưng tinh tế, thân váy in họa tiết thủy mực rất đặc biệt lại tao nhã.

Thay xong áo, Giang Tâm Đóa nhìn lại mình trong gương, cô gái trong gương sắc mặt vẫn một màu tái nhợt, mái tóc dài lòa xòa trên vai khiến cô thoát nhìn vẫn hết sức chật vật. Cô đưa tay vuốt nhẹ mái tóc dài của mình, những sợi tơ mềm mang theo cảm giác hơi thô nhám chứng tỏ đã được người dùng máy sấy hong khô.

Cô dầm mưa ướt sũng cả người, tóc rõ ràng cũng ướt, là má Điền lúc giúp cô thay quần áo đã tiện tay giúp cô sấy tóc sao?

‘Tiểu thư, cô xong chưa?’

Ngoài cửa truyền đến tiếng của má Điền cắt đứt dòng suy nghĩ của Giang Tâm Đóa. Cô vuốt lại mái tóc dài lòa xòa của mình cho ngay ngắn rồi đi ra khỏi phòng tắm, dưới sự dẫn đường của má Điền, đi ra khỏi gian phòng.

Căn nhà này thực sự rất lớn, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở cao quý và khí phái của phong cách Victoria.

Giang Tâm Đóa và má Điền vừa xuống đến tầng trệt đã nhìn thấy quản gia tươi cười đứng chờ ở đó, nhìn cô ông nói, ‘Giang tiểu thư, thiếu gia đã ở nhà ăn đợi cô.’

Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên nhìn người quản gia chiều hôm qua lúc cô đến đã ra trả lời cô, sau đó lại mang dù ra nói sẽ đưa cô về kia một cái, lễ phép gật đầu, thấy vậy quản gia cung kính chào rồi lui qua một bên không nói.

Cô không được hoan nghênh ở đây sao? Giang Tâm Đóa cúi thấp đầu, theo chân má Điền đi qua phòng khách rộng thênh thang rồi đi đến phòng ăn.

Phòng ăn và nhà bếp được xây dựng theo phong cách mở, tường ốp gạch Tây Ban Nha, tủ bếp và tủ đựng rượu cùng tủ bát đều là màu kem nhạt, mỗi một chi tiết đều cho thấy phẩm vị và khiếu thẩm mỹ hơn hẳn người thường.

Phạm Trọng Nam đang ngồi ở vị trí chủ vị nơi đầu chiếc bàn ăn thật dài, hắn không làm gì cả, dường như chỉ đang chuyên tâm chờ cô tới.

Trên bàn đã bày sẵn một bộ đồ ăn tinh xảo, trong chiếc bát sứ màu trắng tinh khiết là món cháo thịt đang nghi ngút khói, tỏa ra mùi hương thơm ngát, trên một chiếc đĩa khác là salad trái cây và các món rau dưa ăn kèm.

‘Thiếu gia, tiểu thư đến rồi.’ Má Điền cung kính báo một tiếng, Phạm Trọng Nam không nhúc nhích nhìn cô một lần nào, má Điền nói xong liền tiến đến giúp Giang Tâm Đóa kéo ghế rồi lui xuống.

Căn phòng ăn rộng lớn giờ chỉ còn lại hai người.

Không một tiếng động, hai người cứ thế duy trì sự trầm mặc một lúc lâu.

Trầm mặc càng lâu, sự khẩn trương trong lòng Giang Tâm Đóa càng mãnh liệt, cô không hiểu hẳn đang nghĩ gì, hoàn toàn không hiểu.

Nhưng nếu như cô không chủ động, vậy chỉ có thể càng thêm bị động. Sau cùng, như đã hạ quyết tâm, đôi tay nhỏ bé của Giang Tâm Đóa sít sao bầu lấy làn váy như lấy thêm can đảm, ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy đôi mắt thâm trầm khiến người ta không thể nhìn thấu kia sau đó như bị hút thẳng vào đó.

Giang Tâm Đóa quên cả thu lại tầm mắt, hai người cứ như thế không nói tiếng nào nhìn sâu vào mắt nhau.

Khoảnh khắc này, vạn vật dường như bị cách ly hoàn toàn bên ngoài họ, trái đất dường như ngừng quay.

Cho đến khi...

Phạm Trọng Nam đột nhiên đứng dậy đi về phía Giang Tâm Đóa.

Hắn cách cô càng lúc càng gần mà cô thì không có đường lui, chỉ có thể đứng im bất động nhìn bóng dáng cao ngất kia từng bước từng bước tiến đến cho đến khi hắn dừng lại bên cạnh cô.

Một giây, chỉ một giây đó, Giang Tâm Đóa cho rằng hắn sẽ nói gì đó với cô, ít nhất thì là vậy nhưng không có, hắn chỉ dừng lại một giây, thậm chí có lẽ là không đến sau đó lướt qua bên người cô rồi nhanh chóng rời đi.

Cô ngăn người, bị hành động của hắn làm cho có chút hoảng hốt, chỉ có thể nín thở xoay người lại, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp càng lúc càng xa kia mà gọi với theo, ‘Đừng đi!’

Lời của cô vừa dứt thì đã thấy bóng người đang đi đường với những bước tao nhã kia dừng lại nhưng đầu vẫn không quay lại.

Giang Tâm Đóa biết đây là cơ hội cuối cùng của mình, cô nhất định phải nắm chắc.

‘Anh còn muốn kết hôn với tôi không?’

Giọng con gái, ngọt mềm mang theo một chút tuyệt vọng vang lên trong không gian rộng lớn...

23. Chương 23: Quen Thuộc Mà Xa Lạ

Chương 23: Quen thuộc mà xa lạ

Ba ngày sau, Luân Đôn, nước Anh.

Giang Tâm Đóa ngồi trong chiếc xe sang trọng đi đón dâu, đôi chân nhỏ nhắn đạp lên tấm thảm lông cười đầy một cách đầy bất an. Tuy chiếc váy cưới hơi nặng hơn so với cô tưởng tượng nhưng vẫn không áp chế được tâm trạng thất thối không yên của Giang Tâm Đóa, ngay cả đôi tay nhỏ nhắn đeo bao tay bằng ren trắng kia cũng đang phát run, sít sao xoắn vào nhau.

Hôm nay là ngày cưới của cô với Phạm Trọng Nam.

Buổi tối của ba ngày trước, trong nhà lớn của họ Phạm ở Singapore, sau khi cô hỏi hắn câu đó, đợi thật lâu vẫn không thấy Phạm Trọng Nam trả lời mình.

Cuối cùng cô chỉ đành tuyệt vọng nhìn hắn rời đi trước mặt mình, mãi cho đến khi bóng dáng cao ngất kia mất hút, nước mắt mới dám tuôn rơi.

Một giọt lại một giọt rơi trên nền đá hoa cương sáng loáng như những hạt trân châu, kéo dài một đường từ nhà ăn thẳng đến cửa chính của căn biệt thự.

Khi cô tưởng rằng chuyện đã không còn đường quay đầu, tưởng rằng Lý Triết sẽ đưa cô về nhà nhưng không ngờ anh ta lại đưa cô thẳng ra sân bay, bảo cô đến Luân Đôn trước để chuẩn bị cho đám cưới tổ chức ba ngày sau đó.

Trên chuyến bay kéo dài hơn mười tiếng đồng hồ, Giang Tâm Đóa vẫn có cảm giác khó tin và không chân thật như tất cả chỉ là một giấc mộng.

Đến Luân Đôn, căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi cô đã bị một đám người xa lạ kéo đi học những lễ nghi xã giao cơ bản của giới thượng lưu, đi làm spa, thử đủ các kiểu lễ phục khiến cho cô kiệt sức đến không thể nhấc tay lên nổi. Cứ thế cho đến sáng nay, sau khi đã mặc lên người chiếc áo cưới đã thử trước đây thì các loại dày vò kia mới coi như tạm kết thúc.

Mà hướng mà chiếc xe đón dâu này chở cô đi, là một tương lai mờ mịt.

Bên ngoài cửa sổ, từng mảnh vườn, từng hàng cây và biệt thự lướt qua mắt cô, tối qua sau khi nói chuyện với mẹ qua điện thoại, từng lời mẹ dặn dò phải làm sao để làm một người vợ tốt lần nữa lướt qua trong đầu cô.

Cho dù chưa một lần yêu đương thì đã lên xe hoa làm vợ người, cho dù cô là vật hy sinh để đổi lấy lợi ích, cô cũng phải chịu trách nhiệm với quyết định của mình.

Nhưng nghĩ tới người đàn ông sắp thành chồng mình, lòng Giang Tâm Đóa lại càng thêm mờ mịt.

Bởi vì đến Luân Đôn đã hai ngày rồi nhưng cô không hề gặp anh ta, ngay cả Lý Triết cũng biến mất không chút tăm hơi.

Người đàn ông đó, căn bản không phải là người mà một cô gái non nớt như cô có thể nắm bắt được, tất cả mọi thứ của anh ta đều được giấu quá sâu.

Cuộc sống hôn nhân sau này sẽ như thế nào đây?

‘Phu nhân, xin đừng sốt ruột, sắp đến lâu đài cổ rồi.’ Ngồi bên cạnh Giang Tâm Đóa là hai người phù dâu người Anh mắt xanh tóc vàng khí chất cao nhã cũng nhìn ra sự bất an và khẩn trương của cô nên lên tiếng trấn an.

Giang Tâm Đóa cố nở một nụ cười gượng gạo, ‘Cảm ơn.’

Khi xe chạy đến tòa lâu đài cổ xây dựng từ thế kỷ thứ mười bảy thì đã thấy một nhóm ký giả đứng chờ sẵn nhưng đã bị các vệ sĩ trong bộ đồng phục ngăn cản nên chỉ có thể đứng ở một khoảng cách xa quan sát, nhìn chiếc xe đón dâu chở cô dâu nhanh chóng chạy vào con đường rộng rãi xanh mượt cây xanh kia, rõ ràng đây là một đám cưới thế kỷ, oanh động cả trong và ngoài nước.

Khi Giang Tâm Đóa từ trên xe bước xuống, tất cả mọi người có mặt ở đó đều không tìm được một tiếng kinh hô bởi cô dâu Đông phương trước mặt xinh đẹp và tao nhã một cách không thể tưởng tượng được.

Nhưng, khiến Giang Tâm Đóa hoảng hốt bất an chính là, khi hai phù dâu dìu cô xuống xe, vẫn không thấy bóng dáng Phạm Trọng Nam đâu.

Dưới ánh mắt quan sát của mọi người, cô không biết chú rể của mình đang ở đâu, mãi cho đến khi phù dâu chỉ tay về người đàn ông cao lớn đỉnh đạc, mặc trên người bộ lễ phục màu trắng, toàn thân tỏa ra một loại khí chất tôn quý và khí phách bất phàm đang đứng trước mặt cha xứ đằng kia thì trái tim thắc thỏm bất an của cô mới bình tĩnh lại được.

Thì ra là anh ta ở đây!

Ở một hơi hoàn toàn xa lạ, đứng trước bấy nhiêu gương mặt xa lạ, chỉ có anh ta là quen thuộc.

Nhưng, cho dù quen thuộc, họ lại vẫn là những người xa lạ.

Cô đứng ở một đầu của chiếc thảm đỏ trải dài suốt căn phòng, đắm đắm nhìn bóng dáng cao ngất đang đứng ở đầu bên kia, đứng hơi nghiêng so với cô nên những đường nét trên gương mặt càng thêm thâm thúy, tuy rằng mặc trên người là bộ lễ phục ưu nhã cao quý nhưng cả người tỏa ra một loại khí thế khiến người ta không thể nào xem nhẹ.

Phù dâu đứng bên cạnh ra hiệu cho cô đi về phía đó nhưng cô nhìn bóng người kia mà có chút khiếp sợ không dám cất bước.

‘Phu nhân, có thể đi rồi.’

Bên tai lần nữa truyền đến giọng nói có chút thúc giục của phù dâu, Giang Tâm Đóa chỉ đành thu hết can đảm, bước từng bước chậm chạp đi về phía hắn.

Nghi thức kết hôn được tiến hành dưới sự chứng giám của mục sư, khi bàn tay nhỏ nhắn trong chiếc bao tay bằng ren mỏng vươn ra, rụt rề đặt vào lòng bàn tay hắn, khi hắn khép bàn tay lại, hai bàn tay, một lớn một nhỏ, một mảnh khảnh một cứng cáp, một trắng trẻo một rám nắng, sít sao nắm lấy nhau.

Cô ngẩng đầu, hắn cúi đầu, cách một lớp sa mỏng, khoảnh khắc mà bốn mắt giao hòa ấy, thật khó mà nói rõ rốt cuộc là ai bị ai cầm cố.

Khi chiếc nhẫn kim cương tinh xảo được đeo vào ngón vô danh của cô cũng là lúc, một sợi dây vô hình đã bắt tri bắt giác đem hai người cột lại bên nhau.

Nắm tay nhau đi đến cuối con đường, là thật sao? Có thể sao?

Một giọt nước mắt bất ngờ trào ra khỏi khóe mi, không hề dự báo trước rơi trên mu bàn tay hắn, bóng rât.

Từ giờ phút này, số mệnh đã định đời này họ sẽ phải dây dưa cùng nhau.

Vậy cô khóc cái gì? Khóc vì ai? Nhưng mặc kệ vì sao cô rơi lệ, Phạm Trọng Nam biết, cho dù có trăm ngàn lý do thì chỉ duy có một lý do không có, chính là... khóc vì vui sướng.

Giang Tâm Đóa, nếu như kết hôn với tôi thật sự miễn cưỡng như vậy thì cô cần gì hết lần này đến lần khác chủ động xuất hiện trước mặt tôi chứ? Hết lần này đến lần khác khiến tôi thật sự không hạ được quyết tâm cự tuyệt chứ?

Cùng một kiểu nhẫn kết hôn, một cho nam một cho nữ được đeo lên tay hai người, nghi lễ kết thúc, sau khi mục sư tuyên bố hai người thành vợ chồng Phạm Trọng Nam vén chiếc mạng che mặt màu trắng ra nhìn sâu vào mắt cô, trong đôi mắt đen thẳm ấy, Giang Tâm Đóa nhìn thấy lóe lên một tia sáng lạnh.

Ánh mắt người đàn ông này quá lạnh, quá khiếp người, tuy rằng cô đang mặc trên người chiếc áo cưới nhiều lớp dày và nặng nhưng vẫn có cảm giác, dưới ánh mắt sắc bén kia, cô như bị bóc trần, không một sợi vải bại lộ toàn thân đứng trước mặt hắn vậy!

Ánh mắt như vậy, khiến Giang Tâm Đóa hoảng sợ chỉ muốn tìm chỗ để trốn.

Nhưng cô căn bản là không có chỗ nào có thể trốn được bởi vì, nụ hôn của hắn đã rơi xuống, không phải môi, chỉ là trên trán.

Nghe nói, hôn, là cách mà hai tâm hồn của hai người yêu nhau gặp gỡ nhau, là cuộc hội ngộ của hai tâm hồn thuộc về nhau.

Mà giữa họ chỉ là...

... một đôi vợ chồng kết hôn vì trao đổi lợi ích.

Giang Tâm Đóa mỉm cười, nhưng nụ cười yếu ớt như sương mai ban sớm.

Sau khi nghi lễ kết thúc, tiệc cưới được cử hành nơi bãi cỏ của tòa lâu đài cổ.

Đến tham gia hôn lễ lần này đều là danh nhân của cả giới kinh doanh lẫn giới chính trị nhưng Phạm Trọng Nam chỉ dẫn cô đến gặp Phạm Nhân Kính, ông nội của mình, một ông lão rõ ràng tuổi đã ngoài bảy mươi nhưng xem ra vẫn còn rất tinh anh và khỏe mạnh.

Người thương nhân Hoa kiều đình đám một đầu tóc bạc này đối với cô rất khách sáo nhưng mang theo mấy phần xa cách mà Phạm Trọng Nam đứng trước mặt ông ta, ngay cả một câu chào hỏi cũng không buồn nói.

Thậm chí còn không thèm ngẩng mặt lên nhìn, chỉ mang Giang Tâm Đóa đến trước mặt ông ta không đến một phút là đã kéo tay cô rời đi.

Ngay cả một người xa lạ như Giang Tâm Đóa cũng nhìn ra quan hệ giữa họ quả thực là lạnh đến cực điểm, cô vẫn luôn cho rằng quan hệ giữa cô với cha mình và những người được gọi là người thân trong nhà họ Giang đã lạnh nhạt lắm rồi, thật không ngờ...

Đây có được gọi là núi cao còn có núi cao hơn không?

Thời tiết hôm nay thật đẹp, càng khiến cho bầu không khí náo nhiệt của hôn lễ càng thêm vui vẻ.

Giang Tâm Đóa đi theo Phạm Trọng Nam kính rượu một vài vị xem ra là cực kỳ chức cao quyền trọng sau đó hẳn bảo hai phù dâu đi theo cô đến khu vực nghỉ ngơi ngồi tạm.

Cô không quá quen cùng người xa lạ trò chuyện cho nên hai phù dâu thì thầm trò chuyện với nhau, không lâu sau đó hai người cũng đứng dậy đi lấy thức ăn và nước uống.

Giang Tâm Đóa đứng dậy, đôi mắt to trong trẻo mờ mịt nhìn theo bóng người đàn ông cao lớn đỉnh đặc đang đứng cách đó không xa – chồng của cô, anh ta đang đứng giữa đám người, cho dù là lặng im không nói nhưng khí thế trời sinh đó hoàn toàn không hề sụt giảm.

‘Người đẹp phương Đông quả nhiên là đẹp không thể tả!’ Chưa phát giác ra có người đến thì bên tai chợt truyền đến một giọng nói khàn khàn khiến Giang Tâm Đóa giật nảy mình, còn chưa kịp hoàn hồn thì một mùi men nồng nặc đã ập đến mũi, bàn tay trái cũng đã bị người đàn ông kia cứng rắn nắm chặt không chịu buông.

,

24. Chương 24: Tân Hôn, Trời Sụp Đất Lở (1)

Chương 24: Tân hôn, trời sụp đất lở (1)

Đó là một người đàn ông mặt đã có nếp nhăn, trên môi lộ ra nụ cười không đúng đắn, đôi mắt không an phận chăm chú nhìn như muốn lột trần chiếc áo cưới trên người cô ra.

Cô không biết người đàn ông này nhưng lại không biết làm sao để thoát ra được bàn tay đáng ghét kia, chỉ sợ nếu động tác quá khích sẽ gây sự chú ý cho những người xung quanh bởi vì nơi đây là nước Anh, là phương Tây, đừng nói là nắm tay, cho dù là ôm nhau, hôn nhau bắt quả cũng chỉ là một loại lễ tiết mà thôi.

Theo bản năng Giang Tâm Đóa nhìn về hướng Phạm Trọng Nam như cầu cứu, mà khi Phạm Trọng Nam nhìn thấy một màn này, nhiệt độ xung quanh bỗng chốc như giảm đi mười độ.

Vừa bắt gặp ánh mắt của hắn, sắc mặt Giang Tâm Đóa chợt trở nên tái đi bởi vì cô nhìn thấy sắc mặt Phạm Trọng Nam cực kỳ khó coi đang sải bước đi về phía mình.

Phạm Bác Văn là người chú họ nhỏ nhất của Phạm Trọng Nam, là một người mang hai dòng máu Trung – Anh, từ lúc tuổi trẻ đã ham chơi biếng lười, chỉ dựa vào chút tài sản mà Phạm Nhân Kính chia cho mà ngồi không hưởng thụ, ăn chơi gái gú không thiếu thứ gì, năm nay đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn vô công rồi nghề, là người không có tiền đồ nhất trong gia tộc họ Phạm.

‘Chú, hôm nay là ngày cưới của cháu, hành vi này của chú hình như không thích hợp cho lắm thì phải?’

Cho dù là trưởng bối nhưng Phạm Bác Văn đứng trước mặt Phạm Trọng Nam, đứa cháu nhưng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Phạm này vẫn thấp hơn một cái đầu, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Gương mặt nghiêm lạnh, ánh mắt khinh thị từ trên nhìn xuống, giọng nói lạnh lùng mang theo châm chọc và khinh thường, cánh tay mạnh mẽ thoáng dùng sức đã dễ dàng giật cánh tay đang nắm bàn tay nhỏ nhắn của Giang Tâm Đóa xuống. Người đàn ông tuổi đã trung niên nhìn thấy vẻ mặt nghiêm lạnh không vui của hắn thì khiếp sợ lùi về sau hai bước, hoảng hốt định rút cánh tay đang bị bàn tay cứng như thép kia nắm đến phát đau lại.

‘Chú nói này Trọng Nam, chú chỉ đến chào hỏi cô dâu mới của cháu theo phép lịch sự thôi. Tuyệt đối không có ý gì khác.’ Nói đùa sao, người đàn ông trước mắt có thể vững vàng ngồi ở vị trí đầu não của tập đoàn Phạm thị, nếu như đắc tội hắn, cho dù bản thân là chú, sau này ông cũng khó sống.

Phạm Bác Văn uyển chuyển giải thích nhưng mặt không khỏi nhăn lại, cổ tay ông bị nắm đau quá, như sắp gãy đến nơi vậy. Nhưng có trách thì cũng chỉ có thể trách bản thân thấy đẹp lập tức quên hết, chọc ai không chọc lại chọc tới Phạm Trọng Nam.

Nguy cơ trong chớp mắt được giải trừ, Giang Tâm Đóa ngược đôi mắt đầy khiếp sợ lên nhìn gương mặt âm trầm hoàn toàn không có chút ôn hòa nào của Phạm Trọng Nam, tuy rằng chỉ dùng một tay nhưng cũng đủ khổng chế Phạm Bác Văn, ánh mắt hắn đang rơi trên người cô, càng lúc càng sâu không thể dò.

‘Em... em về phòng trang điểm lại.’ Bởi vì xảy ra chuyện bất ngờ, muốn lên tiếng cảm ơn nhưng nghĩ lại cũng không thích hợp, cũng may lúc này bên cạnh cô cũng không có ai khác.

‘Đi theo cô ấy!’ Phạm Trọng Nam nhìn chằm chằm theo bóng lưng mảnh dẻ của cô đang rời đi, quay sang dặn dò hai người phù dâu đi lấy thức ăn vừa mới quay lại đang kinh ngạc đứng nhìn.

Nếu như không có hai người phù dâu đi cùng, Giang Tâm Đóa nghĩ mình chắc chắn sẽ bị lạc đường trong tòa lâu đài cổ rộng mênh mông này. Vào đến phòng trang điểm, Giang Tâm Đóa đứng nhìn mình trong gương, trong đó phản chiếu hình ảnh một cô gái bởi vì trang điểm mà càng thêm xinh đẹp đến không chân thật.

Lần nữa nhắc nhở mình phải mỉm cười, phải cười nhưng nhìn thế nào cũng không nhận ra sự vui vẻ trong nụ cười đó.

Đây là đám cưới của cô thế nhưng bên cạnh cô lúc này không có lấy một người thân, như vậy bảo cô vui sao được chứ?

Nhưng nhớ đến hôm đó khi vừa đến Luân Đôn, lúc xuống máy bay Lý Triết báo cho cô biết, mẹ và em trai cô đã được đưa đến Mỹ làm vật lý trị liệu. Đây cũng có thể coi như một chuyện đáng cảm thấy an ủi.

Vỗ vỗ mặt cho tỉnh táo lại rồi cô xoay người rời khỏi phòng trang điểm. Bên ngoài không có ai, chắc là hai người phù dâu đợi lâu quá, không biết từ lúc nào đã đi ra vườn hoa trò chuyện với bạn bè họ rồi.

Người nước ngoài ai nấy đều rất nhiệt tình, rất thân thiện, Giang Tâm Đóa loáng thoáng nghe được những tràng tiếng nói cười vui vẻ của họ, cô không muốn phá hỏng niềm vui của họ nên nhắc lần váy dài rón rén rời đi, thẳng về phía đại sảnh.

Đi qua một hành lang thật dài, vừa định đi đến một phòng khách nhỏ bên cạnh đại sảnh thì một tràng tiếng chữa rửa truyền đến khiến cô bất giác dừng bước, tò mò nhìn qua khung cửa sổ, nào ngờ vừa liếc mắt đã nhìn thấy Phạm Trọng Nam đang ở bên trong, không nói một lời mà chỉ im lặng nghe ông lão tóc bạc nói chuyện.

Thân hình cao lớn của anh ta vùi sâu vào chiếc sofa dành cho một người bằng da thật cực thoải mái, một tay kẹp điếu thuốc, một tay gác lên thành ghế, đầu hơi cúi xuống, chăm chú chiếc nhẫn cưới tinh xảo trên ngón vô danh của bàn tay trái, không biết đang nghĩ gì nhưng vẻ mặt cực kỳ u ám, trong mắt còn thoáng qua một vẻ không kiên nhẫn.

Anh ta...đang cãi nhau với ông nội mình sao???!! Giang Tâm Đóa không ngờ mình lại gặp phải tình cảnh mà mình không muốn gặp chút nào này, vừa xoay người định rời đi thì chợt nghe bên trong Phạm Nhân Kính lại lớn tiếng nói, ‘Ta bảo con cưới vợ sinh con nhưng không bảo con đi cưới một người phụ nữ không ra gì như vậy, cũng không biết là có sạch sẽ hay không nữa, con cố tình làm cho nhà họ Phạm chúng ta mất mặt có đúng không?’

Giang Tâm Đóa chờ người ra, chẳng lẽ những tin tức đáng xấu hổ kia đã truyền đến Luân Đôn rồi sao?

‘Lúc ban đầu ông cũng không nói rõ tôi phải cưới người phụ nữ như thế nào thì giờ không cần khua tay múa chân tỏ thái độ về chuyện đó. Với lại, người phụ nữ của tôi có sạch sẽ hay không, tôi biết là được rồi.’ Cô nghe Phạm Trọng Nam dùng giọng nói lạnh đến đông chết người kia nói tiếp, ‘Hơn nữa, nếu nói đến sạch sẽ, cái nhà họ Phạm này từ trên xuống dưới có ai là sạch sẽ đâu chứ?’

‘Nói chuyện khách sáo một chút! Ta là ông nội của con!’ Phạm Nhân Kính tức giận cực điểm quát, ‘Nếu không phải con là huyết mạch duy nhất của Phạm Nhân Kính ta, con tưởng con có cơ hội đứng trước mặt ta nói chuyện sao?’

‘Ông xác định tôi là duy nhất sao?’ Phạm Trọng Nam cười lạnh một tiếng, ‘Có cần tôi đưa cô ấy đến trước mặt ông...’

‘Mày câm miệng cho tao, câm miệng...’ Phạm Nhân Kính bị chọc tức triệt để, rống lớn, ‘Loại nghiệt chủng như mày, nếu như không có tao mày đã sớm không còn sống đến bây giờ rồi. Giờ thì tốt rồi, cứng cáp rồi chứ gì? Tưởng rằng tự mình có thể bay được sao? Tao cho mày biết, chỉ cần tao còn sống trên đời này một ngày, nhà họ Phạm sẽ không dễ dàng đổi chủ đâu!’

‘Hôm nay là ngày cưới của tôi, tôi cũng không muốn nói với ông những lời nhảm chán này để khỏi làm hỏng hết tâm trạng. Đưa lão thái gia về phòng nghỉ ngơi.’ Phạm Trọng Nam cao giọng gọi một tiếng, mấy người vệ sĩ cao lớn liền đi vào.

‘Lão thái gia, chúng tôi đưa ngài về phòng nghỉ ngơi.’

‘Cút đi!’ Phạm Nhân Kính ở trước mặt nhiều người đã khôi phục lại thái độ lạnh lùng ngạo mạn, ông xoa người nhìn Phạm Trọng Nam vẫn đang ung dung ngồi nơi sofa, ‘Chỉ mong con có thể cho ta một người thừa kế mang dòng máu chính thống của nhà họ Phạm. Bằng không...’

‘Đừng nhiều lời!’ Phạm Trọng Nam đứng dậy dụi tắt điều thuốc trên tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vừa xoa người, ánh mắt sắc bén của hắn đã bắt gặp một đôi mắt đẹp, long lanh, trong trẻo nhưng đầy kinh ngạc ở ngoài cửa sổ nhìn vào.

Cô ấy... nghe được hết sao?

Phạm Trọng Nam lúc này sắc mặt tái mét, hắn tiến đến giữ chặt Giang Tâm Đóa ở ngoài cửa đang luống cuống không biết làm sao, quát khê, ‘Vào trong!’

25. Chương 25: Tân Hôn, Trời Sụp Đất Lở (2)

Chương 25: Tân hôn, trời sụp đất lở (2)

Giang Tâm Đóa nhấc làn váy lên, có chút sợ hãi theo hắn đi vào trong phòng. Cô vừa đi vừa cúi thấp đầu giấu đi gương mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, không dám ngẩng đầu lên nhìn hừm. Cô có cảm giác hình như mình trong lúc vô ý biết được bí mật gì mà hắn không muốn cho ai biết, cũng vô tình được biết, thì ra mình trong mắt ông nội hắn lại là một người không sạch sẽ.

Vậy ý nghĩa của không sạch sẽ là chỉ về cái gì?

Còn hắn? Cũng có cùng suy nghĩ như vậy sao?

‘Em nghe được gì rồi?’ Hắn gằn giọng hỏi.

‘Không có!’ Cô hoảng loạn lắc đầu nhưng ngây thơ không nhận ra, sự phủ nhận quá nhanh càng dễ dàng tiết lộ tâm tư của mình.

‘Không có sao?’ Mắt Phạm Trọng Nam tối lại, trên mặt thoáng qua một tia phức tạp, tức giận, phẫn nộ cùng một cảm giác gì đó không phân rõ được đan xen vào nhau, thân hình cao lớn mang theo một nỗi áp bức vô hình khiến cả người hắn trông thật đáng sợ, ‘Nói dối không phải là chuyện tốt gì đâu!’

Không thể nói dối đúng không? Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên, ‘Vậy anh có tin em không?’

Phạm Trọng Nam nhìn cô chằm chằm, chẳng buồn trả lời một tiếng bởi vì, câu hỏi này giờ đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nhưng Giang Tâm Đóa lại tưởng rằng hắn vẫn không tin tưởng mình, những lời vừa nãy ông nội hắn nói vẫn còn khiến cô chấn động và kinh hãi, còn thái độ của hắn lại khiến lòng cô lạnh lẽo vô cùng.

‘Nếu như anh cũng không tin tưởng...’ Những lời còn lại cô giữ lại không hỏi.

Nếu như không tin tưởng cô, vì sao còn muốn kết hôn với cô chứ?

Cho dù giữa họ chỉ có thể coi như một cuộc giao dịch nhưng sự tín nhiệm cơ bản nhất chắc cũng cần phải có chứ? Hơn nữa sự không tin tưởng nhau này, rất có khả năng sẽ tiếp tục duy trì mãi cho đến khi giao dịch của họ kết thúc.

Như vậy, thực sự là tốt sao?

‘Không sao đâu, em qua đây.’ Sắc mặt Phạm Trọng Nam vẫn tối sầm như cũ.

Cô muốn nói điều gì, hẳn biết chứ.

Nhưng nếu như đã kết hôn, những ngày tháng sau này tất cả đều phải tập làm quen dần.

Bởi vì, hẳn cũng có những mặt đen tối đến nỗi không thể cho người ta thấy.

‘Phạm tiên sinh...’ Giang Tâm Đóa nghe hẳn bảo mình đi qua thì loạng choạng lùi về sau mấy bước, không dám đi về phía hẳn.

‘Em gọi tôi là gì?’ Phạm Trọng Nam lần này triệt để bị chọc giận, hẳn sải bước đi đến trước mặt cô, gương mặt nghiêm lạnh toát ra một vẻ ác liệt khiến người khác không rét mà run.

‘Em... em...’ Giang Tâm Đóa bị hẳn dọa đến giật nảy mình, lấp ba lấp bấp không nói nên lời trở mắt nhìn hẳn.

‘Nếu như em không nhớ rõ tôi là gì của em, tôi rất vui được nhắc cho em nhớ.’ Phạm Trọng Nam lạnh lùng nói xong câu đó thì cánh tay đã vươn ra, kéo thân thể mảnh khảnh đang run rẩy kia vào trong vòng tay rắn rỏi của mình, nụ hôn mạnh mẽ như mưa rền gió giật nặng nề ập đến, cuốn cô vào cơn lốc xoáy...

Thì ra dục vọng của hẳn không phải không có, chỉ là như một con dã thú tiềm phục trong nơi sâu thẳm nhất, lúc nó ngủ say thì sóng yên biển lặng nhưng một khi nó đã thức tỉnh thì điên cuồng đến đủ làm cho trời sụp đất lở.

Một đôi tân nhân vừa mới thành hôn, trong gian phòng đầy tiếng thở dốc, tiếng khóc, tiếng rên rỉ quần quýt lấy nhau, hoàn toàn khiến cho mối quan hệ giữa người với người đạt đến mức thân cận nhất, bất kể là thân thể hay tâm hồn, bất kể đối phương hiểu hay không hiểu, thừa nhận hay không thừa nhận...

Một dấu màu đỏ son, vết tích của một đời thiếu nữ đã hóa thành độc dược ái tình, bắt đầu từng giọt từng giọt thấm sâu vào tâm linh hẳn.

...

Giang Tâm Đóa không biết mình trở về phòng tổng thống ở khách sạn trung tâm thành phố Luân Đôn bằng cách nào, chỉ biết lúc cô tỉnh lại thì người đã nằm trên chiếc giường rộng rãi, thoải mái.

Trên người cô đã được thay một chiếc áo ngủ mềm mại nhưng cả người như bị xe tăng nghiền qua vậy, chỉ nhúc nhích một chút là đã đau đến không chịu nổi, nhất là đôi chân, nó lúc này dường như không phải là của cô rồi vậy.

Dấu ấn của lần đầu tiên lưu lại trong cô ngoại trừ đau đớn thì cũng chỉ có đau đớn. Rõ ràng là người đàn ông kia không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

Cô không biết người khác liệu có vì đau mà ngất xỉu không nhưng cô thì thật sự chịu không nổi cái cảm giác đau đớn như bị xé đôi kia, cho nên cô chỉ có thể ngất đi như một cách trốn tránh.

Nhưng tỉnh lại rồi, vì sao vẫn khó chịu như vậy chứ?

Mà người đàn ông khiến cô phải chịu khổ như thế này giờ đang ở đâu?

Thân thể rất đau, rất mệt, không có chút sức, ngay cả sức lực để ngồi dậy Giang Tâm Đóa cũng không có nhưng chút động tác nhỏ của cô cũng đủ đánh động người trong phòng.

‘Phu nhân, cô tỉnh lại rồi?’ Một giọng mang theo âm sắc Luân Đôn mà mấy ngày nay đã trở nên quen thuộc với cô chợt truyền đến bên tai, Giang Tâm Đóa nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì ra là một người phụ nữ tuổi trung niên có mái tóc màu bạch kim.

Thấy cô mở mắt, bà ta đi đến bên giường, hơi khom lưng xuống, ‘Có cần tôi dìu cô đứng dậy không?’

Giang Tâm Đóa rất muốn nói không cần nhưng toàn thân mỗi một, mềm oặt vô lực khiến cô nói không thành lời.

Cuối cùng vẫn phải để bà ấy dìu cô mới lê được tấm thân mỗi một vào toilet rửa mặt chải đầu.

‘Các cô gái Đông phương các cô thật sự quá yếu ớt!’ Người phụ nữ tuổi trung niên thấy Giang Tâm Đóa như bị vắt kiệt sức thì không khỏi than thầm một câu. Nhưng khi giúp cô thay quần áo nhìn thấy những vết xanh tím khắp người Giang Tâm Đóa nhất là nơi phần eo mảnh khảnh kia, hai đầu bàn tay đàn ông khảm sâu vào kia thật quá rõ rệt, quá dễ khiến người ta suy nghĩ viễn vông thì quả thực là ngây ngẩn cả người.

Bà tưởng rằng chỉ vì cô thể chất tương đối yếu ớt, chịu không nổi đêm tân hôn mệt mỏi quá độ nên mới ngủ lâu như vậy, nào ngờ đâu là vì sự đòi hỏi vô độ của người đàn ông.

Mà người đàn ông này lại là Phạm Trọng Nam, người mà trong xã hội thượng lưu đồn đãi rằng trước giờ không cùng bất kỳ phụ nữ nào có quan hệ ái muội, quả thực khiến người ta không dám tin tưởng.

Chắc là từ bây giờ bắt đầu sẽ không còn ai dám nói Phạm Trọng Nam thích đàn ông nữa rồi. Ít nhất thì sau này nếu bà nghe thấy người nào nói như vậy, nhất định sẽ biện hộ dùm anh ta.

‘Làn da tôi tương đối dễ lưu lại vết bầm.’ Giang Tâm Đóa mặt đỏ ửng hàm hồ đáp.

Tuy rằng từ nhỏ sống ở vùng có khí hậu nóng bức như Singapore nhưng làn da cô quả thực được ông trời ưu ái, vừa trắng lại vừa non mềm, trên người chỉ cần đụng nhẹ một cái đã dễ dàng lưu lại vết bầm.

Tối hôm qua người đàn ông kia thô lỗ như vậy, cô trở thành như vậy cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Nhưng chuyện riêng tư như vậy bị lộ trước mặt người lạ, khiến cô vẫn thấy thẹn thùng xấu hổ vô cùng.

‘Chắc là Phạm tiên sinh không quá biết thương hương tiếc ngọc.’ Suy nghĩ của phụ nữ Tây phương đối với quan hệ nam nữ tương đối cởi mở, vui vẻ nói, đối với sự thẹn thùng của Giang Tâm Đóa cũng không quá để ý. Bà vừa giúp cô cài khóa của chiếc áo ngực vừa nói, ‘Nhưng sau này hai người có thể từ từ hiểu thêm về nhau, tìm tư thế mà hai người đều cảm thấy thích hợp với mình.’

Còn từ từ tìm hiểu nữa sao??!! Giang Tâm Đóa cảm thấy bản thân không có cách nào tiếp tục nói về chủ đề này cho nên chỉ nhẹ nhàng “Àn” một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Chắc cũng biết Giang Tâm Đóa không muốn nói nhiều, người phụ nữ tóc bạch kim cười cười rồi tìm cách dời sang một chủ đề thoải mái hơn.

Khi Giang Tâm Đóa từ phòng thay đồ bước ra, nhân viên khách sạn đã đẩy một xe thức ăn phong phú tiến vào, sau lưng anh ta là người đã mấy hôm nay không gặp – Lý Triết.

Thấy Giang Tâm Đóa bước ra, Lý Triết gật đầu chào cô, thái độ vẫn ôn hòa và lịch sự như trước giờ, chỉ có điều cách xưng hô đã không còn là “Giang tiểu thư” như trước nữa mà giờ đã là “Phu nhân” hàng thật giá thật.

Nói thực lòng, được người ta xưng hô như vậy, Giang Tâm Đóa thấy rất không quen nhưng cô biết mình cần phải tiếp nhận và quen dần với thân phận mới của mình.

‘Lý tiên sinh.’ Lúc Giang Tâm Đóa đáp lại câu chào của Lý Triết, bản thân kim lòng không được nhìn sau lưng hẳn mấy lần.

Tinh minh như Lý Triết đương nhiên không bỏ sót hành động nhỏ này của Giang Tâm Đóa, hẳn hơi cúi đầu, thấp giọng nói, ‘Phu nhân, Boss đã đi Moscow rồi, ngài ấy bảo tôi qua gặp cô bàn chút chuyện.’

26. Chương 26: Những Ngày Đầu Làm Vợ (1)

Chương 26: Những ngày đầu làm vợ (1)

Phạm Trọng Nam trước giờ luôn rất bận rộn, những chuyện cần hắn xử lý nhiều không đếm xuể, dưới tình huống thông thường, mỗi ngày thời gian hắn phải làm việc đều vượt quá mười bốn giờ mà gần đây, kế hoạch mà tập đoàn Phạm thị hợp tác cùng vài tập đoàn quốc tế để xây dựng một thị trấn mới ở Moscow là một trong những khoản đầu tư lớn nhất của Phạm thị, mức độ quan trọng và sự chú ý của công chúng dành cho nó không cần nghĩ cũng biết.

Nhưng hôm qua mới đám cưới, tối qua là tân hôn, đại Boss có cần phải hy sinh cho công việc đến thế không? Không đi hưởng tuần trăng mật thì cũng thôi đi, tệ nhất là bỏ lại cô dâu một mình ở một nơi xa lạ ở nước ngoài.

Những lời này đương nhiên Lý Triết chỉ có thể chôn ở trong lòng, sao hắn có thể thực sự dám lên tiếng chỉ trích boss của mình được, làm thế có khác gì tự tay hất đổ chén cơm của mình, nhất là khi có một ông chủ như Phạm Trọng Nam chứ?

Tâm tư của Boss trước giờ luôn thâm sâu khó lường, hắn theo bên cạnh anh ta nhiều năm như vậy rồi nhưng có rất nhiều chuyện vẫn nhìn không thấu nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi phí thời gian đi tìm những câu trả lời.

‘Ồ!’ Bị người ta nhìn thấu tâm sự Giang Tâm Đóa có chút không được tự nhiên, cô chậm rãi đi đến bên bàn thức ăn đã được bày sẵn ngồi xuống, nhìn thấy một bàn toàn những món Tây, cô hoàn toàn chẳng có chút thêm ăn nào.

Uống một ly nước trái cây, ăn mấy miếng salad rồi cô buông nĩa xuống, không muốn ăn nữa.

‘Thức ăn không hợp khẩu vị sao?’ Ngồi ở sofa gần đó đợi, thấy vậy Lý Triết lên tiếng hỏi.

Khách sạn này thuộc hoàng thất nước Anh, ngày thường chỉ toàn chiêu đãi danh sĩ quý tộc, cách biệt với thứ dân chính là một trong những đặc điểm của nó, cho nên nơi đây cũng chỉ cung cấp những món ăn Anh quốc chính tông nhất.

‘Cũng không tệ.’ Giang Tâm Đóa nở một nụ cười nhàn nhạt, cô đặt chiếc ly không xuống bàn rồi đi đến chiếc sofa đối diện với Lý Triết ngồi xuống, ‘Vừa nãy anh nói có chuyện muốn bàn với tôi?’

‘Phải đó. Là thế này...’ Lý Triết rút từ cặp táp ra mấy phần hồ sơ đủ màu sắc đặt xuống bàn, ‘Đây là tư liệu của một số trường đại học ở Luân Đôn, cô có thể tham khảo xem.’

‘Tư liệu của trường đại học? Đưa cho tôi làm gì?’ Giang Tâm Đóa tò mò lật xem mấy phần catalogue đầy màu sắc giới thiệu về các trường đại học nổi tiếng ở Luân Đôn, giọng khó hiểu.

‘Không phải cô còn chưa học xong chương trình đại học sao? Ý của Boss là để cô tự quyết định muốn xin học ở trường nào, hoặc là cô muốn quay về nước cũng có thể.’

Nếu như không phải trước hôn lễ xảy ra chuyện kia, chắc chắn là Giang Tâm Đóa sẽ quyết định quay trở về nước tiếp tục chương trình học còn dở dang của mình nhưng giờ cô lại có chút chần chừ do dự.

Chuyện đã xảy ra, mặc kệ áp chế thế nào thì cũng sẽ có người biết được. Lời đồn đãi đáng sợ thế nào cô đã được nếm qua.

Còn nếu lựa chọn học tập ở đây, ngôn ngữ không phải là vấn đề lớn nhưng cô lại không nỡ xa người bạn tốt Dung Dung của mình.

Cũng không biết bạn ấy ra sao rồi? Từ khi xảy ra chuyện những bức ảnh kia, cô vẫn không có cách nào liên lạc được với Dung Dung.

‘Để tôi suy nghĩ kỹ đã.’ Giang Tâm Đóa buông những phần tư liệu đầy màu sắc xuống bàn nhìn sang Lý Triết, còn chưa lên tiếng hỏi thì Lý Triết dường như biết cô muốn biết gì, lần nữa rút trong cặp táp ra một chiếc điện thoại đặt riêng tình xảo, ‘Điện thoại này là Boss dặn tôi làm.’

‘Cám ơn.’ Giang Tâm Đóa cầm lấy điện thoại, từ hôm rời khỏi nhà họ Phạm đến hôm nay cô vẫn không có cách nào liên hệ với bất cứ ai.

‘Đây là chuyện tôi phải làm’ Lý Triết thu lại những tờ catalogue cho vào lại trong cặp táp, ‘Boss còn bảo tôi báo với cô, nếu như cô muốn đi dạo, tham quan Luân Đôn, tôi sẽ sắp xếp người đi cùng cô, nếu như cô không muốn đi thì tạm thời dọn đến chỗ của ngài ấy ở.’

Còn đi dạo??? Cô hiện giờ đi đường còn khó nói gì là đi dạo.

‘Không đi đâu. Tôi tạm thời dọn về chỗ của anh ta vậy.’

‘Vậy được, tôi đưa cô đi.’

Giang Tâm Đóa vốn cũng chẳng có hành lý gì nên chỉ một hai phút sau cô đã cùng Lý Triết rời khỏi khách sạn lên xe quay về chỗ ở của Phạm Trọng Nam nằm ở trung tâm thành phố Luân Đôn.

Nơi ở của Phạm Trọng Nam nằm trong khu nhà giàu ở đường Bishop, vốn là một gian nhà xa hoa căn bản là không thể phân hơn kém với nhà lớn của họ Phạm ở Singapore.

Nằm trên một mảnh đất rộng hơn một nghìn mét vuông, bên trong là vườn hoa lớn và một hồ nước nhân tạo, trong nhà còn có một rạp chiếu phim nhỏ, mười phòng ngủ, mười hai toilet, trên mỗi tầng đều có phòng sách riêng, còn có hồ bơi, phòng tập tỵm, phòng tắm jacuzzi, khu vực riêng dành cho người hầu, nhưng khiến Giang Tâm Đóa thích thú nhất chính là gian thư phòng liên kết với ban công lộ thiên trên tầng cao nhất.

Ngồi ở đây, không cần đi cũng có thể nhìn thấy phong cảnh đẹp như tranh vẽ bên ngoài vườn hoa, nếu có thể pha một bình trà nóng, ngồi ở đó vẽ tranh nhất định là rất thoải mái, Giang Tâm Đóa nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng một căn nhà lớn như vậy, ngoại trừ quần gia và vài người làm thì chỉ còn lại cô, thật quá trống trải.

Lý Triết sau khi đưa cô đến đây, dặn dò quần gia xong thì đã rời đi.

Quần gia đưa Giang Tâm Đóa đi tham quan căn nhà nhưng chỉ mới đi được vài chỗ thì cô đã không có cách nào tiếp tục được nữa, hai chân vừa mỏi vừa không có sức nên đành quay trở lại phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính ở đây lại không trang trí bằng màu đen hoặc màu tối giống phòng ngủ của Phạm Trọng Nam ở nhà lớn của họ Phạm mà là màu vàng nhạt, ấm áp lại sáng sủa, trên sàn là tấm thảm Ba Tư mềm mại cực thoải mái.

Giang Tâm Đóa mở tủ quần áo, bên trong đã bày sẵn thật nhiều quần áo của nữ, cô tùy tiện chọn lấy một bộ áo ngủ bằng lụa màu vàng nhạt thay vào sau đã ngã vào chiếc giường lớn mềm mại thoải mái trong phòng, chẳng bao lâu sau đã trầm trầm ngủ mất.

...

Trong một thị trấn nhỏ ở vùng ngoại ô Moscow, một chiếc Landrover màu đen đỗ lại trước một rừng bạch dương trắng xóa.

Tháng bảy, thời tiết của Moscow thật mát mẻ dễ chịu, người đàn ông trong bộ Tây trang màu đen đứng tựa người vào đầu xe, tay trái kẹp một điếu thuốc, thỉnh thoảng lại rít một hơi sau đó lại tiếp tục nhìn về mảnh đất rộng vô cùng tận cách đó không xa như đang trầm tư suy nghĩ gì đó, ngay cả một chú sóc tinh nghịch từ trên cây nhảy xuống nắp capo mà hắn cũng không hề hay biết.

Mãi cho đến khi điện thoại di động trong túi áo rung lên hắn mới dụi tắt điếu thuốc, lấy điện thoại ra đón nghe.

‘Boss, phu nhân đã trở về nhà ngài.’ Đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn của người trợ lý đắc lực, Phạm Trọng Nam chỉ hơi hột “Ừ” một tiếng.

Biết Boss của mình trước giờ không nói nhiều, Lý Triết lại tiếp tục báo cáo, ‘Về chuyện học của phu nhân, cô ấy nói còn phải suy nghĩ thêm.’

‘Tôi biết rồi.’ Phạm Trọng Nam rôt cuộc cũng lên tiếng nhưng như vậy cũng chứng tỏ là vấn đề này kết thúc tại đây.

‘Có cần tôi bay tới Moscow bây giờ không?’ Chuyện tư đã báo cáo xong giờ chuyển sang chuyện công.

‘Không cần, cậu tạm thời lưu lại Luân Đôn.’ Phạm Trọng Nam chỉ nói đơn giản một câu rồi ngắt máy.

Tạm thời lưu lại Luân Đôn là ý gì?

Lý Triết ngơ ngẩn nhìn chiếc điện thoại di động trên tay sớm đã bị ngắt máy, suy nghĩ mãi mà vẫn không hiểu. Hắn biết Phạm Trọng Nam đã tròn mười năm, đi theo bên cạnh anh ta làm việc cũng đã sáu năm, mặc kệ là chuyện công hay chuyện tư hắn đều đã trở thành người trợ lý không thể thiếu.

Lần này Boss một mình bay đến Moscow thị sát tình hình thi công thị trấn là bởi có chuyện về vị Phạm phu nhân tân nhiệm cần Lý Triết xử lý. Nhưng đã xử lý xong rồi vì sao Boss còn bảo hắn tiếp tục lưu lại Luân Đôn mà lại không giao cho bất kỳ công sự nào, điều này thật khiến hắn cảm thấy không quen.

Nhưng mệnh lệnh của Boss hắn không thể không phục tùng. Lý Triết cho điện thoại vào túi nhìn lại tòa nhà xa hoa cực điểm mới vừa được mua cách đây không lâu sau lưng mình.

Boss bảo hắn lưu lại, chắc là vì không yên tâm vị Phạm phu nhân tân nhiệm kia chứ gì?

27. Chương 27: Những Ngày Đầu Làm Vợ (2)

Chương 27: Những ngày đầu làm vợ (2)

Lý Triết càng nghĩ càng không dám tin, lần nữa quay lại nhìn tòa nhà rộng lớn mà an tĩnh cực điểm kia.

‘Vừa mới kết hôn đã chạy sang đây, cô dâu mới không có ý kiến gì sao?’ Một cô gái vóc người cao ráo mặc một bộ chức phục màu kem nhạt, tóc buộc cao kiểu đuôi ngựa, chân mang một đôi giày đế bằng từ trong rừng bước ra.

Phạm Trọng Nam không buồn quay đầu nhìn người mới đến, hắn chống ngược tay lên nắp capo, ánh mắt vẫn nhìn về phía mảnh đất đang được san bằng, bên dưới lộ ra những lớp đất bùn màu nâu nhạt kia, lạnh nhạt hỏi, ‘Chủ nhân của miếng đất rộng lớn tí tắp trước mặt này thôi là có thể chính thức khởi công.’

Năm tập đoàn lớn liên kết bắt tay nhau để xây dựng công trình xây dựng thị trấn mới cực lớn ở đây, chỉ còn thiếu chữ ký của vị chủ của miếng đất rộng lớn tí tắp trước mặt này thôi là có thể chính thức khởi công.

Nhưng người đó cứ luôn né tránh không chịu gặp mặt những người mà họ phải tới để đàm phán, cho dù gặp cũng tìm cớ chuồn đi. Nhưng nếu như kế hoạch đã thành hình, tiền vốn đã đổ vào đây không ít, thân là cổ đông lớn nhất, không có lý do gì để hắn không tiếp tục làm tới.

Hi Nhiên từ lúc bảy tuổi đã đến sống ở đây cho đến lớn, đối với vùng này không ai quen thuộc hơn cô, để cô đi tìm vị chủ đất đó quả thực thích hợp hơn ai hết. Có sợ thì chỉ sợ cô quá ham chơi, đôi khi làm lỡ chính sự mà thôi.

‘Câu hỏi mà em hỏi anh còn chưa trả lời em.’ Phạm Hi Nhiên đứng tựa vào một bên sườn xe, cũng giống như Phạm Trọng Nam, hai tay gác lên nóc xe, có khác chăng là hắn thì nhìn mảnh đất ở đằng kia còn cô, thì đang nhìn chú sóc nhỏ đang nghịch ngợm nhảy tung tăng trên cây bạch dương.

‘Đó là chuyện riêng của anh.’ Phạm Trọng Nam rõ ràng là không muốn nói nhiều.

‘Ý của anh là em không được hỏi sao?’ Phạm Hi Nhiên cũng không giận, lắc lắc đầu, để chiếc đuôi ngựa cột sau đầu cũng lắc lắc theo, ‘Đám cưới của anh em không có tham gia, sao hở, cô dâu có đẹp không?’

Đẹp hay không à? Phạm Trọng Nam thu hồi tầm mắt đang nhìn mông lung đằng xa, đầu hơi cúi xuống không trả lời câu hỏi của Phạm Hi Nhiên. Trong đầu lại thấp thoáng ẩn hiện gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp từ tối qua đến giờ chưa từng biến mất trong đầu hắn.

Giờ cô chắc vẫn khỏe chứ? Ít ra thì vừa nãy trong điện thoại Lý Triết không đề cập đến bất cứ điều gì không hay về cô.

Trong ngày đám cưới hôm qua, trong gian phòng nhỏ của tòa lâu đài cổ, hắn giống như một con dã thú bị chọc giận, bất chấp sự giãy dụa kịch liệt lẫn van xin yếu ớt của vật nhỏ dưới thân, như phát cuồng hết lần này đến lần khác không ngừng đòi hỏi, không ngừng xâm phạm, không ngừng cắn nuốt...

Cơn lũ dục vọng không cách nào khống chế cứ dâng trào liên miên bất tận, hắn không nghe được gì hết, không nghĩ được gì hết, chỉ muốn chinh phục rồi lại chinh phục...

Khi lý trí quay trở lại, cô gái vẫn còn mặc lễ phục kia đã giống như một con búp bê vải không có chút tri giác nào mê man nằm dưới thân hân.

Nhìn thấy dấu nước mắt ràn rụa trên gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt kia, trong một khoảnh khắc đó, hân thấy lòng lạnh đến cực điểm.

Thì ra, hân chẳng qua cũng chỉ là một người đàn ông bị dã tính khống chế, vậy thì có khác gì với những người đàn ông mà hân hận đến thấu xương kia chứ?

Đến cuối cùng, hân cũng chỉ là một người đàn ông dùng bạo lực để tổn thương một cô gái.

Quan hệ máu mủ rốt cuộc vẫn trốn không thoát. Trên người hân thì ra vẫn chảy cùng dòng máu tà ác đó.

Cuối cùng hân cho người mang đến một cái chăn bông, dùng đôi tay run rẩy của mình đắp lên cho cô gái bị hân dày vò đến chỉ còn một hơi thở, dè dặt ôm lên, bất chấp buổi tiệc cưới đang từng bừng diễn ra, mang cô rời khỏi tòa lâu đài cổ, quay trở lại trung tâm Luân Đôn.

Đích thân giúp cô tắm, thay quần áo rồi lại tìm bác sĩ đến khám rồi lấy thuốc bôi, sau khi xác định là cô không sao hân mới coi như yên lòng được đôi chút.

Phạm Trọng Nam ngồi bên cạnh giường canh chừng cô suốt một đêm. An tĩnh nhìn cô gái đang mê mê man man chìm trong giấc ngủ, ký ức và hiện thực tầng tầng lớp lớp trùng điệp đan xen nhau trong đầu hân...

Bất kể là bi kịch tuổi thơ và những ngày đen tối không ánh mặt trời kia hay là tuổi thiếu niên tay nhuộm máu tươi, từng màn từng màn đan xen với cảnh tượng hân tổn thương cô khiến sống lưng hân ứa đầy mồ hôi lạnh...

Hân sao có thể làm tổn thương cô như thế chứ? ...Thân thể cô yếu đuối mảnh mai là thế! Hân thật quá không nên.

Không biết sau khi cô tỉnh lại liệu có dùng ánh mắt thù hân nhìn hân hay không?

Bỗng dưng hân có chút sợ hãi không dám đối mặt với tình cảnh như vậy cho nên hân buông bàn tay nhỏ nhắn đã nắm suốt một đêm ra.

Để cô ở lại Luân Đôn còn mình thì bay đi Moscow.

Đợi thật lâu vẫn không nghe Phạm Trọng Nam trả lời, Phạm Hi Nhiên xoay mặt qua nhìn người đàn ông đầu đang hơi cúi xuống kia bằng ánh mắt nghiền ngẫm, lát sau mới hỏi tiếp, 'Này, thật sự em không thể hỏi về cô dâu mới của anh sao? Hay là anh vốn không định để cho em biết cô ấy?'

Nếu như anh ta chỉ bởi vì thuận theo yêu cầu của lão quý kia mà kết hôn, cứ vậy lôi kéo một cô gái vào vũng bùn thì có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ bi kịch của hôn nhân thương nghiệp đối với những người như họ còn chưa đủ thâm hay sao? Nhưng những lời này Phạm Hi Nhiên không nói được thành lời bởi vì cô và hân đều có những vết thương cực sâu không có cách nào tiêu trừ hết như nhau.

'Không có chuyện đó.' Phạm Trọng Nam phủ nhận, 'Sau này các cô sẽ có cơ hội gặp nhau thôi.'

'Thế tại sao lần này không thuận tiện dẫn cô ấy sang đây? Nơi đây phong cảnh rất đẹp, khí hậu lại tốt, rất thích hợp cho tuần trăng mật.' Phạm Hi Nhiên vui vẻ nói.

Cô nghe ra được sự để tâm mà anh mình dành cho cô dâu mới.

Nếu như không để tâm, với cá tính của anh ta tuyệt không có khả năng để cho họ có cơ hội gặp nhau.

'Cô ấy không khỏe.'

'Mới cưới xong mà đã không khỏe? Liệu có phải là do anh phóng túng quá độ khiến cô ấy không dậy nổi không đây?'

'Phạm Hi Nhiên, đủ rồi đấy. Anh chỉ muốn biết khi nào thì mảnh đất này thuộc về chúng ta? Anh rất bận, phải lập tức trở về.' Cho dù Phạm Hi Nhiên là người thân nhưng chuyện riêng tư, nhất là chuyện riêng giữa hân với Giang Tâm Đóa, Phạm Trọng Nam vẫn không muốn nói nhiều.

Trên thực tế, nếu như không phải là Phạm Hi Nhiên, hẳn căn bản là không có khả năng nói chuyện đó với bất cứ ai.

‘Cho em thêm một tuần nữa đi.’ Cho dù là người thân, nói đùa cũng phải có giới hạn, điều này Phạm Hi Nhiên hiểu rất rõ, cô vốn không phải loại người ỷ vào thân phận bất đồng mà không biết chừng mực. ‘Ngày mai ông ta từ Úc trở về, em lập tức đến bàn chuyện với ông ta.’

‘Một tuần!’ Tốt lắm. Phạm Trọng Nam hài lòng gật đầu, hai tay rời khỏi nắp capo, đứng thẳng người, xoay người đi về phía ghế lái, ‘Không đến chỗ em sao?’ Phạm Hi Nhiên cũng xoay người lại nhìn người đàn ông đang mở cửa xe.

‘Không đi, không có thời gian.’ Nói xong thì hẳn cũng đã ngồi vào ghế lái, ấn nút hạ kiếng xe xuống, hẳn nhìn Phạm Hi Nhiên lúc này đã đi đến gần, ‘Còn chuyện gì sao?’

‘Cái này là quà cưới tặng cho cô dâu mới.’ Một con búp bê nhỏ được điêu khắc bằng ngọc trong suốt cực kỳ tinh xảo được đẩy đến trước mặt Phạm Trọng Nam.

Phạm Trọng Nam liếc mắt một cái rồi nhận lấy, thuận tay cho luôn vào túi áo.

‘Tuy rằng không phải là thứ quá mức quý giá nhưng tốt xấu gì cũng là em đích thân làm lấy, một tiếng cảm ơn cũng không cần nói sao?’ Phạm Hi Nhiên chống hai tay lên thành cửa sổ xe, rõ ràng là không muốn cho hẳn dễ dàng mà đi như thế.

‘Họ sống ở nhà lớn rất tốt, nếu như đây là chuyện em muốn biết.’ Phạm Trọng Nam nói xong câu này liền trực tiếp ấn nút đóng cửa kiếng xe sau đó cài dây an toàn, ấn mạnh chân ga, Landrover sức mạnh mười phần cứ thế cuốn bụi mà đi.

Rất tốt! Vậy là tốt rồi.

Mãi đến khi chiếc xe màu đen đã khuất bóng, Phạm Hi Nhiên mới xoay người đi về phía ngược lại với rặng bạch dương.

Phía đó có một nơi có thể mang đến cho cô sự an tĩnh, sạch sẽ mà cô muốn.

Giang Tâm Đóa ở trên giường nghỉ ngơi đằng đằng ba ngày tròn mới có thể đi lại bình thường.

Ba ngày này cô ngoại trừ đi vào toilet, thời gian còn lại đều là nằm ở trên giường, hai chân mềm nhũn vô lực khiến cô căn bản là không muốn động dậy.

Cũng còn may là quần gia rất chu đáo, biết cô rất thích vẽ tranh, không những đặc biệt mang đến một tập giấy để vẽ tranh đến giường cho cô, thậm chí còn giúp cô chuẩn bị bảng pha màu và màu nước. Bà nói với cô, đợi khi sức khỏe của cô hồi phục lại thì có thể đi ra ngoài, Luân Đôn có rất nhiều nơi có phong cảnh rất đẹp, thích hợp để vẽ lại.

Mà điều khiến Giang Tâm Đóa vui vẻ thực sự chính là, ngày hôm qua rốt cuộc cô đã liên lạc được với Dương Dung Dung ở Singapore.

28. Chương 28: Những Ngày Đầu Làm Vợ (3)

Chương 28: Những ngày đầu làm vợ (3)

Bởi vì quật cường không muốn khuất phục trước sự uy hiếp của nhà họ Dương, Dung Dung đã trả lại căn nhà chung cư lúc đầu hai cô ở cùng với nhau mà dọn đến ký túc xá của trường.

Nhưng học phí của học kỳ tiếp theo khiến Dương Dung Dung gần như đã tiêu hết số tiền còn lại của mình cho nên cô không có cách nào đến Luân Đôn tham dự đám cưới của Giang Tâm Đóa được.

Bởi vì bạn tốt, trong lòng Giang Tâm Đóa lúc này đã có quyết định, rằng cô sẽ quay trở về nước, tiếp tục những học trình còn dở dang cho đến khi tốt nghiệp.

Miệng là của người ta, họ muốn nói gì thì nói, cô vốn không cần phải sợ, hơn nữa còn có Dung Dung cùng cô, không phải sao?

Hai người trong điện thoại hết khóc lại cười thật lâu mới lòng đầy lưu luyến mà ngắt điện thoại.

Không biết Phạm Trọng Nam lúc này thì quay trở lại đây nhỉ?

Buông điện thoại xuống, Giang Tâm Đóa chợt nghĩ đến người chồng mới cưới của mình, nhớ đến đêm tân hôn đáng sợ kia, trong lòng cô thực ra vẫn còn chút ám ảnh sau khi bị hấn dùng cách gần như là cưỡng bức kia chiếm lấy mình.

Cũng may là mấy hôm nay anh ta không có ở đây, bằng không cô thật sự không biết đối mặt với anh ta thế nào nữa.

Nếu như muốn về nước, nói thế nào cô cũng phải thông báo với “chồng mình” một tiếng, đúng không? Hay là cô trực tiếp nói với Lý Triết là được?

Nói ra quả thật khiến người ta khó mà tin được, cô với Phạm Trọng Nam từ lúc biết nhau đến khi kết hôn, trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, thời gian thực sự tiếp xúc với nhau chắc là không vượt quá hai mươi tư giờ, những câu mà hai người nói với nhau tuyệt đối không quá một trăm câu chứ đừng nói gì đến chuyện hiểu biết về đối phương nhiều đến mức nào.

Cũng giống như bây giờ, Phạm Trọng Nam đang ở đâu, làm gì, lúc nào thì quay lại cô hoàn toàn không biết, ngay cả số điện thoại của anh ta cô cũng không có nữa là.

Nhưng sau này, nếu như họ có thể kính nhau như khách mà sống bên nhau, vậy cũng không có gì là không tốt.

Cô chỉ mong, chuyện xảy ra hôm đám cưới đó sẽ không tái diễn lại lần thứ hai bởi vì nó quá đáng sợ! Quá đáng sợ! Đáng sợ đến nỗi mấy ngày nay trong giấc mộng cô vẫn còn cảm thấy khó chịu và đau đớn.

Hôm đó, hình như là anh ta bị thứ gì đó kích thích thì phải?

Giang Tâm Đóa nghĩ đến những lời đối đáp giữa hai ông cháu mà cô tình cờ nghe được, không phải là hiểu rõ lắm nhưng lại hiểu được đôi chút, nhưng có những chuyện cô nghĩ mình không nên hỏi quá nhiều, không nên biết quá nhiều.

‘Phu nhân, cô dậy chưa?’ Đang ngồi nơi sofa vẽ nguyệt ngoạc lên tập giấy để vẽ tranh, nghe thấy câu hỏi của quản gia, Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên đáp, ‘Melina, có chuyện gì sao?’

Mấy ngày ở với nhau đã khiến cô và quản gia dần trở nên thân quen nhau hơn nên Giang Tâm Đóa trực tiếp gọi tên của bà.

‘Phu nhân, thời tiết hôm nay rất tốt, cô nên đi ra ngoài tản bộ, hít thở một chút, như vậy đối với thân thể mới tốt.’ Melina đi vào trong, tươi cười nhìn Giang Tâm Đóa đề nghị.

‘Ồ, được. Vậy tôi đi ra ngoài dạo một lát.’ Giang Tâm Đóa vừa định đặt tập giấy vẽ tranh trên tay xuống thì Melina động tác đã nhanh hơn một chút, bước đến đón lấy.

‘Có muốn mang theo quyển này không?’ Melina hỏi.

‘Không cần đâu, đi dạo một chút thôi.’ Giang Tâm Đóa nói rồi đứng dậy.

Lúc mới vừa đến đây, chỉ riêng căn nhà này cô đã đi không hết rồi cho nên hôm nay vừa khéo có dịp ra vườn hoa xem thử.

‘Tôi đi với cô.’ Melina vội đi theo sau lưng cô.

‘Không cần đâu.’ Cô cũng không phải còn nít mà lúc nào cũng cần có một người theo sau.

‘Cần chứ. Vườn hoa rất rộng, tôi đi với cô thì tốt hơn.’ Melina lại rất kiên trì.

Giang Tâm Đóa biết một khi người quản gia này kiên trì làm chuyện gì đó thì sẽ không thay đổi nên chỉ đành mặc kệ bà.

Một lần đi dạo này không chỉ là vườn hoa, hai người còn đến bên bờ hồ ngồi thật lâu, đến khi Giang Tâm Đóa và Melina quay trở vào nhà thì đã đến giờ cơm tối. Mà điều khiến Giang Tâm Đóa kinh ngạc chính là, người cô vốn tưởng rằng còn đang đi công tác – Phạm Trọng Nam, không biết từ lúc nào đã trở về, lúc này đang ngồi nơi bàn ăn, dường như đang đợi cô về cùng ăn cơm vậy.

Trong gian phòng ăn rộng rãi mà xa hoa kia, sáu người hầu trong bộ đồng phục động tác lưu loát, rất nhanh đã dọn xong thức ăn lên bàn mà không phát ra một tiếng động nào.

Không gian rộng ba mươi mấy bình im lặng như tờ, trên chiếc bàn ăn dài có thể ngồi được hai mươi người lúc này chỉ có hai người.

Mà người đàn ông ngồi ở vị trí chủ vị vẫn một vẻ trầm mặc, gương mặt anh tuấn mà lạnh mạc không hề có bất cứ biểu tình nào, chiếc áo sơ mi màu đen càng khiến cho vẻ lạnh mạc đó của anh ta có thêm một phần nghiêm nghị.

Rất nhanh thức ăn đã được bày đầy trên bàn.

Giang Tâm Đóa nắm chặt đôi đũa mà người hầu đã đưa đến trước mặt cô, việc đối mặt với một bàn bày toàn những món Trung khiến cô có chút không quen.

Tuy rằng mấy ngày cô lưu lại đây đều ăn món Trung nhưng không ngờ người sống từ nhỏ đến lớn ở nước ngoài như Phạm Trọng Nam cũng sẽ chịu theo thói quen của cô mà cùng ăn món Trung như cô.

Ngẫm lại, bọn họ trước giờ chưa từng cùng nhau ăn một bữa cơm nào, hôm nay coi như lần đầu tiên.

Nhưng bầu không khí trong bữa ăn này thực sự không quá thoải mái.

Từ lúc họ gặp mặt đến giờ, ngay cả một câu cũng chưa nói với nhau.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy hấn, đầu tiên Giang Tâm Đóa có chút kinh ngạc, sau đó là một chút sợ hãi, cuối cùng cô chỉ có thể bước theo quản gia đến ngồi xuống vị trí thuộc về mình.

Mà hấn thì không chủ động lên tiếng, cô đương nhiên cũng không có can đảm lên tiếng trước.

Thế nên, ngoại trừ im lặng cũng chỉ có im lặng, trầm mặc dường như là cách ở chung duy nhất của họ.

Những hạt cơm trắng dẻo, mềm mại được đựng trong chiếc chén bằng sứ tinh xảo được người hầu kính cẩn đưa đến trước mặt cô mà lúc này, người đàn ông đối diện cũng đã bắt đầu dùng bữa.

Giang Tâm Đóa rũ hàng mi dài, cúi đầu ăn từng ngụm nhỏ, khéo mắt lại không tự chủ được một lần lại một lần liếc về phía người đàn ông đang tạo nhã dùng cơm đối diện mình.

Cô đương nhiên không phải là để ý anh ta, cô chỉ tò mò vì sao anh ta lại có thể cầm đũa thuần thục như vậy mà thôi.

Đôi đũa bằng gỗ đen thật linh hoạt dưới những ngón tay thon dài của anh ta, thoạt nhìn hoàn toàn không giống với người vừa mới học dùng đũa, như vậy chỉ có một khả năng, đó chính là từ nhỏ anh ta đã quen dùng đũa.

Rõ ràng là sự quan sát chăm chú của cô sớm đã bị người nhạy cảm như Phạm Trọng Nam nhận ra, bàn tay đang định gấp thức ăn chợt dừng lại, hấn ngẩng đầu lên nhìn cô, ‘Thức ăn không hợp khẩu vị sao?’

Nhiều món ăn như vậy bày trước mặt cô nhưng cô chẳng động đến một đũa, chỉ ăn một bát cơm trắng thì làm sao đủ dinh dưỡng? Chẳng trách người gây đến như vậy.

Hơn nữa mắt cô cứ lén lút liếc về phía hấn như dò xét, liệu có phải bởi vì hấn ở đây nên cô không dám ăn không?

Nghe câu hỏi bất ngờ của hấn, Giang Tâm Đóa ngậm ngẩn cả người. Cũng may cô không còn nhìn chăm chăm bàn tay cầm đũa của hấn nữa, bằng không nhất định sẽ ngượng vô cùng.

Tuy rằng không hiểu hẳn hoi như vậy là xuất phát từ sự quan tâm thật lòng hay chỉ là phép lịch sự nhưng cô vẫn nhỏ giọng đáp, ‘Không phải.’

Trả lời xong câu đó, đầu Giang Tâm Đóa lại cúi xuống càng thấp hơn, mái tóc dài bởi vì động tác của cô mà rũ xuống trước ngực.

Phạm Trọng Nam không nói gì thêm nữa, đôi mắt đen thẳm nhìn chăm chăm mái tóc óng ả kia, đôi đũa gỗ trên tay chợt đặt xuống bàn, người hầu đứng sau lưng hắn lập tức đưa lên một chiếc khăn ướt sạch sẽ.

Phạm Trọng Nam lau tay rồi đặt xuống bàn sau đó đứng dậy, người hầu lại đến giúp anh ta kéo ghế. Tiếng kéo ghế dù nhỏ đến mấy Giang Tâm Đóa vẫn nghe thấy được, cô ngẩng đầu, có chút bất ngờ khi nhìn thấy người đàn ông đã đứng dậy, lúc này đang rời đi.

Bữa cơm tối mới chỉ bắt đầu, chẳng lẽ anh ta đã ăn no rồi sao?

Chỉ có điều, cô không có can đảm lên tiếng hỏi.

Một bàn đầy những món ăn cực kỳ phong phú nhưng bởi vì chỉ có một người nên ăn mà không thấy ngon chút nào.

Ăn cơm tối xong, Giang Tâm Đóa trở lại phòng ngủ chính trên lầu, vốn vẫn còn lo lắng chuyện làm sao chung sống với hắn nhưng mở cửa phòng mới phát hiện trong phòng vẫn an tĩnh như thường khiến cô biết hẳn không có ở trong phòng, trái tim thắc thỏm lúc này mới hơi bình tĩnh lại.

Ăn xong đi ngủ vốn không phải là thói quen của Giang Tâm Đóa, hơn nữa mấy ngày nay cô ngủ đã đủ nhiều rồi, buổi chiều đi dạo một vòng xong khiến tinh thần của cô tỉnh táo hơn đôi chút cho nên cô đi đến sofa cầm lấy tập giấy vẽ tranh, tiếp tục công việc buổi chiều chưa hoàn thành của mình.

Hiếm khi có linh cảm phong phú như tối nay, Giang Tâm Đóa vẽ hết sức nhập tâm, hoàn toàn quên thời gian đã qua bao lâu, cho tới khi...

‘Còn chưa ngủ sao?’ Bên tai truyền đến một giọng đàn ông, quen thuộc mà lại xa lạ, Giang Tâm Đóa ngừng lại động tác trên tay, ngược đầu lên nhìn Phạm Trọng Nam không biết từ lúc nào đã vào phòng, lúc này đang đứng bên cạnh sofa.

Là cô vẽ quá chuyên tâm hay là người này đi đường không có tiếng động chứ? Vì sao cô hoàn toàn không phát hiện ra cửa phòng khi nào thì mở ra, còn anh ta khi nào thì đi đến bên cạnh mình?

‘Chưa.’ Giang Tâm Đóa gấp lại tập giấy vẽ tranh, vừa nói vừa đứng dậy, mặc dù hắn đứng cách xa cô mấy bước chân nhưng chiều cao và khí thế bức người của hắn vẫn khiến cô có chút khấn trương và bất an.

Nhưng hình như anh ta không có hành động gì khiến cô phải khấn trương như vậy đâu chứ?

29. Chương 29: Sự Bỡ Ngờ Buổi Ban Đầu

Chương 29: Sự bỡ ngỡ buổi ban đầu

Phạm Trọng Nam từ trên cao nhìn xuống cô mới phát hiện gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô đã khôi phục lại phần nào sự hồng hào, sáng sủa, không tái nhợt như buổi sáng hôm đó khi hắn rời đi, xem ra mấy hôm nay cô nghỉ ngơi tốt lắm, quần gia cũng chăm sóc cô rất chu đáo.

Ngoại trừ thái độ có chút xa cách và sợ hãi của cô khiến hắn không được thoải mái cho lắm.

‘Tôi đi tắm.’ Quả thực rất không thoải mái khi thấy vẻ khấn trương của cô như vậy, Phạm Trọng Nam bỏ lại một câu rồi xoay người đi về phía phòng tắm.

‘Em giúp anh lấy quần áo.’ Giang Tâm Đóa nghe hắn nói muốn đi tắm thì vội vã buông tập giấy vẽ tranh xuống rồi bước đuổi theo hắn.

Làm một người vợ tốt đúng nghĩa, giúp chồng mình chuẩn bị quần áo tắm chắc là chuyện cơ bản nhất rồi. Chỉ ít thì nó là một trong số vô vàn chuẩn mực mà mẹ cô đã dạy dỗ.

Mấy ngày nay cô sống ở đây, tất cả đều do quản gia và người làm làm giúp, căn bản là không cần cô động đến dù chỉ một ngón tay.

Nhưng tối nay lại không có bất cứ ai vào phòng, chắc là vì không muốn làm phiền đến họ rồi, mà loại đại thiếu gia nhà giàu như Phạm Trọng Nam đây chắc chắn từ nhỏ đã quen có người hầu hạ. Giờ lại không có người nào khác, người làm vợ như cô nên đảm nhận công việc vốn là của quản gia hay người hầu này, đúng không?

Dù sao mấy ngày nay cô cũng đã biết quần áo của anh ta để ở đâu, giúp anh ta chuẩn bị cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Phạm Trọng Nam không ngờ người vợ trước giờ tính tình rất ôn nhu dịu dàng trong ấn tượng của hắn lần này lại vội vàng vàng rảo bước từ phía sau xông thẳng tới, không kịp quay đầu lại đầu của cô đã đụng thẳng vào lưng hắn.

‘Xin lỗi!’ Giang Tâm Đóa loạng choạng thân mình ngượng ngùng nói xin lỗi.

Trước giờ thần kinh vận động của cô luôn không tốt cho nên khi chạy thường không thu kịp bước chân, không ngờ lần này lại xấu mặt trước mặt hắn.

‘Em không cần làm những việc này.’ Phạm Trọng Nam nhìn chớp mũi hơi đỏ lên của cô, nhàn nhạt ném lại một câu rồi tiếp tục đi về phía phòng tắm.

Cô không cần làm những chuyện này? Vậy là ý gì?

Giang Tâm Đóa xoa nhẹ chớp mũi hơi đau của mình, nhìn theo bóng lưng cao ngất của anh ta, trong đầu đầy những câu hỏi không có lời giải đáp.

Cô là vợ của anh ta, anh ta lại nói với cô những lời đó? Vậy người làm vợ như cô nên làm gì cho anh ta chứ?

Sinh con sao?

Giang Tâm Đóa cắn môi nhìn theo bóng lưng đã mất hút sau cánh cửa phòng tắm, đắm chìm trong những suy nghĩ miên man đến quên mất phải làm gì.

Lúc Phạm Trọng Nam từ phòng tắm bước ra, thấy cô vẫn còn đứng nguyên tại chỗ thì đôi mày rậm không khỏi chau lại, ‘Đứng ở đó làm gì?’

‘Hả? Gì?’ Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên, nhìn thấy người đàn ông đứng trước mặt cô chỉ vậy người bằng một chiếc khăn tắm thì gương mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ ửng như phải bỏng.

Cho dù quan hệ giữa họ đã vượt qua giai đoạn thân mật nhất nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đàn ông ở trần ở cự ly gần như vậy...

Chiếc khăn tắm chỉ che được nửa người dưới, bên trên là lồng ngực cường tráng mà rộng rãi, trên ngực còn có một túm lông ngực màu đen, thoát nhìn đầy dã tính nhưng đầy nam tính...

Một cơn sóng nhiệt lại cuộn lên trên mặt, Giang Tâm Đóa cảm thấy đầu mình một trận choáng váng, trong đầu một nỗi hoảng hốt cũng theo đó dâng lên.

‘Giang Tâm Đóa...’ Tiếng Phạm Trọng Nam trầm hơn hẳn, dục vọng mà hắn vẫn luôn đè nén bao nhiêu năm nay bởi vì biểu tình trên mặt cô mà bỗng nhiên giống như một con dã thú vừa thoát khỏi nơi giam cầm, cuộn cuộn dâng lên.

Hắn duỗi tay kéo cô đến trước mặt mình, một tay siết sao vòng qua vòng eo mảnh khảnh của cô, sức lực đó, mạnh đến nỗi như muốn cắt đứt eo cô vậy, một tay kia nâng cằm cô lên để cô ngưỡng cao đầu mặt đối mặt với hắn.

Hơi thở của anh tay bao vây lấy cô, sức mạnh của anh ta giam cầm cô, Giang Tâm Đóa run rẩy không chỗ nào có thể thoát thân, hơn nữa, đôi mắt đỏ lên của hắn mang theo một loại dã tính quả thực khiến cô sợ chết khiếp, trong đầu không khỏi nhớ lại hôm đám cưới, hắn cũng dùng ánh mắt này nhìn cô chằm chằm...

Sau đó, là nỗi đau đớn không thể diễn tả bằng lời...

Cô sợ, thực sự sợ! Không muốn phải chịu thêm một lần nào nữa!

Gương mặt vốn đỏ ửng trong chớp mắt trở nên tái nhợt.

Cô sợ hấn!

‘Đi tắm đi!’ Giọng nói đè nén đến không thể đè nén của người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu sau đó, thân thể vốn đang bị siết sao giam cầm lại có được tự do.

Có lẽ là, người nên đi tắm không phải cô, là hấn mới đúng!

Phạm Trọng Nam xoay người bước về phía chiếc giường rộng rãi giữa phòng.

Suýt nữa, chỉ thiếu một chút nữa thôi là hấn lại mắc phải sai lầm đó nữa. Nếu như không phải sự sợ hãi quá rõ ràng trong mắt cô cùng gương mặt đột nhiên thất sắc kia, hấn thật sự sẽ bất chấp tất cả một lần nữa làm tổn thương cô...

Giang Tâm Đóa hoảng loạn chạy về phía phòng tắm, cũng may lần này không đến nỗi mất mặt vì đụng phải cái gì mà té ngã nữa.

Lần này tắm, thật lâu thật lâu, lâu đến nỗi nước trong bồn tắm đã lạnh tanh cô mới chậm rì rì bước ra, lau khô người rồi mặc áo ngủ vào.

Hai người họ là vợ chồng, mà giữa vợ chồng tất nhiên phải có những chuyện thân mật kia rồi, cô không thể né tránh mãi được.

Chỉ mong... anh ta đừng giống như lần trước.

Tuy rằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý, đã tự nhủ với bản thân không biết bao nhiêu lần nhưng lúc Giang Tâm Đóa mở cửa phòng tắm bước ra, cả người vẫn bối vì sợ hãi mà run lẩy bẩy.

‘Giang Tâm Đóa, đây là cái gì?’ Hai tay bấu chặt lấy áo ngủ Giang Tâm Đóa chậm chạp bước vào phòng ngủ thì chợt nghe từ chiếc giường lớn, một giọng đàn ông cực kỳ không vui truyền đến.

Chắc là không phải tại cô tắm quá lâu khiến anh ta tức giận đấy chứ?

Giang Tâm Đóa nhìn về phía phát ra tiếng nói thì thấy Phạm Trọng Nam đang đứng bên cạnh giường sắc mặt âm trầm chỉ tay về phía chú cừu NICI trong chiếc áo khoác màu hồng phấn lúc này đang chiếm một góc của chiếc giường lớn.

Đó là con cừu nhồi bông mà quán gia Melina từ ngày thứ hai Giang Tâm Đóa dọn về đây bởi vì thấy lúc cô ngủ thích kéo góc chăn hay ôm gối mà ngủ nên chu đáo mua về cho cô ôm để dễ ngủ hơn.

Giang Tâm Đóa không thể phủ nhận cô vẫn luôn thích ôm thú nhồi bông hay búp bê gì đó để ngủ, cho dù thường cùng Dung Dung chen chúc nhau trên một chiếc giường cô cũng vẫn giữ thói quen phải ôm một món gì đó thì mới an tâm mà ngủ.

Nhưng...chỉ bởi vì một con cừu nhồi bông mà anh ta giận tới mức ấy sao?

‘Nó là cừu NICI, tên Lisa’. Giang Tâm Đóa bất chấp thẹn thùng vội đến bên giường, hai tay ôm lấy chú cừu nhồi bông đáng yêu.

Tốt lắm, còn đặt tên cho cả một con cừu không biết nguồn gốc từ đâu nữa à? Biểu tình trên mặt Phạm Trọng Nam càng thêm thâm trầm, ‘Ném ra ngoài. Đừng để tôi còn thấy có bất kỳ thứ gì giống như vậy ở trên giường nữa!’

Căn phòng này trang trí theo tông màu ấm áp là bởi vì suy nghĩ cho cô nhưng điều này cũng không chứng tỏ là hấn có thể chấp nhận trong phòng xuất hiện những món đồ mà hấn không thích. Nhất là trên giường, hấn không muốn nhìn thấy những đồ vật kia nữa, ngay cả chạm tay vào hấn cũng không muốn cho nên này giờ hấn vẫn đứng bên giường chờ cô ra. Không ngờ cô còn coi con thú nhồi bông chán ghét kia như bảo bối ôm vào lòng như thế?

Giang Tâm Đóa bối vì câu nói không chút tình cảm của Phạm Trọng Nam mà trong lòng không khỏi chua xót, cô thật sự không biết hấn lại ghét những thứ này như thế.

‘Xin lỗi, em đem nó ra ngoài.’

Nói rồi cô ôm Lisa xoay người đi về phía cửa phòng. Nhìn theo bóng dáng đầy ủy khuất của cô rời đi, không hiểu vì sao cơn tức trong Phạm Trọng Nam càng bùng lên dữ dội hơn.

Khi Giang Tâm Đóa giao Lisa cho quản gia nhờ giữ hộ mình xong quay trở lại thì căn phòng đã chìm trong bóng tối, ngay cả một ngọn đèn ngủ cũng không có.

Còn đang kinh ngạc, sờ soạn định tìm công tắc mở đèn thì Giang Tâm Đóa đã thấy cả người bị bế bổng lên, còn chưa kịp thốt lên tiếng nào thì đôi môi anh đào đã bị người hung hăng chặn lấy...

30. Chương 30: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (1)

Chương 30: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân (1)

Khi cô mở mắt ra lần nữa thì căn phòng đã sáng rực, vừa tỉnh dậy cô liền cảm thấy toàn thân mỏi mệt, eo mỗi lưng đau mà bên cạnh cô thì đã không còn ai.

Trời ạ, thật là một buổi tối đáng sợ!

Người đàn ông kia cứ như mấy trăm năm chưa đụng tới phụ nữ vậy, dục vọng cứ như sóng triều liên miên bất tuyệt, cứ tiếp tục như vậy, người mới biết chuyện nam nữ như cô quả thực ăn là không tiêu.

Điều có lẽ khiến cô nên cảm thấy may mắn chính là, tuy rằng vẫn còn đau nhưng đêm qua trong bóng tối anh ta không phải hoàn toàn không khống chế được thần trí giống như hôm trước.

Thậm chí lúc cô không ngừng khóc kêu đau, hắn còn nhỏ nhẹ nói những lời an ủi vỗ về bên tai cô.

Sau này, đều sẽ như vậy sao?

Giang Tâm Đóa gượng dậy, đang định lê thân thể mỏi mệt cùng cực của mình xuống giường thì ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ.

Sau khi cô đáp lời, quản gia Melina tươi cười bước vào, ‘Tối qua cô ngủ có ngon không?’

Ngủ ngon đến không thể ngon hơn được! Khiến cô ngủ một giấc tỉnh lại cũng chưa biết bây giờ là mấy giờ!

Đương nhiên, những lời oán trách này Giang Tâm Đóa làm sao dám nói với Melina, cô chỉ nhìn bà mỉm cười, ‘Cũng tốt lắm.’

‘Tôi giúp cô chọn quần áo, hôm nay cô có muốn ra ngoài dạo một vòng không?’ Melina vừa nói vừa nhanh nhẹn đi về phía tủ áo.

‘Không đi.’ Tuy rằng cô rất muốn đi tham quan một vòng Luân Đôn, thưởng thức cảnh đẹp của nơi xứ lạ quê người nhưng giờ cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô muốn đi Mỹ một chuyến để thăm mẹ và em trai trước khi về nước. Nhưng chuyện này chắc chắn là phải bàn với Phạm Trọng Nam mới được.

Chỉ có điều, anh ta dậy sớm như vậy, không biết có còn ở nhà hay không nữa.

‘Phu nhân, quần áo tôi đã chuẩn bị xong rồi, cô có muốn tôi giúp cô thay không?’ Rất nhanh Melina đã mang y phục đến bên giường, thấy Giang Tâm Đóa đang ngồi ngẩn người trên giường, không biết đang suy nghĩ gì thì lên tiếng hỏi.

‘Không cần đâu, tôi tự làm được rồi.’ Hai tay Giang Tâm Đóa vẫn nắm chặt góc chăn.

Tuy rằng mệt mỏi nhưng tự mình mặc quần áo chắc là không có vấn đề gì.

‘Vậy được, tôi đi ra ngoài trước.’ Melina đặt quần áo xuống giường xong đang định xoay người rời đi thì đã bị Giang Tâm Đóa kêu lại, ‘Melina...’

‘Phu nhân, còn có gì cần tôi làm sao?’

‘Cái đó...anh ta...còn ở nhà không?’ Giang Tâm Đóa hỏi xong có chút không được tự nhiên cúi gằm đầu xuống.

Hành tung của chồng mình mà cô cũng không biết, còn phải hỏi quản gia, người làm vợ như cô có phải là rất thất bại không?

Melina là người thông minh đương nhiên hiểu câu hỏi của cô, bà chỉ không thể lý giải được là vì sao cô gái Đông phương này lại thẹn thùng quá mức như vậy, hỏi chuyện của chồng mình thì có gì mà phải ngại ngùng chứ?

‘Phu nhân, Phạm tiên sinh đã đến công ty từ sớm rồi. Nếu như cô có việc tìm ngài ấy, có thể gọi điện thoại hoặc chờ buổi tối ngài ấy trở về.’

Gọi điện thoại cho Phạm Trọng Nam? Ngay cả số điện thoại của anh ta cô cũng không có nữa là.

Giang Tâm Đóa ngượng ngùng không dám lên tiếng, càng ngại không dám bảo quản gia đưa số điện thoại của Phạm Trọng Nam cho mình.

Cả ngày hôm đó Giang Tâm Đóa ở nhà hết chờ lại đợi, đợi mãi đến khi trời tối, ăn cơm tối xong Phạm Trọng Nam vẫn chưa về. Sáng hôm sau khi cô một mình thức dậy trên giường, nhìn chiếc gối bằng phẳng, lạnh lẽo bên cạnh mới biết hần căn bản là không có về nhà.

Liên tiếp ba ngày Phạm Trọng Nam vẫn không trở về một lần nào.

Ngày thứ tư, Giang Tâm Đóa đã bắt đầu có chút thất vọng nhưng lại không có đủ can đảm gọi cho hần. Cô sợ hần vốn bận rộn cho nên không có thời gian về nhà, nếu như gọi điện thoại cho hần, vậy chẳng phải càng quấy nhiễu công việc của hần sao?

Chiều hôm đó, Giang Tâm Đóa cầm theo tập giấy vẽ tranh đến bên hồ định vẽ tranh nhưng tâm tư lại không hề bình tĩnh như những ngày trước bởi vì trưa nay cô nhận được điện thoại của mẹ mình từ Mỹ gọi đến hỏi cô lúc nào có thời gian qua đây thăm em trai. Lúc đó cô chỉ đành nói thác đi rằng Phạm Trọng Nam mấy ngày nay rất bận, cô không rời đi được.

Mẹ cũng không phải có ý thúc giục cô nhưng cô loáng thoáng nhận ra mẹ dường như có gì muốn nói lại thôi, cô hỏi mẹ có phải bên đó Tiểu Hàng có chuyện gì không thì bà lại nói là không có gì, bảo cô yên tâm.

Mãi cho đến khi ngắt điện thoại mẹ vẫn không tiết lộ thêm gì.

Cho nên cô càng muốn qua đó xem thử thế nào, dù sao cô ở đây cũng đâu có ích gì, không phải sao?

Cô muốn làm hết trách nhiệm của một người vợ, muốn làm gì đó cho chồng mình nhưng dưới tình huống thế này, cô căn bản là có lòng mà không có sức.

Vẽ rồi lại vẽ, thế nào cũng không vẽ được hiểu quả mà cô mong muốn, Giang Tâm Đóa áo nào buông bút vẽ trên tay xuống.

Chính lúc này, Melina từ nhà chính vội vã chạy đến, báo với cô trong nhà có khách.

Thân thích của nhà họ Phạm, cho đến hôm nay ngoại trừ lão gia của nhà họ Phạm Phạm Nhân Kính mà cô đã gặp trong đám cưới cùng với người có ý đồ vô lễ với cô –Phạm Bác Văn, còn những người khác cô hoàn toàn không biết chứ đừng nói chi đến bạn bè của Phạm Trọng Nam.

Nhưng Phạm Trọng Nam không có ở nhà, thân làm một nửa chủ nhà như cô phải ra tiếp đãi cũng là phải lẽ thôi.

Giang Tâm Đóa không hề dị nghị gì đi theo Melina trở về nhà chính, lúc cô vào đến phòng khách đã thấy người khách đó đang đứng hoàng ngồi nơi sofa, hưởng dụng trà và điểm tâm do người hầu dọn lên.

‘Phu nhân, vị này là bạn của Phạm tiên sinh, Bách tiên sinh!’ Melina nói nhỏ bên tai Giang Tâm Đóa sau đó nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi đang từ sofa đứng dậy, ‘Bách tiên sinh, đây là phu nhân nhà chúng tôi, hai người từ từ nói chuyện, tôi xin phép.’

Nói rồi Melina nhanh chóng rời đi.

‘Hello, tôi là Bách Thiệu Khuynh, có ngại tôi gọi cô là Tâm Đóa không?’

Người đàn ông trẻ tuổi này mặc sơ mi đen, quần màu xám khói trên tay là một chiếc đồng hồ Patek Philippe, nhãn hiệu đồng hồ mà mỗi một sản phẩm của nó đều cực kỳ sang quý. Anh ta có một gương mặt tuấn mỹ phi phàm, môi hồng răng trắng như một cô gái, những đường nét trên mặt cực kỳ hoàn mỹ, cả người toát lên một vẻ phong lưu hào sảng, không cần cố ý cũng toát lên một vẻ thu hút hết sức tự nhiên.

Thái độ của anh ta lại cực kỳ nhiệt tình và gần gũi, tuyệt đối không phải loại người khiến người khác chán ghét nhưng thái độ quá mức nhiệt tình cùng tư thế muốn tiến đến ôm cô khiến Giang Tâm Đóa theo bản năng lùi về phía sau.

‘Chào anh, Bác tiên sinh.’ Cô ôm tập giấy vẽ tranh lùi ra sau hai bước mới mỉm cười lên tiếng chào.

‘Người đẹp, giọng lại càng ngọt!’ Bách Thiệu Khuynh nhin không được tán thưởng một câu, ‘Tâm Đóa, khách sáo như vậy làm gì, gọi tôi Thiệu Khuynh là được rồi. Hoặc cô có thể giống như Frank vậy, gọi tôi là Paul.’ Bách Thiệu Khuynh thấy cô lui về sau cũng không tiếp tục tiến lên, chỉ vươn tay, khéo môi lộ ra một nụ cười mê người.

‘Chào anh.’ Giang Tâm Đóa chỉ đành đưa tay nắm lấy bàn tay đang duỗi ra trước mặt mình theo phép lịch sự.

‘Frank thật là tệ, kết hôn chuyện lớn như vậy lại không cho tôi tham gia, khiến tôi ngay cả cơ hội tặng quà cưới cũng không có. Đương nhiên, quan trọng nhất là phải để tôi gặp mặt, xem người đẹp ở đâu đến mà có thể thu phục người đàn ông trước giờ không gần nữ sắc như Trọng Nam. Hôm nay gặp mặt mới biết quả nhiên bất phàm. Đẹp! Thật là xinh đẹp!’

Cho dù chỉ mặc một kiểu váy liền thân đơn giản màu trắng mà đã đẹp kinh người như vậy, cộng thêm hiện nay chủ nghĩa nữ quyền càng lúc càng thâm nhập vào xã hội khiến cho mỗi một cô gái bên cạnh hần đều kiêu ngạo và bá đạo như muốn đem tất cả đàn ông trên đời này đạp dưới gót giày, vẻ đẹp kinh người Giang Tâm Đóa cộng thêm khí chất yếu đuối mong manh của cô, là đàn ông khó mà không bị cô hấp dẫn.

Cá tính của Bách Thiệu Khuynh trước giờ chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói sao thì nói, hần với Phạm Trọng Nam biết nhau đã lâu như vậy rồi mà hần lại cự tuyệt không cho hần tham gia hôn lễ, thật sự là rất quá đáng.

Bách Thiệu Khuynh hần làm sao có thể không đích thân lại xem mặt cô dâu mới của hần chứ?

Quả nhiên vẫn là anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Cũng khó trách Trọng Nam lại phí nhiều tâm tư như thế để cưới về nhà, hơn nữa còn dấu kỹ như vậy, kỹ đến mức người làm bạn lâu năm như hần muốn gặp mặt lại khó hơn lên trời thể này.

Không biết, nếu như Trọng Nam thấy hần trêu chọc vị giai nhân này thì sẽ thế nào nhỉ?

Tức giận? Nổi điên? Hay là ghen tức đến mất đi lý trí mà đánh người?

Chắc chắn! Chỉ nghĩ đến điều này, khéo môi Bách Thiệu Khuynh không khỏi lộ ra một nụ cười tà ác.

Muốn trách thì hần tự trách bản thân đi, ngày thường đối với mọi người, mọi vật đều một vẻ lạnh tanh, hần chờ mong có ngày thấy bạn tốt của mình vì một cô gái mà biểu lộ cảm xúc đã quá lâu rồi. Thế nên lần này Bách Thiệu Khuynh mới vội vàng từ Mỹ chạy về đây, mục đích ngoại trừ nhìn thử xem cô dâu mới của Phạm Trọng Nam mặt mũi thế nào, còn lại chính là muốn chọc cho người bạn tốt trước giờ tính tình luôn lạnh mạp của mình phát điên.

Hahaha, thật chờ mong nha!

Tuy rằng làm như vậy có lẽ là thực xin lỗi người đẹp vô tội bị hần kéo xuống nước này!

31. Chương 31: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (2)

Chương 31: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân (2)

Giang Tâm Đóa biết mình xinh đẹp, dung mạo của cô quả thực có thể thu hút đàn ông ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng đây vẫn là lần đầu tiên có người trước mặt cô khen cô hết lời như thế này.

Có chút kinh ngạc, có chút không được tự nhiên, Giang Tâm Đóa ôm tập giấy vẽ tranh trước ngực, lại lùi về sau một bước, ‘Bách tiên sinh, anh...có muốn ngồi xuống uống chút nước ...’

‘Đã nói là đừng khách sạn như vậy rồi mà.’ Bách Thiệu Khuynh cười híp mắt tiến đến gần cô hơn, đưa tay định giật lấy tập giấy vẽ tranh mà cô đang sít sao ôm trước ngực kia, ‘Cô cũng thích vẽ tranh sao? Có ngại cho tôi xem một chút không?’

‘Tôi chỉ là rảnh rỗi, tùy tiện vẽ nguệch ngoạc thôi.’ Giang Tâm Đóa thấy Bách Thiệu Khuynh tiến đến thì hốt hoảng lùi về sau mấy bước như sợ anh ta thực sự sẽ đoạt lấy tập giấy vẽ tranh của mình.

Những thứ cô vẽ rất ít khi cho người khác xem, cho dù là người bạn thân nhất của cô Dung Dung cũng rất ít khi lật xem những tập tranh mà cô vẽ, hơn nữa, những thứ hôm nay cô vẽ, Giang Tâm Đóa căn bản là không muốn để cho ai xem.

‘Xem một chút thì có sao đâu chứ! Ngày thường tôi cũng rất thích vẽ tranh, nói không chừng chúng ta có sở thích giống nhau, về sau còn có nhiều cơ hội học hỏi lẫn nhau mà!’ Bách Thiệu Khuynh người này nói dối quả thực đã đến mức mặt không đỏ tim không đập, có trời chứng giám, hắn vẽ một quả trứng gà còn không giống chứ nói gì đến vẽ tranh.

Chỉ một cái sải bước, Bách Thiệu Khuynh đã đến trước mặt Giang Tâm Đóa, vươn tay nắm lấy mép của tập giấy vẽ tranh mà cô đang nắm chặt trong tay, sau đó bắt đầu kéo nó về phía mình.

‘Bách tiên sinh, tôi còn chưa vẽ xong...’ Giang Tâm Đóa khẩn trương nói, hai bên còn đang giật tới giật lui, Bách Thiệu Khuynh lại cố tình buông tay, kết quả là Giang Tâm Đóa gượng không được loạng choạng cả người sau đó còn chật vật ngã về phía trước.

‘A...’ Không nhin được kêu lên một tiếng đầy hốt hoảng, cả người Giang Tâm Đóa ngã lên người Bách Thiệu Khuynh, bị hấn sít sao ôm lấy.

Canh thời gian thật chính xác!!! Khóe môi Bách Thiệu Khuynh không nhin được câu lên một nụ cười đắc ý bởi vì...

Phạm Trọng Nam vừa bước vào phòng khách liền nhìn thấy một màn này...

Người đàn ông sít sao ôm lấy cô gái bằng một tay, một tay chống lên sofa sau lưng tránh cho cô gái bởi vì trọng tâm không vững mà té xuống sàn nhà bằng đá hoa cương.

Mà cô gái kia không ai khác hơn là người vợ đã mấy ngày không gặp của hắn, lúc này đây đang được một người đàn ông khác ôm vào lòng.

Cảnh tượng thân mật như vậy khiến cơn tức trong ngực hắn nhanh chóng bùng phát... Cảm giác này cực kỳ, cực kỳ khó chịu!

Phạm Trọng Nam lạnh lùng nhướng mắt, cả người vẫn đứng nguyên nơi cửa, từ xa nhìn cảnh hai người đang ôm nhau, cố nhin xuống suy nghĩ muốn chặt đứt bàn tay của người đàn ông đang vòng qua vòng eo mảnh khảnh vừa lướt qua đầu kia.

Hừm, Bách Thiệu Khuynh đáng chết này lại dám đụng đến người phụ nữ của hắn!

Cảm giác này, thật khiến tâm tình của người ta khó chịu cực kỳ. Sớm biết như vậy, lúc quản gia gọi điện xin ý kiến của hắn có nên cho hắn vào nhà hay không hắn thẳng thừng cự tuyệt cho xong.

Nắm chặt nắm tay, Phạm Trọng Nam thề, nếu như hắn còn không chịu buông tay, hắn không ngại hung hăng đánh cho tên kia một trận.

‘Hi Frank, cậu về rồi sao?’

Bách Thiệu Khuynh phát hiện ra Phạm Trọng Nam từ lâu nhưng hắn vẫn cố tình ôm lấy eo Giang Tâm Đóa không buông, hơn nữa còn đưa bàn tay kia vẫy về phía hắn như chào hỏi, khóe môi vẫn treo nụ cười tà ác, thật khiến người ta chán ghét cực kỳ.

Mà Giang Tâm Đóa bị giữ chặt trong lòng hắn lúc này mới kinh ngạc quay đầu lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng ở cửa phòng lạnh lùng nhìn họ kia.

Anh ta... trở về từ lúc nào? Sao cô hoàn toàn không hay biết gì hết vậy?

‘Hai người đang làm gì vậy?’ Môi Phạm Trọng Nam câu lên một nụ cười lạnh lùng, vừa đi đến gần họ vừa dùng giọng lạnh như băng hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng chậm rãi dời từ trên người Bách Thiệu Khuynh sang người cô gái lúc này đã bị hắn đẩy sang một bên nhưng chỉ thấy cô hoảng hốt cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn, tay vẫn ôm chặt tập giấy vẽ tranh dường như rất bất an và khẩn trương.

‘Frank, đừng vậy mà.’ Giống như sợ là chưa đủ kích thích, Bách Thiệu Khuynh còn cố tình xoay người lại, thân mật vỗ nhẹ vai Giang Tâm Đóa rồi nở một nụ cười mê hồn với cô, ‘Tôi chỉ đến thăm cô dâu xinh đẹp của cậu một chút mà thôi. Nhưng không ngờ sở thích của chúng tôi lại giống nhau, đều thích vẽ tranh. Cậu nói xem có phải là trùng hợp quá không? Chúng tôi còn hẹn nhau ngày mai cùng đi dạo một vòng bảo tàng quốc gia Anh, Tâm Đóa nói đến Luân Đôn lâu như vậy rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội đi dạo xung quanh.’

Vị Bách Thiệu Khuynh Bách đại thiếu gia này không phải là bạn của anh ta sao? Sao lại nói những câu khiến người ta dễ hiểu lầm để hãm hại cô như vậy chứ? Giang Tâm Đóa ngây ngẩn cả người khi nghe anh ta nói vậy.

‘Vậy sao?’ Phạm Trọng Nam cười gần một tiếng, hai tay vòng qua trước ngực lạnh lùng nhìn cô, ‘Sao tôi lại không biết, thì ra em ở nhà cô đơn như vậy, cô đơn đến mức cần có người đưa đi chơi?’

Giọng điệu châm chọc của anh ta khiến cả người Giang Tâm Đóa cứng đờ, cắn môi đến bật máu, ‘Em không có!’

Sao anh ta lại dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với cô chứ? Có phải cô đã làm sai chuyện gì chọc giận anh ta không?

Cô rất muốn hỏi nhưng cô biết, lúc này anh ta... đang rất không vui. Nếu như cô lên tiếng hỏi nhất định anh ta sẽ càng thêm mất hứng, thậm chí là nổi giận...

Cô không muốn chọc Phạm Trọng Nam tức giận cho nên chỉ nói một câu phủ định lời định tội mà anh ta dành cho mình rồi im bặt, không nói gì thêm nữa.

Chỉ có điều Giang Tâm Đóa không biết, lời giải thích của cô càng khiến hắn không vui.

Không có cái gì? Không có nói chuyện vui vẻ với Bách Thiệu Khuynh? Không có hẹn với hắn cùng đi chơi? Hay là không cảm thấy cô đơn?

Nheo mắt lại một cách đầy nguy hiểm, Phạm Trọng Nam quay sang người đàn ông đáng chết đang cười rất đắc ý kia, lạnh lùng lên tiếng, ‘Cậu đến đây làm gì?’

Hắn tuyệt đối không tin người bạn sợ thiên hạ không loạn này của mình chỉ đơn thuần đến đây để thăm hắn.

‘Không phải nói rồi sao? Đến thăm cô dâu mới của cậu thuận tiện tặng cho người đẹp một phần quà cưới thôi mà.’ Bách Thiệu Khuynh cười thật gian, hoàn toàn không để sự lạnh lùng của Phạm Trọng Nam vào mắt, ‘Hơn nữa kế hoạch xây dựng thị trấn mới làm đã lâu như vậy rồi, tốt xấu gì tôi cũng là một cổ đông trong đó, ghé đây bàn bạc với cậu một chút cũng là phải thôi mà.’

‘Tôi không biết thì ra Bách đại thiếu gia lại quan tâm đến công việc như vậy đấy!’ Phạm Trọng Nam lạnh nhạt nhếch môi, nhin không được lại chằm chọc bạn tốt một câu.

Bách đại thiếu gia hẳn trước giờ xem tiền như rác, bị buộc phải tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc hẳn sợ còn không kịp, suốt ngày ở bên ngoài làm loạn mới chính là công việc chính của hắn.

Nhưng ngoại trừ công việc đảng hoàng thì mở quán bar, buôn vũ khí, chơi cổ phiếu kỳ hạn Bách Thiếu Khuynh môn nào cũng giỏi, nhưng vẽ tranh... hừm, đúng là chuyện hoang đường!

‘Này, tốt xấu gì mình cũng đường đường là người thừa kế của nhà họ Bách, không phải chỉ là cậu ảm suốt ngày chỉ biết ăn chơi đảng đúm trên hoa ghẹo nguyệt vậy sao có kẻ nhân nhả đến nỗi mời phụ nữ đi dạo bảo tàng chứ?’

‘Phải không đó?’ Nghe câu này nụ cười trên môi Phạm Trọng Nam càng lạnh, ánh mắt lần nữa dời sang cô gái này giờ vẫn cúi đầu lặng im không nói kia, nhìn chằm chằm, ‘Nếu như không phải cậu ảm suốt ngày chỉ biết ăn chơi đảng đúm trên hoa ghẹo nguyệt vậy sao có kẻ nhân nhả đến nỗi mời phụ nữ đi dạo bảo tàng chứ?’

‘Em...’ Câu hỏi đột ngột của hắn khiến Giang Tâm Đóa vội ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt lạnh băng kia cô hoảng loạn muốn lên tiếng giải thích nhưng lại không biết nên nói thế nào.

‘Frank, đừng nói như vậy chứ... Mình chỉ là thấy Tâm Đóa ở nhà một mình nhàm chán quá, cậu lại bận như vậy... với giao tình trước giờ của chúng ta, thay cậu dẫn cô ấy đi chơi cũng có sao đâu...’

Những lời này đương nhiên là Bách Thiếu Khuynh cố ý nói để kích động tâm tình của Phạm Trọng Nam. Quả nhiên, nghe xong mấy lời mảy mòi sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, có thể nói là xanh mét.

Tức giận đi! Bùng nổ đi! Tốt nhất là có thể khiến cho gương mặt suốt ngày cứ lạnh như băng kia biến dạng mới tốt.

Bách Thiếu Khuynh hẳn không tin Phạm Trọng Nam có thể duy trì sự bình tĩnh được bao lâu nữa.

Chỉ đáng tiếc là một màn này hắn không thể chụp lại làm kỷ niệm được.

Thay hắn? Nói nghe hay thật đấy!

‘Nếu như cậu rảnh rỗi như vậy, vậy hai người tiếp tục trò chuyện đi.’ Giang Tâm Đóa còn chưa kịp giải thích gì thêm thì Phạm Trọng Nam đã lạnh lùng ném lại một câu rồi lạnh lùng xoay người rời đi.

‘Em không có...’ Giang Tâm Đóa đang định lên tiếng gọi hắn lại nhưng thấy bóng lưng thẳng tắp kia càng lúc càng xa, cô cắn môi, miệng mở rồi lại khép nhưng cuối cùng không thốt được lời nào.

Cô nào có ý muốn ra ngoài chơi chứ đừng nói đến chuyện theo vị Bách tiên sinh này đi chơi hay tiếp tục nói chuyện phiếm.

Hai người họ chỉ mới biết nhau chưa quá mười phút, nào có chuyện gì hay ho để tán gẫu chứ!

‘Chắc chắc, tính tình tên này từ lúc nào trở nên xấu như vậy chứ? Tôi lên xem hắn xem, lát nữa chúng ta nói chuyện sau há!’ Thấy người nào đó bị chọc tức đến bỏ đi, trong lòng Bách Thiếu Khuynh vui như mở cờ.

Nhưng hắn thật sự có chút chuyện công phải bàn với Phạm Trọng Nam, trước khi triệt để chọc giận tên kia, tốt nhất là nên bàn cho công sự đã, lát nữa trên trời hắn sau vậy.

Thoảng quay lại nhìn, thấy Giang Tâm Đóa ôm tập giấy vẽ tranh vào lòng, cô độc đứng trong gian phòng khách rộng rãi mà xa hoa kia, bóng dáng yếu đuối cô độc đó càng nhìn càng thấy đáng thương. Một chút lòng tốt còn sót lại của Bách đại thiếu gia chợt dâng lên.

Haizz, hắn đúng là tạo nghiệt mà!

32. Chương 32: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (3)

Chương 32: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân (3)

Sáu giờ rưỡi chính là giờ dùng cơm tối, cũng chính là lúc quản gia lên gõ cửa phòng sách báo với chủ nhân và khách của mình đã đến giờ dùng cơm rồi lui xuống.

‘Đói bụng lắm rồi, xuống ăn cơm thôi!’ Dù sao công sự cũng đã bàn gần xong, Bách Thiệu Khuynh lười lĩnh vờn vai đứng dậy.

Cũng may là lúc này hẳn thức thời không triệt để chọc giận tên kia, bằng không chút chuyện công này chắc rằng sẽ không có cơ hội bàn bạc gì. Nhưng cho dù có bàn thì giọng điệu của tên kia vẫn lạnh như băng, hoàn toàn không nhượng bộ chút nào, vốn là trong vụ làm ăn này hẳn được sáu phần lợi nhuận thế mà bị hắn cứng rắn ép xuống chỉ còn bốn phần.

Phạm Trọng Nam, cậu đúng là quá ác, đợi lát nữa tôi không đòi lại chút vốn thì không được. Bách Thiệu Khuynh nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm.

Mặc kệ trong lòng Phạm Trọng Nam có thực sự muốn xé xác hắn ra hay không, Thiệu Khuynh đường hoàng vỗ mông đứng dậy, chuẩn bị đi về bao tử của mình.

Một mình đi trước đến phòng ăn dưới lầu, lúc này trên chiếc bàn ăn dài thức ăn đã được dọn lên còn Giang Tâm Đóa thì đã ngồi sẵn ở vị trí của mình chờ hai người.

Thấy chỉ có một mình Bách Thiệu Khuynh xuống, cô theo phép lịch sự nhẹ gật đầu chào, ‘Bách tiên sinh.’

‘Tôi nói rồi mà Đóa Đóa, làm gì mà khách sáo với tôi vậy chứ?’ Cách xưng hô của Bách Thiệu Khuynh đã từ Tâm Đóa tự động đổi thành Đóa Đóa, trên mặt mang theo nụ cười tươi rói hắn đi đến bên cạnh Giang Tâm Đóa, oai phong ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, khiến quản gia lòng đầy khó hiểu nhưng bà không dám đắc tội vị khách quý này của chủ mình.

‘Anh ta còn chưa xuống sao?’ Giang Tâm Đóa quả thực không muốn anh ta cách mình quá gần như vậy nhưng có chút không biết làm sao.

Cô biết giao tình giữa anh ta với Phạm Trọng Nam không tệ, bằng không thì tuyệt đối không vào được đây. Nhưng cô cũng biết, người đàn ông tên Bách Thiệu Khuynh này tuy rằng trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười tươi rói, lịch lãm phong độ như một chàng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích nhưng thực ra bụng dạ thật khó lường.

Tốt nhất là cô nên giữ một khoảng cách an toàn với anh ta thì hơn!

‘Hắn hả?’ Bách Thiệu Khuynh cười thật tươi, một vẻ hoàn toàn vô hại, ‘Ý cô muốn hỏi người chồng yêu dấu của mình sao?’

“Người chồng yêu dấu” mấy chữ này khiến mặt Giang Tâm Đóa thoáng ửng đỏ, một câu cũng không nói nên lời, chỉ đành tuân theo tôn chỉ hàng đầu – im lặng là vàng.

‘Đã kết hôn rồi mà còn thẹn thùng vậy sao?’ Giọng Bách Thiệu Khuynh lần nữa vang lên mang theo ý trêu chọc thật rõ ràng.

‘...’ Giang Tâm Đóa quyết định làm như không nghe thấy câu nói vừa rồi.

‘Cô thích Trọng Nam không?’

‘...’ Hỏi gì lạ vậy chứ?

‘Đóa Đóa...’

‘Đừng gọi tôi như thế.’ Giang Tâm Đóa rút cuộc lên tiếng chỉnh lại.

‘Chỉ là một cách gọi thôi mà, có gì quan trọng đâu chứ!’ Hắn còn chưa gọi cô là “em yêu” mà!

‘Phạm tiên sinh, có thể dùng bữa rồi.’ Tiếng của người quản gia này giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát hai người chột vang lên.

Đứng nơi cửa phòng ăn Phạm Trọng Nam chỉ lạnh lùng liếc hai người một cái, không nói một lời nào đi thẳng đến vị trí chủ vị ngồi xuống.

Về mặt hần lạnh mạc, mơ hồ có thể cảm nhận được sự lạnh lùng dọa người tỏa mát từ người hần khiến người ta nhìn đến không khỏi sinh ra một cảm giác không rét mà run rờ ý niệm chạy trốn theo đó nảy lên trong đầu...

‘Frank, đang đợi cậu xuống dùng cơm nè, bụng mình đói cồn cào rồi!’ Trên môi Bách Thiệu Khuynh vẫn là nụ cười đầy thâm ý.

Phạm Trọng Nam vẫn không lên tiếng, Giang Tâm Đóa lúc này mới ngẩng đầu lên, vừa khéo bắt gặp ánh mắt hần đang nhìn mình, cô thoáng sững người sau đó vội vàng cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt sắc bén kia.

Cô không biết, động tác né tránh vừa rồi của mình lại khiến cho mặt vị Phạm tiên sinh này giờ vẫn lạnh tanh không nói tiếng nào kia càng thêm thâm trầm, đôi mắt nheo lại một cách đầy nguy hiểm, hần mím môi, bầu không khí kỳ lạ như phủ lấy ba người.

Nhìn theo từng món ăn phong phú nối tiếp nhau bày lên bàn, Bách Thiệu Khuynh như cố tình muốn kích thích cơn giận trong Phạm Trọng Nam, muốn nhìn thấy hần mất đi bình tĩnh, một vẻ không đạt đến mục đích thì tuyệt đối không dừng tay, thế là, một màn trước giờ chưa từng diễn ra ở nhà lớn họ Phạm bắt đầu...

‘Đóa Đóa, nè, ăn cá đi! Nhìn em ốm như vậy, phải ăn nhiều một chút mới được nha!’ Hần vừa câu lên một nụ cười mê người trên môi vừa không ngừng gấp thức ăn cho Giang Tâm Đóa, gần như khiến cho chiếc chén nhỏ trên tay cô nhìn như một hòn núi nhỏ, miệng huyền thuyên.

‘Bách tiên sinh... tôi tự mình gấp được rồi.’ Giang Tâm Đóa uyển chuyển tự tuyệt hần.

Thái độ nhiệt tình quá mức của anh ta khiến cô cảm thấy rất khó xử trước mặt Phạm Trọng Nam...

Chỉ có điều, trước thái độ cự tuyệt của cô, Bách Thiệu Khuynh làm như không nghe thấy, hần lại gấp một miếng gà tẩm mật ong bỏ vào trong chén cô, ‘Nhanh, ăn nhiều thịt một chút mới có sức khỏe.’ Bằng không vóc dáng chỉ có mấy lạng thịt như cô kia làm sao chịu nổi đàn ông dày vò chứ? Nhưng câu này đương nhiên hần sẽ không nói ra.

‘Bách tiên sinh, tôi...’ Giang Tâm Đóa chỉ có thể dùng ánh mắt khó xử nhìn hần gấp từng món từng món vào trong chiếc chén nhỏ của mình nhưng lại không nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt.

Anh ta có thể đừng quá nhiệt tình như vậy không? Anh ta làm như vậy khiến cô thấy thật bất an...

Mà ánh mắt lạnh lùng từ người đàn ông đối diện càng khiến cô lo lắng.

Cô cũng đâu có cố ý bảo anh ta gấp thức ăn cho mình đâu chứ!

‘Còn con tôm hùm này nữa, rất tươi, em ăn thử xem!’ Chừng như sợ Phạm Trọng Nam đối diện không chú ý tới họ, Bách Thiệu Khuynh cố tình tăng thêm âm lượng, tiếp tục gấp một con tôm hùm to vào trong chén của cô.

Rốt cuộc người đàn ông này giờ mặt không chút biểu cảm, trầm mặc ăn cơm kia cũng có phản ứng.

Phạm Trọng Nam nặng nề buông đũa xuống bàn phát ra một tiếng “cách” thật vang, nhất thời ánh mắt của tất cả những người trong phòng đều bởi vì âm thanh kia mà xoay về phía hần.

‘Bách Thiệu Khuynh, cậu bớt lo chuyện của người khác đi.’ Hần nói thật trầm nhưng trong phòng ăn im lặng như tờ kia, tiếng của hần nghe đặc biệt âm trầm, ‘Cô ấy có tay, muốn ăn gì có thể tự mình lo liệu, liên quan gì đến cậu!’

Bầu không khí trong phòng ăn bởi thái độ của Phạm Trọng Nam mà lạnh tới cực điểm, không ai dám lên tiếng.

Để phá vỡ bầu không khí ngưng trọng, Bách Thiệu Khuynh hắng giọng, ho khan mấy tiếng, ‘Sao lại nói như vậy được chứ? Chỉ tại mình thấy Đóa Đóa gầy quá, muốn quan tâm cô ấy một chút thôi mà! Cậu dữ dằn như thế làm gì chứ, dọa cô ấy sợ thì không hay đâu!’

Phạm Trọng Nam lạnh lùng nhìn cô gái đang cúi gằm đầu trước mặt mình, ánh mắt sắc bén không mang theo chút cảm tình nào bật ra một câu mỉa mai, ‘Cô ấy là người phụ nữ tôi trả tiền cưới vào cửa, có gãy hay không không liên quan gì đến cậu!’

Đối với hắn mà nói, cô chẳng qua chỉ là một người phụ nữ hắn tốn một số tiền lớn để cưới về nhà mà thôi, chuyện này cô hiểu rất rõ nhưng khi nghe chính miệng hắn nói ra, Giang Tâm Đóa vẫn cảm thấy cực kỳ khổ sở.

Chiếc đầu nhỏ vốn đang cúi xuống giờ lại càng cúi thấp hơn, đột nhiên có một cảm giác chua xót muốn khóc dâng lên trong lòng.

‘Frank, cậu có phải quá đáng quá rồi không?’ Lời của hắn khiến cho Bách Thiệu Khuynh vốn chỉ định kích thích một chút khiến cho cảm xúc của hắn không khống chế được nghe cũng không lọt tai.

Biết Phạm Trọng Nam lâu như vậy rồi, bất kể đối với người nào việc nào hắn vẫn luôn duy trì thái độ lạnh lùng xa cách và ít nói, nhưng sao bây giờ lại dùng những lời lẽ sắc bén vô tình đi châm chọc một cô gái chứ?

Mà cô gái này lại không phải là ai khác mà là người vợ hắn vừa cưới về nữa chứ!

Hừm, tên này, cho dù là ghen cũng không cần phải vậy chứ?

‘Tôi có nói sai sao?’ Phạm Trọng Nam thản nhiên liếc sang phía đối diện, ‘Giang Tâm Đóa, nói cho tôi biết, em có cảm thấy tôi nói sai không?’

‘Không...không có.’ Đầu cúi gằm, vành mắt đỏ hoe, đôi tay Giang Tâm Đóa đặt nơi đầu gối siết chặt, cố ép mình phải bình thản trả lời câu hỏi để khiến người ta tổn thương kia.

Cô vốn chính là người phụ nữ mà hắn dùng giá cao để cưới về, hắn nào có nói gì sai!

‘Trọng Nam!’ Bách Thiệu Khuynh không ngờ chỉ chút ý trêu đùa của mình lại khiến Giang Tâm Đóa rơi vào tình trạng khó xử đến vậy.

‘Xem ra sự có mặt của tôi làm hỏng bầu không khí dùng bữa tốt đẹp của hai người rồi.’ Ném khăn ăn xuống Phạm Trọng Nam cười lạnh đứng dậy, không đợi người hầu tới giúp đã xô ghế đứng dậy, ‘Thật có lỗi, tôi lên lầu trước, không ảnh hưởng hai người dùng bữa, hai người cứ tự nhiên.’

Nói rồi hắn chẳng thèm ngoảnh đầu lại mà bước thẳng lên lầu bỏ lại một bầu không khí ngưng đọng khắp gian phòng ăn.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp kia, Giang Tâm Đóa cắn chặt môi, cô không ngờ mọi chuyện lại trở nên căng thẳng như vậy, phản ứng của anh ta mạnh như vậy, làm sao bây giờ?

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Giang Tâm Đóa, Bách Thiệu Khuynh ngưng ngưng ho khan mấy tiếng, cười gượng, ‘Đóa Đóa, cái tên Trọng Nam này tính tính trước giờ đều như vậy, cô đừng suy nghĩ nhiều. Chắc là hắn bị đè nén gì đó cho nên mới...’

Phạm Trọng Nam đáng chết này, mắng người ta thậm như vậy rồi phải mông bỏ đi bỏ lại chiến trường cho hắn thu dọn.

Tuy rằng bãi chiến trường này là do hắn mà ra! Tuy rằng trước giờ hắn rất giỏi an ủi phụ nữ! Nhưng với tình huống hiện giờ...haizz, vẫn chết tiệt thật đáng ghét!

‘Hắn không phải có ác ý gì đâu!’ Bách Thiệu Khuynh lúc này có chút không biết nói sao.

‘Tôi không sao đâu, thật mà!’ Cô đang cười nhưng giọng nói không giấu được nghẹn ngào, ‘Tôi... tôi lên lầu xin lỗi anh ấy!’

Tuy rằng không biết vì sao lại phải xin lỗi.

Giang Tâm Đóa nói rồi vội vã đứng dậy.

Tuy rằng cô không biết nên nói gì với anh ta nhưng nếu như cứ ngồi mãi ở đây, nhất định cô sẽ không nhịn được mà khóc lên.

33. Chương 33: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân (4)

Chương 33: Anh hùng khó qua ả mỹ nhân (4)

Trong gian phòng tắm rộng mênh mông, nước đang chảy rào rào từ vòi sen, Phạm Trọng Nam ngưỡng cao đầu để dòng nước lạnh dội lên đầu, lên mặt rồi trượt xuống thân thể cường tráng rần rở của mình nhưng thể nào cũng không dội đi được gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ khổ sở và đau lòng kia...

‘Chết tiệt!’ Hắn thấp giọng rửa thầm một câu, tức giận xoay nút vặn để nước lạnh đổi thành nước nóng, định để cho hơi nước nóng xua đi những suy nghĩ hỗn độn của mình.

Tức giận hắn không phải là người hành sự lỗ mãng hay để lộ nội tâm ra ngoài nhưng hôm nay đã hai lần hắn không thể khống chế cảm xúc của mình.

Hắn không muốn nói những lời kia, không muốn dùng những lời lẽ tổn thương người như vậy để nói với cô.

Chỉ là, nhìn thấy Bách Thiệu Khuynh dành một loạt những động tác thân mật kia cho cô hắn liền nhin không được nói ra những lời tổn thương cô.

Biết cô chắc là rất khổ sở, nói không chừng là sẽ khổ sở đến rơi lệ nhưng hắn lại không có cách nào hạ mình đi an ủi cô.

Vừa nghĩ đến cô với tên Bách Thiệu Khuynh mới vừa quen biết lại thân mật như thế, hắn liền thấy buồn bực không thể tả!

Hắn là người chồng danh chính ngôn thuận của cô còn chưa thấy cô thân mật với hắn như vậy!

Đang lúc Phạm Trọng Nam còn chìm trong những suy nghĩ hỗn độn của mình thì cửa phòng tắm đột nhiên bị đẩy ra rồi một giọng nói ngọt ngào xuyên qua màn nước rào rạt truyền vào tai hắn...

‘Phạm Trọng Nam...’

Vừa kêu tên hắn Giang Tâm Đóa vừa bước vào phòng tắm, nhìn thấy tình cảnh trước mắt cô không khỏi kinh ngạc đến há hốc miệng, nhất thời quên cả phản ứng, chỉ có thể ngây ngẩn nhìn người đàn ông trần trụi hoàn toàn trước mặt mình — chồng của cô.

Một tay người đàn ông đang chống lên vách tường gạch men trắng tinh, lớp cơ bắp ẩn hiện dưới làn da rám nắng, thân thể gợi cảm một cách hoàn mỹ không hề được che đậy đang đứng cúi đầu để những tia nước nóng từ vòi sen đổ xối xả xuống đầu, xuống cổ mình.

Những tia nước nóng không ngừng xối từ đỉnh đầu hắn xuống, mái tóc đen ngắn ướt đẫm khiến hắn thoát nhìn mang theo một nét gì đó rất cuồng dã, càng làm bật ra sức mạnh khiến người ta sợ hãi ẩn dưới thân thể cường tráng kia...

Hắn chậm rãi nhướng mắt, nhìn chằm chằm cô gái vừa đột nhiên xông vào kia, ánh mắt mang theo một chút dị thường, sít sao khóa chặt lấy cô!

‘Xin... xin lỗi, em không biết anh đang tắm, em...lập tức đi ra...’ Một nguồn nhiệt dâng lên nhuộm đỏ đôi má mịn màng của cô, Giang Tâm Đóa vội vàng nói lời xin lỗi sau đó hoảng loạn thất thố xoay người định rời đi.

Trời ạ, sao cô lại có thể lỗ mãng như vậy chứ? Sao cô lại có thể...có thể xông vào khi anh ta đang tắm chứ?

Cô chỉ không muốn anh ta hiểu lầm rồi tức giận nên mới lên lầu tìm, nhưng tìm trong phòng sách không có, cô lại về phòng ngủ tìm, thấy phòng tắm không khóa cô mới vội vã đẩy cửa mà vào...

Thật sự cô không có ý!

Chính ngay lúc định chạy ra khỏi phòng tắm thì đột nhiên, một luồng sức mạnh cực lớn giữ chặt lấy cô, kéo cô trở lại phòng tắm. Tình huống đột ngột như vậy khiến Giang Tâm Đóa không nhin được phát ra một tiếng kêu thất thanh.

‘A!’ Không kịp suy nghĩ xem vừa mới xảy ra chuyện gì thì một luồng nước nóng đã xối thẳng xuống đầu, rất nhanh đã khiến quần áo trên người cô ướt sũng.

Chiếc váy trắng ướt đầm dính sát vào người làm ẩn hiện những đường cong bắt mắt của cô, làn da trắng nõn ẩn dưới lớp y phục mỏng manh như ẩn như hiện khiến cho đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông càng thêm thâm trầm.

Bị ép giữa người đàn ông và bức tường lạnh băng, Giang Tâm Đóa bị nước nóng xông vào mũi ho đến sặc sụa, mái tóc dài đến thắt lưng cũng đã ướt đầm, tán loạn dán lên má cô khiến Giang Tâm Đóa thoát nhìn chật vật vô cùng.

Trong phòng tắm hơi nước phun mù mịt, trắng xóa khiến người đứng trong nhìn không được hết mọi thứ xung quanh, tiếng nói trầm thấp của người đàn ông xuyên qua màn hơi nước mù mịt từ đỉnh đầu truyền xuống tai cô...

‘Lên đây để làm gì?’

‘Anh nói gì?’ Nước nóng từ vòi sen không ngừng dội xuống làm mờ hồ tầm mắt của Giang Tâm Đóa đồng thời nhiễu loạn thính giác của cô, khiến cô căn bản là nghe không rõ hắn đang nói gì. Đưa tay vén mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai, Giang Tâm Đóa mờ mịt hỏi.

‘Tôi hỏi em theo tôi lên đây làm gì?’ Vừa lặp lại lần nữa câu hỏi hắn vừa nắm chặt cánh tay cô rồi kéo mạnh khiến cô gần như dán sát vào người hắn, khiến cô có thể thấy rõ mặt hắn.

Về mặt hắn u ám vô cùng, cùng với một loại cảm xúc mà cô không biết là gì, Giang Tâm Đóa ngẩn người ngược mắt nhìn hắn, ‘Cơm tối anh còn chưa ăn xong, em...’

Không nhắc tới bữa cơm tối nay còn tốt, vừa nhắc tới liền khiến hắn nhớ lại tình cảnh vừa nãy, ngọn lửa trong lòng vốn không dễ dàng gì nguội xuống lại lập tức bùng lên, hơn nữa là bùng lên càng dữ dội hơn, gần như là gần giọng nói: ‘Giang Tâm Đóa, tôi cảnh cáo em, chỉ cần một ngày em còn làm vợ của Phạm Trọng Nam tôi thì không được cùng bất kỳ người đàn ông nào khác liếc mắt đưa tình!’

Câu chỉ trích của hắn khiến Giang Tâm Đóa có chút ủy khuất, ‘Em không có!’

‘Không có sao?’ Phạm Trọng Nam không nén được lửa giận, bàn tay đang nắm lấy cánh tay cô không khỏi càng siết chặt, ‘Lần sau còn dám để cho người khác đụng vào em dù chỉ một ngón tay...’

Lời vừa dứt thì thân thể cường tráng của hắn đã áp cô vào tường, chuẩn xác áp môi mình lên môi cô, cuống đã hôn...

Một phòng tình triền trần lan, triền miên không dứt.

...

Nửa đêm, Phạm Trọng Nam đứng trước cửa sổ phòng sách nhìn ra màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, một mình hưởng thụ sự tịch mịch của đêm.

Sau lưng hắn, chiếc laptop trên bàn sách vẫn còn đang mở, tay hắn kẹp một điều thuốc chậm rãi rít một hơi rồi nhả ra một vầng khói trắng, qua làn khói trắng mông lung đó, Phạm Trọng Nam tiếp tục nhìn về màn đêm mờ mịt ngoài xa, thật xa kia.

Hắn thích bóng tối bởi vì chỉ có bóng tối mới có thể xoa dịu được tất cả những cảm xúc của hắn, còn ánh sáng, sẽ càng khiến hắn không có cách nào khống chế bản thân, cũng giống như vừa nãy trong phòng tắm, hắn lại...

Trong đầu lần nữa loáng thoáng hiện ra gương mặt nhỏ nhắn đầm lệ trước khi ngắt đi kia khiến mắt hắn tối lại.

Cô lần nữa lại bị sự thô bạo của hắn làm cho ngắt đi!

Hắn không muốn đối xử với cô như vậy nhưng lại không có cách nào khống chế bản thân.

Với cô, hắn biết mình thật quá đáng!

Có trách thì nên trách cái tên Bách Thiếu Khuynh đáng chết kia! Tên kia rõ ràng là cố ý kích thích hấn, mà chết tiệt là, người trước giờ luôn giữ bình tĩnh như hấn lại bị mắc câu!

Không khó để nhận ra những chiêu trò không thể gọi là cao minh của hấn, nếu như đầu óc hấn vẫn tỉnh táo.

Chỉ tiếc là, vừa đụng đến chuyện gì có liên quan đến cô, mọi sự tỉnh táo của hấn đều biến mất không còn một mảnh.

Hung hăng rút thêm một hơi thuốc, lúc này chiếc laptop trên bàn truyền đến tín hiệu có người muốn kết nối.

Vào thời điểm này nếu có người tìm hấn thì chắc chắn đều là những người bạn thân. Phạm Trọng Nam xoay người quay trở lại bàn làm việc.

‘Frank, Đường vì sao lại muốn rút lui?’

Tín hiệu vừa được kết nối thì trên màn hình đã xuất hiện một gương mặt đầy nam tính, tuấn dật phi phàm.

‘Hấn muốn rút hết tiền về đầu tư cho thị trường châu Á.’ Phạm Trọng Nam bình thản đáp.

‘Ý cậu muốn nói Đường bởi vì cô gái kia mà thực sự buông tha cho tuyến đường vận tải Tây Ban Nha và Ý?’ Gương mặt người đàn ông trên màn hình lộ rõ sự khó tin, anh ta trợn to mắt, ‘Là cậu nói nhầm hay là tôi nghe sai?’

‘Không nhầm đâu. Không chỉ là hai tuyến vận tải, quyền kinh doanh tất cả các khách sạn thuộc về Đường thị ở châu Âu cũng đã nhường lại.’ Hơn nữa phần của Đường Nhĩ Ngôn trong kế hoạch xây dựng thị trấn mới ở Moscow cũng toàn bộ chuyển cho Bách Thiếu Khuynh tiếp nhận, đây có thể coi như là khoản đầu tư ẩn dụ nhất của Đường thị ở châu Âu.

‘Hấn cam lòng buông tha cho cả thị trường châu Âu, Đường thị coi như mất đi một nửa giang sơn, chỉ vì một cô gái thôi sao?’ Hàn Quân Tề không nhịn được cao giọng hỏi.

Phạm Trọng Nam gật đầu, không có thêm bất cứ bình luận nào.

‘Thực là nực cười. Chỉ vì một phụ nữ thôi sao? Có thực là quan trọng thế không? Đáng để hấn dâng lên một nửa tâm huyết đổi lấy sao? Chỉ cần có quyền có tiền thì còn sợ gì không có phụ nữ chủ động bám theo chứ? Thật là ngu xuẩn.’ Người đàn ông được gọi là Hàn Quân Tề nhin không được rửa thắm một câu.

‘Còn chuyện gì khác không?’ Phạm Trọng Nam có chút không yên lòng hỏi.

‘Tháng sau tôi kết hôn.’ Biết Phạm Trọng Nam không muốn tiếp tục bàn về chuyện của Đường Nhĩ Ngôn, hấn cũng không nói nhiều.

‘Chúc mừng.’ Phạm Trọng Nam nói có chút hời hợt. Có thể khiến người bạn này của hấn chịu kết hôn, cô gái này tuyệt đối là một hòn đá đệm để hấn có thể vươn tới một tầm cao hơn.

Đường vì cô gái kia mà chịu buông tha cho một nửa giang sơn vất vả gây dựng bao nhiêu lâu nay còn hấn, vì để đoạt lấy lợi ích càng lớn hơn mà cưới cô gái kia...

Đến cùng ai mới là kẻ ngốc?

Là hấn sao?

34. Chương 34: Phạm Tiên Sinh, Biết Khẩn Trương Rồi Sao?

Chương 34: Phạm tiên sinh, biết khẩn trương rồi sao?

Hai hôm sau...

Giang Tâm Đóa đang ngồi một mình bên hồ nước nhân tạo vẽ tranh, đây có thể coi như là thú vui duy nhất của cô trong những ngày sống cuộc sống của một quý phu nhân nhàn chán và vô vị này.

Luân Đôn vào tháng tám đa số thời gian đều chìm trong cơn mưa phùn, khó có được một ngày thời tiết khô ráo như hôm nay nhưng tâm tình của Giang Tâm Đóa không sáng sủa chút nào.

Bởi vì hai hôm trước khi cô tỉnh lại, chiếc giường rộng rãi lạnh tanh, cả căn phòng rộng cũng chỉ còn lại một mình cô.

Người đàn ông dày vò cô đến chỉ còn nửa mạng sống lại như hai lần trước, biến mất không tăm tích.

Anh ta xem cô là gì chứ? Xem cô là công cụ phát tiết xong rồi là đi sao? Cho dù là vì sinh con cũng không cần phải thế chứ? Ngay cả một câu giải thích cũng không chịu để cô nói.

Nhưng, cho dù trong lòng cô có nhiều bất mãn và oán giận hơn nữa thì sao chứ? Con đường này là do cô tự chọn kia mà.

Buông bút vẽ trên tay xuống, cô chống tay lên cầm nhìn về phía hồ nước trong veo trước mặt, xa hơn nữa là bãi cỏ xanh mơn mơn.

Nơi đây giống như một cung điện xa hoa, đẹp đẽ nhưng đối với cô mà nói, nó càng giống một nhà tù hơn, cho dù có đẹp hơn nữa thì sao chứ?

Cô muốn về nước. Cô nhớ Dung Dung, cũng rất nhớ mẹ và em trai.

Giang Tâm Đóa đứng dậy, quyết định hôm nay phải gọi điện thoại cho hắn, cô không muốn tiếp tục mỗi morn chờ đợi ở đây nữa.

Khi Melina giúp cô đánh điện thoại tư nhân của Phạm Trọng Nam rồi đặt điện thoại vào tay cô thì Giang Tâm Đóa ngược lại lại có chút khấn trương.

‘Là em.’ Ngay cả giọng nói của cô cũng hơi run.

Dù cho cô và hắn trên danh nghĩa là vợ chồng, dù cho giữa hai người đã phát sinh quan hệ thân mật nhất nhưng thực tế, giữa họ vẫn cực kỳ xa lạ và cách biệt.

‘Có chuyện gì?’

Phạm Trọng Nam đang ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng rãi và xa hoa của mình, một tay cầm điện thoại, một tay nới lỏng chiếc cà vạt trên cổ. Lúc hắn nghe được giọng nói nhỏ nhẹ của cô từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, yết hầu không khỏi nhấp nhô, giọng trả lời cô cũng khàn đi.

Hắn không ngờ là cô sẽ gọi điện thoại cho mình.

Sau mỗi lần hung hãn chiếm đoạt đến làm cho cô ngất đi hắn lại né tránh mấy ngày liền, dường như chỉ có làm như vậy sự áy náy trong lòng hắn mới giảm đi được đôi chút vậy.

‘Chờng nào anh về?’ Tay Giang Tâm Đóa sít sao nắm lấy điện thoại, ‘Em có chút chuyện muốn nói với anh.’

‘Hai mươi phút.’

Giang Tâm Đóa chỉ nghe anh ta ngắn gọn nói mấy tiếng rồi đầu bên kia đã vang lên mấy tiếng tút tút báo hiệu điện thoại đã ngắt.

Có chút kinh ngạc Giang Tâm Đóa ngẩn người nhìn chiếc điện thoại trên tay, thật lâu vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Anh ta nói hai mươi phút là có ý gì? Hai mươi phút nữa gọi lại cho cô hay hai mươi phút nữa sẽ về nhà?

Thực ra còn chưa đến hai mươi phút, Giang Tâm Đóa đang ngồi ở sofa, điểm tâm mà Melina vừa mới đưa lên cô chỉ mới ăn được một miếng, còn chưa kịp nuốt xuống thì đã thấy Phạm Trọng Nam xuất hiện ở phòng khách.

‘Anh về rồi sao?’ Giang Tâm Đóa ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt.

‘Ừ.’ Phạm Trọng Nam cởi áo vest xuống, tiện tay đưa cho người làm đang đứng sau lưng, vừa cuốn tay áo sơ mi lên vừa đi đến sofa đối diện với cô ngồi xuống. Người làm lúc này đã đưa lên một ly nước lọc, đây là thói quen của hắn mỗi khi đi về.

Nhưng lần này hấn lại không đụng đến ly nước đó mà ung dung ngả người vào lưng ghế, nhìn cô gái này giờ không dám nhìn thẳng vào mình, nhàn nhạt hỏi, ‘Không phải có chuyện muốn nói với tôi sao? Lát nữa tôi còn có việc phải làm.’

Nghe hấn nói có việc phải làm, Giang Tâm Đóa sợ làm chậm trễ công việc của hấn nên vội nói: ‘Em muốn sang Mỹ thăm mẹ và em trai, sau đó về nước.’

‘Về nước?’ Phạm Trọng Nam nhướn đôi mày rậm.

‘Em còn chưa học xong, em định trở về học cho đến khi tốt nghiệp.’ Giang Tâm Đóa cắn môi rồi nói thêm, ‘Lần trước không phải anh đã đồng ý với em rồi sao?’

Đúng là hấn có nói như vậy với cô nhưng thế này có phải vội vàng quá không? Họ còn chưa kết hôn được một tháng kia mà.

Phạm Trọng Nam nhìn cô chằm chằm không nói một lời.

Giang Tâm Đóa ngẩng đầu lên, thấy gương mặt không chút biểu cảm của hấn thì lòng chợt thất vọng nhưng vẫn cứng rắn buộc mình phải hỏi tiếp, ‘Không được sao?’

‘Tùy em thôi. Chuyện sang Mỹ và về nước tôi sẽ bảo Lý Triết sắp xếp.’ Phạm Trọng Nam nói rồi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang ngước nhìn mình nói ngắn gọn sau đó xoay người bước ra ngoài.

‘Anh...’ Thấy hấn đi, Giang Tâm Đóa cũng đứng dậy, đang định đuổi theo hỏi xem tối nay hấn có muốn quay lại ăn cơm tối không nhưng nhìn bóng lưng thẳng tắp đang rời đi kia, tất cả những lời muốn nói đều nghẹn lại nơi cổ họng.

Tuy rằng hấn đồng ý nhưng dường như không được vui lắm, hơn nữa lúc này hấn nói còn có chuyện phải làm, cô không nên làm phiền, không phải sao?

Nếu như đã bận như vậy thì hấn cần gì phải chạy về nhà làm gì? Cô nói chuyện này qua điện thoại không phải là được rồi sao???

...

Tối hôm đó Phạm Trọng Nam vẫn như mấy buổi tối trước, không về nhà dùng cơm. Giang Tâm Đóa ăn tối xong quay trở về phòng, tắm rửa xong cô ngồi ở sofa trong phòng ngủ gọi điện thoại cho mẹ báo cho bà biết chuyện ngày mai mình sẽ bay sang New York sau đó lại gọi điện thoại cho Dung Dung định báo với bạn tốt cô chuẩn bị quay về làm thủ tục xin học lại, tiếp tục học hết những học phần còn dở dang nhưng điện thoại của Dung Dung mãi vẫn không có ai nghe.

Lúc này ở Singapore không phải là buổi sáng hay sao? Dung Dung chắc là sẽ không bởi vì tối hôm qua làm việc muộn quá nên ngủ quên chứ? Nghĩ đến chuyện Dung Dung gần như đã cắt đứt quan hệ với gia đình, Giang Tâm Đóa không nhịn được thở dài một tiếng.

Cô không có dũng khí như Dung Dung, hoặc là, những thứ cô phải gánh vác trên vai nhiều hơn bạn của cô nhiều quá.

Buông điện thoại, Giang Tâm Đóa quay trở lại chiếc giường rộng thênh thang mà trống trải kia, trầm nghĩ đêm nay chắc là Phạm Trọng Nam sẽ không về cho nên cô quyết định đến phòng khách cùng với chú cừu Lisa của cô vượt qua một đêm dài đằng đẵng.

Phạm Trọng Nam sao lại nhỏ mọn như thế chứ? Đường đường là một người đàn ông lại tính toán chi li với một con thú nhồi bông bé tí, kiên quyết không cho cô đem Lisa trở lại phòng ngủ.

Giang Tâm Đóa nằm trên chiếc giường lớn của phòng khách, ôm chặt Lisa vào lòng nhớ đến vẻ mặt âm trầm của hấn buổi tối hôm đó khi hấn bảo cô đem ném Lisa đi, trong lòng không khỏi có chút không phục.

Trên giường chờ điện thoại của Dung Dung thật lâu mà vẫn không có chút hồi âm nào, Giang Tâm Đóa dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết.

Lúc Phạm Trọng Nam quay trở về nhà thì đã gần nửa đêm.

Đi đến gần căn phòng ngủ chính đã mấy ngày không trở lại kia, vì tránh không để đánh động người đang ngủ hẩn cố tình bước thật nhẹ nhàng. Nhưng nào ngờ, khi đi vào trong phòng hẩn mới ngẩn người ra phát hiện, căn phòng ngủ rộng mênh mông của mình dường như thiếu mất gì đó.

Đứng im, tầm mắt như được quét một vòng quanh căn phòng ngủ tối mờ mờ cuối cùng đi đến bên giường, trên giường chăn gối xếp gọn gàng, nào thấy có bóng ai.

Cô ấy đâu? Lòng hẩn chợt thất lại sau đó vội vàng xoay người xông ra khỏi phòng.

Nửa đêm nửa hôm, vốn là giờ nên chìm trong mộng đẹp thế nhưng quản gia Melina lại bị người chủ trở về muộn, vẻ mặt tức giận của mình đánh thức dậy một cách sỗ sàng.

‘Cô ấy đâu sao không thấy?’ Trong gian phòng khách xa hoa đèn sáng như ban ngày, Phạm Trọng Nam sắc mặt xanh mét gần giọng.

‘Phạm tiên sinh, ngài nói ai không thấy?’ Quản gia Melina nhìn sắc mặt khó coi của chủ nhân, dè dặt hỏi.

Tòa nhà này có hệ thống bảo an vào loại tiên tiến bậc nhất, ngay cả một con muỗi muốn bay vào cũng còn khó nữa là, huống gì một người đang sống sờ sờ, làm sao nói không thấy là không thấy được.

‘Vợ của tôi không thấy đâu.’ Phạm Trọng Nam nghiêng răng nói, ‘Bà nói cho tôi biết rốt cuộc là thế nào?’

‘Không thấy phu nhân sao?’ Melina bị câu nói của Phạm Trọng Nam làm cho như rơi vào sương mù, ‘Không thế nào. Sau khi ăn cơm tối tôi còn cùng phu nhân trở về phòng, sau đó thì phu nhân không có xuống lầu.’

Ý chính là nói cô ấy không đi ra ngoài, đúng không?’ Phạm Trọng Nam gật đầu, ‘Gọi tất cả mọi người dậy, rà soát tất cả các phòng.’

Hạ lệnh xong hẩn xoay người bước thẳng lên lầu.

35. Chương 35: Hãy Làm Tròn Nghĩa Vụ Của Người Vợ!

Chương 35: Hãy làm tròn nghĩa vụ của người vợ!

Năm phút sau

Phạm Trọng Nam đứng bên cạnh chiếc giường lớn của phòng dành cho khách nhìn Giang Tâm Đóa đang nằm trên giường, trong lòng ôm chặt một chú cừu nhồi bông ngủ thật say sưa, nỗi lo lắng trong lòng lập tức bị một sự tức giận không thể lý giải thay thế.

Hẩn khom lưng, duỗi tay định giật lấy con cừu nhồi bông càng nhìn càng chướng mắt kia ra nhưng dù đang ngủ Giang Tâm Đóa vẫn cảm nhận được có người muốn cướp đi vật cô đang ôm trong lòng nên càng dùng sức ôm chặt lấy nó.

Phạm Trọng Nam thấy vẻ quấy luyến không nở rời, thậm chí còn vùi mặt sâu vào con thú nhồi bông đáng ghét kia thì lực đạo trên tay càng tăng thêm mấy phần, rất nhanh đã giật được con cừu không biết gọi tên là gì kia ra khỏi lòng của Giang Tâm Đóa, thuận tay ném nó trên sàn nhà một cách đầy ghét bỏ.

‘Dung Dung, sao lại giật đồ của mình?’ Giang Tâm Đóa mơ mơ màng màng tỉnh lại, lầu bầu nói, trong cơn mê ngủ, cô còn tưởng rằng đây là trò đùa dai mà người bạn tốt Dung Dung thường hay dùng để trêu cô trước đây.

‘Dung Dung?’ Phạm Trọng Nam hí mắt nhìn cô gái tóc dài lỏa xỏa trên vai, mắt còn chưa mở ra, vẻ mặt mê ngủ lảm bảm một cái tên xa lạ kia, giọng nói bất giác lạnh hơn mấy phần.

Nghe giọng đàn ông trầm thấp, vốn còn chưa tỉnh ngủ hẩn Giang Tâm Đóa lập tức tỉnh táo lại ngay. Cô mở to mắt, hai tay sít sao nắm lấy chiếc chăn, mờ mịt nhìn người đàn ông cao to như thiên sứ đang đứng ở bên cạnh giường kia.

‘Anh về rồi sao?’ Giọng nói ngọt mềm của Giang Tâm Đóa mang theo một chút nũng nịu và lười nhác mà ngay cả cô cũng không phát hiện ra được đã thành công dập tắt già nửa ngọn lửa tức giận đang thiêu đốt trong lòng Phạm Trọng Nam.

‘Sao lại vào đây ngủ?’ Hấn ngồi xuống bên giường, đôi tay đồng thời hạ xuống, chống ở hai bên sườn cô, ánh mắt như đuốc, sáng rực mà hữu thần nhìn chăm chú vào giọng nói nhỏ nhắn của cô, không biết đang suy nghĩ gì.

‘Em..’ Hấn dựa gần quá, gần đến mức mùi xạ hương độc đáo trên người hấn xông thẳng vào mũi cô, quấn quanh theo từng hơi thở của cô khiến Giang Tâm Đóa bất giác có chút hoảng hốt, có chút choáng váng... Cô lặng lẽ dời mắt, né tránh ánh mắt chăm chú của hấn, ‘...ngủ không quen...giường lớn quá..’

‘Chẳng lẽ giường ở phòng dành cho khách lại không lớn?’

‘Không... không giống mà...’ Ở đây cô có thể ôm Lisa cùng ngủ.

‘Chỗ nào không giống?’

Phạm Trọng Nam nhìn chăm chăm chiếc miệng nhỏ nhắn, đôi môi hồng nhuận đang gằn trong găng tấc, lòng lại bắt đầu dậy sóng, nhất là bây giờ, khi hai người đều đang ở trên giường...

Đôi mắt càng trở nên thâm thúy, biểu cảm dần trở nên sống động mà đầy dã tính, giọng nói bắt đầu trầm thấp, khàn khàn, hô hấp cũng trở nên ngưng trọng...

Giang Tâm Đóa nhận ra ngay sự biến đổi của hấn, cơ thể nhỏ nhắn lập tức co rúm lại nhưng cánh tay rắn rỏi của hấn vẫn còn chống hai bên sườn khiến cô không có đường nào rút lui...

Cô sợ hấn, hấn biết! Hấn đã biết trước là cô sẽ sợ.

Phạm Trọng Nam điều tiết lại hô hấp, thân thể không tiếp tục áp xuống, hấn nhìn cô thật lâu, thật chăm chú sau đó mới có chút không được tự nhiên lên tiếng, ‘Thân thể, còn đau không?’

Cả người Giang Tâm Đóa cứng đờ, cô biết hấn đang hỏi điều gì, đôi má bất giác nóng bừng, cắn môi nhỏ giọng nói, ‘Àn.’

Đối với câu trả lời chỉ có một tiếng tối nghĩa của cô, rõ ràng là Phạm Trọng Nam rất bất mãn, ‘Rốt cuộc là còn đau hay không?’

‘Không đau nữa...’ Nghỉ ngơi mấy ngày đã đỡ nhiều rồi nhưng sao đột nhiên hấn lại hỏi vấn đề này?

‘Vậy thì tốt.’

Đêm thật tĩnh lặng, ánh đèn nhu hòa tràn khắp căn phòng, hoàn cảnh như vậy đáng lý ra thật ấm cúng nhưng bởi vì sự trầm mặc giữa hai người mà bầu không khí dường như trở nên cực kỳ nóng bức mang theo một loại cảm giác không thể gọi tên cũng không thể diễn tả thành lời, thật khiến lòng người hoảng hốt.

‘Anh...có muốn về phòng tắm rửa trước không?’ Giang Tâm Đóa phá vỡ sự trầm mặc, cô ngược mắt nhìn hấn. Người đàn ông trước mặt vẫn mặc một thân Tây trang, chỉ có cà vạt là đã được cởi ra, hai nút trên cùng của chiếc áo sơ mi cũng được mở ra, mơ hồ có thể thấy được làn da rám nắng và lớp cơ bắp ẩn hiện nơi lồng ngực rắn rỏi.

‘Cùng về phòng đi.’ Phạm Trọng Nam đứng dậy, hai tay dùng chỉ dùng chút sức đã dễ dàng nhắc cả Giang Tâm Đóa cùng chiếc chăn mỏng đang đắp trên người lên tay.

‘Em tự đi được rồi.’ Hai tay Giang Tâm Đóa chống nơi lồng ngực rắn rỏi, nóng rực của hấn nhỏ giọng nói. Dưới lòng bàn tay cô rõ ràng cảm nhận được nhịp tim của anh ta, đều đặn, mạnh mẽ, từng nhịp tim đập từ lòng bàn tay cô truyền đến khắp mỗi tế bào toàn thân, khiến chúng như cũng run rẩy hòa nhịp cùng nhịp tim đập kia.

Hấn nhìn sâu vào đôi mắt mông lung của cô, ‘Đừng lộn xộn...’, rồi không phí bao nhiêu công sức đã ôm cô đi ra khỏi căn phòng dành cho khách.

Quần gia Melina vẫn đang đứng chờ ở ngoài, thấy hai người bước ra bà không dám nhìn nhiều, lùi lại sau hai bước cung kính hỏi, ‘Tiên sinh, phu nhân, có cần tôi làm gì nữa không?’

Giang Tâm Đóa ngượng ngừng giấu mặt vào ngực hần còn Phạm Trọng Nam không hề có ý dừng bước, lúc đi lướt qua người Melina, chỉ trả lời đơn giản mấy chữ, ‘Không cần đâu.’

Ôm Giang Tâm Đóa trở lại căn phòng ngủ chính của họ, đặt cô xuống giường rồi Phạm Trọng Nam đi vào phòng tắm.

Còn lại một mình trên giường, Giang Tâm Đóa mông lung nhìn lên trần nhà, trái tim cực độ thất thểu bất an.

Ý định của hần đã rất rõ ràng nhưng cô không có lý do nào để cự tuyệt.

Mười phút sau Phạm Trọng Nam từ phòng tắm bước ra, nghe tiếng động Giang Tâm Đóa bất giác nhắm mắt lại, cả người không dám động đậy, giả vờ ngủ.

Trong căn phòng ngủ tĩnh lặng, cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đang đi về phía giường sau đó cô cảm nhận được hần đã lên giường, chiếc nệm dày thoải mái bởi vì trọng lượng của hần mà lún xuống mà thân thể nhỏ nhắn của cô, bởi vì trọng lực mà trượt dần về phía vùng nệm bị lún xuống kia, trượt đến sát bên người hần.

Cánh tay rần rỏ kéo cả người cô vào lòng, để chiếc đầu nhỏ của cô gác lên cánh tay hần, lưng dán sát vào lồng ngực nóng rực của hần, còn một cánh tay khác gác qua người cô, bá đạo siết lấy eo cô.

Cái ôm mang đầy tính chiếm hữu của một người đàn ông.

‘Ngủ rồi sao?’ Cô nghe giọng trầm thấp, hơi khàn của người đàn ông vang lên bên tai.

Nằm trong lòng hần, Giang Tâm Đóa không dám động đậy một chút, nhắm mắt cố gắng giữ hơi thở đều đều như đã ngủ, ngây thơ không biết thân thể cứng đờ của cô đã bán đứng chân tướng giả vờ ngủ của mình.

Phạm Trọng Nam không nghe được câu trả lời, cũng không hỏi tiếp nữa, tay bắt đầu có chút thô lỗ giật chiếc áo ngủ trên người cô.

Giang Tâm Đóa không có cách nào tiếp tục giả vờ ngủ nữa, đôi tay nhỏ bé siết sao nắm lấy bàn tay nóng rực đang gác nơi eo mình, ‘Đừng mà...’

Không biết có phải bởi vì lúc hần bế cô về phòng động tác quá ôn nhu hay không mà Giang Tâm Đóa lại cảm thấy, thực ra mình có thể giao tiếp nhiều hơn với hần, như lúc này đây, trong bóng tối cô còn dám nói “Đừng” với hần.

Nhưng hai chữ này lại bị Phạm Trọng Nam hiểu nhầm là cô muốn cự tuyệt hần, ‘Giang Tâm Đóa, em cần phải làm tròn nghĩa vụ của người vợ!’

‘Anh không thể cứ đối xử thế này với em mãi được!’ Làm tròn nghĩa vụ của người vợ không có nghĩa là cứ chịu đựng người ta dày vò đến không xuống nổi giường, hành vi gần như là cưỡng bạo kia khiến cô thật sự sợ hãi.

‘Tôi thế nào?’ Một bàn tay đã thành công bóc ra chiếc áo ngủ, lúc này đang siết sao giữ lấy bờ vai mảnh khảnh.

‘Dùng bạo lực với em.’ Giang Tâm Đóa bị lực đạo từ bàn tay hần làm cho đau đến không thể không mở mắt ra, lúc này mới phát hiện thì ra đèn đã bị tắt từ lúc nào, cả căn phòng tối mờ mờ, ngay cả gương mặt hần cô cũng không nhìn thấy rõ.

Giống như một đêm tối mịt trước đó!

‘Tối nay tôi sẽ không mạnh bạo như thế nữa.’ Hần nói như hứa hẹn.

Lời của hần khiến sự sợ hãi trong lòng cô giảm đi đôi chút, ‘Em sợ đau...’

‘Tôi biết.’

Trong bóng tối hần cúi xuống, chuẩn xác dán môi mình lên môi cô, làm dấy lên ngọn lửa rồi để nó rừng rực cháy trong đêm tĩnh mịch...

Lý trí...

Đạo đức...

Thẹn thùng...

Tất cả đều lui bước để ngọn lửa dục tình hung hăng thiêu đốt.

36. Chương 36: Người Của Hai Thế Giới

Chương 36: Người của hai thế giới

New York tháng tám, khí trời vẫn còn rất oi bức.

Lúc Giang Tâm Đóa ngồi máy bay riêng từ Luân Đôn đáp xuống sân bay Kenedy thì đã là bốn giờ chiều giờ địa phương.

Có lẽ là do sai lệch múi giờ nên sau khi xuống máy bay, vốn suốt chuyến bay chưa hề bị say máy bay lúc này Giang Tâm Đóa lại cảm thấy đầu văng mắt hoa, thoạt nhìn chẳng có chút tinh thần gì.

‘Em bị say máy bay sao?’

Ngồi trên chiếc xe được phái đến đón họ, Phạm Trọng Nam nhìn một lượt cô gái sắc mặt tái nhợt ngồi bên cạnh mình.

Cô ngủ gục như suốt cả chuyến bay, cũng không thấy cô say máy bay, thế nào vừa xuống đến mặt đất cả người thoạt nhìn lại yếu ớt như muốn bệnh thể kia?

‘Hơi say thôi...’ Giang Tâm Đóa cố gượng cười nhưng đôi mày thanh tú lại hơi nhăn lại.

Cô hoàn toàn không ngờ là hẳn sẽ cùng đến đây với cô nhưng Phạm Trọng Nam nói thuận tiện đến đây xử lý công sự, cô cũng không hỏi nhiều. Cô thật không hy vọng chuyện của mình lại ảnh hưởng đến hành trình của hẳn.

Nhưng thân thể cô dường như càng lúc càng khác thường, dạ dày lại không ngừng co rút, cảm giác muốn nôn lại không nôn được khó chịu vô cùng.

‘Đi bệnh viện gần nhất...’ Thấy vẻ khó chịu của cô, Phạm Trọng Nam chau mày, ấn nút đàm thoại nói với tài xế ngồi ở khoang trước.

‘Được ạ, tiên sinh.’ Người tài xế lên tiếng đáp lời.

‘Boss, nếu phu nhân cảm thấy không thoải mái, uống chút nước nóng sẽ tốt hơn.’ Ngồi ở phía trước cạnh tài xế, Lý Triết đề nghị với vị đại Boss đang ngồi phía sau, cách mình một lớp vách ngăn bằng kính.

Trong khoang sau của chiếc xe tư nhân được đặt riêng cực xa hoa kia, đương nhiên tử rượu và những thức uống khác đều có đủ.

Phạm Trọng Nam rót một ly nước nóng đưa đến bên môi cô, ‘Uống một chút sẽ dễ chịu hơn.’ Hẳn dịu giọng nói như đang dỗ dành.

Mắt Giang Tâm Đóa né tránh ánh mắt của hẳn một cách vô ý thức. Đột nhiên hẳn đối với cô ân cần, chu đáo như vậy khiến cô có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

‘Cảm ơn.’ Giang Tâm Đóa đón lấy ly nước từ tay hẳn, uống liền mấy ngụm, cảm thấy quả thực là đỡ hơn nhiều, ‘Không cần đến bệnh viện đâu, em đã đỡ nhiều rồi, không cần phiền phức như vậy.’

Cho dù là giữa hai người đã xảy ra quan hệ thân mật đến không thể thân mật hơn nhưng lúc chỉ có hai người với nhau cô vẫn luôn cảm thấy có chút dè dặt, không được tự nhiên.

‘Đỡ hơn chút nào chưa?’ Bỏ qua lời của cô, Phạm Trọng Nam trầm giọng hỏi.

‘Àn...’ Cô gật nhẹ đầu, trên môi lộ ra nụ cười yếu ớt.

‘Qua đây, tựa vào vai tôi.’ Không đợi cô kịp phản ứng, một bàn tay đã duỗi ra khoác lấy bờ vai mảnh khảnh của cô sau đó một cái dùng sức, cả người Giang Tâm Đóa đã bị kéo sát vào lòng hấn.

Cả người Giang Tâm Đóa lập tức cứng đờ, tim đập thình thịch vì khẩn trương.

‘Em đỡ hơn nhiều rồi... anh không cần phải chăm sóc em.’ Cô uyển chuyển cự tuyệt nhưng trong giọng nói có chút run rẩy không khống chế được.

‘Nhắm mắt lại ngủ đi, sắp đến bệnh viện rồi.’

Mặc kệ sự cự tuyệt của cô, hấn trầm giọng nói nhưng trong giọng nói có thêm một chút dịu dàng như đang dỗ dành mà ngay cả hấn cũng không phát hiện được.

Giang Tâm Đóa cứng người trong vòng tay hấn, định cự tuyệt thêm một lần nữa nhưng lại nói không nên lời.

Cô tưởng rằng hấn ôm cô như vậy cô sẽ không ngủ được nhưng khi hơi thở nam tính ấm áp vây phủ lấy cô, mí mắt Giang Tâm Đóa càng lúc càng nặng, trong cơn mơ màng, cô khép lại hàng mi dài.

...

Khi Giang Tâm Đóa lần nữa mở mắt ra thì đã thấy gương mặt thân quen của mẹ, trong một hai giây, cô tưởng rằng mình đang nằm mơ.

‘Đóa Đóa...’ Trình Truyền Phương ngồi ghé vào bên giường đưa tay vuốt ve những sợi tóc dài của con gái đang xòa tán loạn trên gối, giọng thật dịu dàng.

‘Mẹ...’ Giang Tâm Đóa nắm chặt tay mẹ, thương mến dán tay bà lên má mình, cảm nhận tình thân đã lâu mới có được, ‘Con đang ở đâu vậy?’

‘Bệnh viện!’ Trình Truyền Phương yêu thương nhìn gương mặt gầy gầy của con gái, ‘Sao thân thể lại tệ thế này? Chỉ ngồi một chuyến máy bay mà lại mệt đến như vậy sao? Có phải là Phạm Trọng Nam đối xử với con...’

Không ngờ lần đầu tiên gặp mặt người con rể lại là buổi chiều hôm nay khi hấn đưa con gái mình đến bệnh viện, nhớ lại tình cảnh này, Trình Truyền Phương không khỏi chau mày.

Tuy rằng biết người thừa kế của nhà họ Phạm nhất định không phải tầm thường nhưng khi người đàn ông toàn thân phát ra một khí thế và ngạo khí kinh người xuất hiện trước mặt mình, bà vẫn không tránh khỏi có chút giật mình.

Một thân tây trang màu đen cộng thêm một chiếc kính râm, Phạm Trọng Nam không buồn nói một lời với người mẹ vợ này, từ khi hấn ôm cô vào đến đây rồi đi tìm bác sĩ đến xem bệnh, xử lý mọi chuyện vẫn chỉ là người trợ lý này giờ vẫn luôn theo bên người hấn, còn hấn, thậm chí cho đến lúc rời đi cũng chưa nói một câu nào.

Nếu như không phải Lý Triết nói ba ngày sau họ sẽ đến đón con gái bà về nước, Trình Truyền Phương còn tưởng là con gái mình đã bị đuổi trở về nhà họ Giang rồi.

Nếu Đóa Đóa gả cho một người đàn ông như vậy, sống cùng với hấn suốt cuộc đời, liệu áp lực có phải là lớn quá không?

Nhưng đây đã là sự thật không thể thay đổi, mà mẹ con bà, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ đều không có quyền lựa chọn bởi vì nguồn cơn của tất cả mọi chuyện, là từ sự ích kỷ của họ.

‘Mẹ, không phải vậy đâu.’ Ngoại trừ khi chỉ còn hai người, quan hệ vợ chồng có chút khiến cô ăn không tiêu ra, Giang Tâm Đóa đối với con người và cách hành xử của Phạm Trọng Nam ngược lại không có quá nhiều oán trách.

Bởi vì, sự hiểu biết nhau giữa họ quả thật là quá ít ỏi...

Thậm chí cô, ngoại trừ biết tên của hấn cùng thân phận người thừa kế của nhà họ Phạm ra thì không biết thêm gì nữa cả.

Ngày đám cưới nghe được những lời hắt hủi và ông nội nói chuyện cũng chỉ khiến cô đại khái đoán ra, giữa hắt hủi và người nhà có chuyện gì đó không thể cho người ngoài biết được mà thôi.

Nhưng có nhà giàu có nào lại không có một vài chuyện không thể đem ra ánh sáng chứ? Như nhà họ Giang cô chẳng hạn, tuy rằng tiền tài và quyền thế còn kém nhà họ Phạm xa nhưng chỉ riêng chuyện bà cô có bốn bà vợ cùng những đứa con riêng cũng đủ đẩy lên rất nhiều tai tiếng rồi.

Đối với chuyện riêng của nhà họ Phạm, cô không muốn cũng không có cách nào đi tìm hiểu, chỉ có thể bảo trì trầm mặc, làm tốt những chuyện trong bốn phận của mình là được, Giang Tâm Đóa đã từng nghĩ như vậy.

‘Vậy có phải nhà họ Phạm gây áp lực cho con lớn quá hay không?’ Trên mặt Trình Truyền Phương không giấu được vẻ lo lắng, cho dù biết có lẽ con gái sống không quá thoải mái nhưng bà lại không có cách nào giúp con, một người mẹ như bà, có phải là quá thất bại rồi không?

‘Mẹ, không có đâu. Thật sự không có. Chỉ tại vì mới vừa bắt đầu hơi khó thích ứng được mà thôi.’ Giang Tâm Đóa nhẹ lắc đầu an ủi người mẹ đang lo lắng của mình. Còn chuyện sở dĩ thân thể yếu ớt như vậy, chắc là vì trên giường bị người nào đó đòi hỏi quá độ nên mệt mỏi mà thôi, nghỉ ngơi thêm vài ngày là tốt rồi.

‘Không có thì tốt. Nhưng Phạm Trọng Nam ở nhà có phải cũng ít nói như vậy không?’ Trình Truyền Phương mỗi lần nhớ đến gương mặt lạnh lùng kia liền có chút sợ sệt.

‘Dạ.’ Giang Tâm Đóa gật đầu.

Phạm Trọng Nam thực ra không thích nói chuyện nhiều, không vui thì sầm mặt xuống xoay người rồi đi, bộ dạng cao ngạo đến không được.

Đương nhiên, cũng bởi vì hắt hủi quá có tư cách để kiêu ngạo.

Nhưng, một người đàn ông kiêu ngạo như hắt hủi dường như cũng có lúc khiến người ta khó hiểu...

Giang Tâm Đóa nhớ lại đêm đó, trong bóng tối sau khi không biết bị hắt hủi vào bao lâu, lúc cô mệt đến ngất đi sau đó mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, trên giường lại chỉ còn mỗi mình cô.

Gắng gượng mở mắt ra, tìm kiếm một lúc cô mới nhìn thấy hắt hủi đang đứng trước cửa sổ, một cánh cửa sổ hơi mở hé ra để ánh đèn bên ngoài chiếu vào trong phòng khiến bóng của người đứng ở chỗ tranh tối tranh sáng như hắt hủi càng kéo dài thêm.

Giang Tâm Đóa thấy hắt hủi vừa hút thuốc vừa nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, thoát nhìn rất cô đơn, rất tịch mịch... Hắt hủi đang đắm chìm trong thế giới riêng của mình sao?

Thế giới của Phạm Trọng Nam đối với cô mà nói, quá xa lạ, tuy rằng họ đã là vợ chồng chính thức nhưng cô vẫn chỉ là một người đứng bên ngoài thế giới của hắt hủi mà hắt hủi, cũng giống như vậy, chỉ là người đứng bên lề thế giới của cô.

Hai người tuyệt không thuộc về cùng một thế giới, liệu rằng...có ngày nào đó, thế giới của hai người sẽ hòa nhập làm một không?

Giang Tâm Đóa không biết, cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều.

Lặng lẽ nhìn bóng dáng có chút cô đơn kia, không biết hắt hủi đứng bao lâu, còn cô, sớm đã vì quá mệt mà chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

37. Chương 37: Trưởng Thành

Chương 37: Trưởng thành

Lưu lại bệnh viện nghỉ ngơi một đêm, cả tinh thần và thể chất của Giang Tâm Đóa đều đỡ hơn rất nhiều, sáng thứ hai cô dậy sớm, cùng với mẹ đi thăm đứa em trai đã tỉnh lại của mình, Giang Viễn Hàng.

Mười hai tuổi, là con trai độc nhất trong gia đình, Giang Viễn Hàng từ nhỏ đã đã được cả nhà cưng chiều thành quen nhưng sau khi gặp phải biến cố trọng đại này, thoát nhìn dường như trưởng thành lên không ít, hiểu chuyện hơn nhiều.

‘Tiểu Hàng, chân còn đau không?’ Giang Tâm Đóa nhìn đứa em trai lúc này hai chân vẫn chưa thể động dậy mà đau lòng vô cùng.

‘Chị, đã hết đau rồi, bác sĩ nói qua tháng sau đợi thân thể em hồi phục ổn định rồi thì có thể bắt đầu tiến hành vật lý trị liệu.’ Giang Viễn Hàng không buồn, ngược lại còn an ủi người chị vẻ mặt đầy lo âu của mình, ‘Em nhất định có thể đứng lên đi lại được.’

‘Chị biết em nhất định sẽ làm được.’ Nhìn gương mặt tuy còn non nớt nhưng tràn đầy tự tin của em trai, Giang Tâm Đóa nắm chặt tay em, cười an ủi.

‘Phạm, Phạm Trọng Nam đó đối xử với chị có tốt không?’ Giang Viễn Hàng là lưu học sinh du học ở Luân Đôn đã nhiều năm, trường mà cậu bé học là trường học nổi tiếng dành cho giới quý tộc ở Luân Đôn, chịu sự giáo dục tinh anh, đối với người nổi tiếng trong trường như Phạm Trọng Nam đương nhiên là không xa lạ, huống gì Phạm Trọng Nam có thể xem như học trưởng của cậu.

‘Hỏi làm gì?’ Giang Tâm Đóa lừ cậu bé.

‘Đừng cậy mình lớn hơn em mấy tuổi là có thể lên mặt, những chuyện em biết nhiều hơn chị rất nhiều đó. Em chỉ sợ chị bị thua thiệt dưới tay Phạm Trọng Nam kia thôi.’ Giang Viễn Hàng bĩu môi nói.

‘Nói làm như em rất quen thuộc với người ta vậy.’ Thực ra em trai vẫn còn chưa gặp hẳn mà, không phải sao?

‘Em với anh ta không quen nhưng em biết anh ta chắc chắn là trước chị.’ Hai năm trước dưới sự mời mọc nhiệt tình của hiệu trưởng, Phạm Trọng Nam có tới trường của cậu tham quan. Thực ra là hiệu trưởng mời anh ta đến diễn thuyết nhưng anh ta cự tuyệt, cuối cùng vì nể mặt hiệu trưởng, anh ta vẫn đến nhưng chỉ đi tham quan một vòng rồi thôi.

Hôm đó Giang Viễn Hàng đứng cách một sân bóng nhìn sang người đàn ông đeo kính đen, khí thế như hạc giữa bầy gà kia, thái độ lãnh ngạo đó khiến cậu nhớ tới bây giờ.

‘Em biết anh ta?’ Lúc này Giang Tâm Đóa kinh ngạc thật sự.

‘Cũng không thể gọi là biết.’ Chỉ là biết có một nhân vật như vậy thôi. Nếu như không phải vì cậu xảy ra chuyện, chị nhất định sẽ không ủy khuất chính mình gả cho một người đàn ông xa lạ như vậy, đúng không? ‘Chị, xin lỗi.’

‘Tự dưng sao lại nói mấy lời này?’ Giang Tâm Đóa liếc nhìn vẻ mặt có chút rầu rĩ của em trai.

‘Là em liên lụy chị phải gả cho anh ta.’ Giang Viễn Hàng cắn môi nói. Những người chị cùng cha khác mẹ trong nhà bị ba xem như vật trao đổi gả ra ngoài không phải cậu không biết nhưng cậu quả không được, cũng không có khả năng, nhưng đây là chị ruột của cậu.

Nếu có thể cậu sẽ không để chị phải ủy khuất như vậy nhưng bây giờ, ngay cả đứng lên cũng là cả một vấn đề, cậu còn có cách gì chứ?

‘Nói nhảm gì vậy, là chị tự nguyện gả cho anh ta mà.’

‘Đừng tưởng rằng em không biết, là ba ép chị thôi.’

Trước đây cậu cũng không thể coi như rất hiểu chuyện nhưng gần đây bỗng nhiên cậu nhìn thấu rất nhiều chuyện.

‘Tiểu Hàng, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?’ Giang Tâm Đóa không muốn nói với em trai về Phạm Trọng Nam nữa, ‘Em có muốn ăn trái cây không, chị gọt cho em?’

‘Chị, đừng xem em như con nít nữa.’ Giang Viễn Hàng bắt mồm nói.

‘Nhưng em vốn là con nít mà!’ Đây là sự thực, em cô chỉ mới mười hai tuổi.

‘Em sẽ chứng minh cho mọi người thấy em không còn là con nít nữa.’ Giang Viễn Hàng đột nhiên dùng sức nắm chặt tay chị mình nhưng bởi vì thân thể suy yếu, dùng lực quá sức mà gương mặt xanh xao lộ vẻ đau đớn.

‘Tiểu Hàng, có phải em không khỏe không?’ Giang Tâm Đóa thấy vẻ khác thường trên mặt em trai thì lo lắng nhòm dậy định ấn chuông gọi bác sĩ nhưng bị Giang Viễn Hàng ngăn lại, ‘Em không sao, không cần gọi bác sĩ.’

‘Sao vậy?’ Giang Tâm Đóa nhìn em trai.

‘Chị, em không sao.’ Giang Viễn Hàng cười, ‘Có phải mấy ngày nữa chị sẽ về nước không?’

‘Ừ, trở về tiếp tục học, chỉ còn mấy môn nữa là có thể tốt nghiệp rồi.’

‘Sau khi trở về, chị đừng trở về nhà họ Giang nữa.’ Giang Viễn Hàng dặn dò, vẻ thận trọng.

‘Gì?’ Tuy rằng căn nhà đó đối với cô mà nói thực ra không có ý nghĩa gì đặc biệt nhưng khi nghe những lời này từ miệng em trai nói ra vẫn khiến cô cảm thấy rất ngạc nhiên.

‘Tai nạn xe cộ là do chú Trần cố ý đâm vào lan can cầu vượt.’ Giang Viễn Hàng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cảnh tượng hôm đó trước khi xe rơi xuống, chú Trần tài xế luôn miệng nói xin lỗi Giang Viễn Hàng vẫn còn nhớ, cậu biết nhất định có người mua chuộc chú Trần làm như vậy.

‘Tiểu Hàng...’ Giang Tâm Đóa kinh ngạc nhìn không được kêu lên một tiếng, chuyện này phía cảnh sát vẫn còn chưa thể kết án, Tiểu Hàng làm sao biết được chứ?

‘Cho nên, đừng cứ nói em còn nhỏ cái gì cũng không biết. Rồi sẽ có một ngày, đợi em có năng lực rồi nhất định sẽ tìm ra kẻ muốn hại em.’

‘Nhỏ tiếng một chút.’ Giang Tâm Đóa hốt hoảng đưa tay bịt miệng em trai không cho cậu nói tiếp.

‘Cho nên nếu chị về nước thì phải cẩn thận một chút. Mặc kệ ba muốn chị làm gì chị cũng không cần quan tâm.’ Giang Viễn Hàng lần nữa thận trọng dặn dò.

Giang Tâm Đóa không biết nói gì nữa nhìn vẻ mặt không hề có chút đùa bỡn của em trai mình, thật lâu vẫn chưa định thần lại.

Người em trai tuổi còn nhỏ của cô rốt cuộc đã biết được những gì? Tình cảm giữa em trai với ba trước giờ luôn rất tốt, giờ sao lại...

...

Bước ra khỏi phòng bệnh của em trai, Giang Tâm Đóa chợt cảm thấy có chút kiệt sức.

Đang định đi xuống vườn hoa dạo một chút cho khuây khỏa thì lại bị ba cô, lúc này đang đi cùng với mẹ cô, gọi lại.

Thấy Giang Hán Sinh ra hiệu, Trình Truyền Phương thức thời đi vào phòng bệnh trước, bà biết, Giang Hán Sinh sợ dĩ muốn lưu lại nói chuyện riêng với con gái, đương nhiên là có chuyện.

Mà chuyện của ông chính là bảo Giang Tâm Đóa quay về tìm Phạm Trọng Nam, bảo hẳn đến gặp ông một lần.

Nói dễ nghe một chút thì là người cha vợ như ông muốn mời con rể ăn cơm, nhưng trên thực tế, chắc chắn là có chuyện muốn bàn. Về mặt này, Giang Tâm Đóa quá hiểu ba mình.

Nhớ lại những lời em trai nói với cô lúc ở trong phòng bệnh, Giang Tâm Đóa suy nghĩ thật lâu vẫn không chịu đồng ý yêu cầu của Giang Hán Sinh.

Cho dù không có sự dặn dò của em trai cô cũng không dám đảm bảo Phạm Trọng Nam dành thời gian cho ba mình chứ đừng nói gì ăn cơm với ông.

Nhưng Giang Tâm Đóa cuối cùng cũng không cự tuyệt được ba mình, bị ông kéo ra khỏi bệnh viện đi tìm Phạm Trọng Nam.

Mà lúc này, trong căn phòng họp rộng rãi xa hoa đặt ở tầng tám mươi tám, công ty con của tập đoàn Phạm thị đặt ở tòa cao ốc Manhattan, người đàn ông mặc bộ Tây trang được cắt may thủ công, dáng người đỉnh đạc cao ngất đã rời khỏi chiếc bàn họp cỡ lớn hình bầu dục, chậm rãi tiến đến chiếc sofa bằng da thật đặt trước chiếc cửa sổ bằng kính ngồi xuống.

Ngồi ngả lưng lên sofa, hắn cúi đầu, một tay chống lên thành sofa, một tay chống trán, chuyên chú lắng nghe người phụ trách của các bộ phận và các chủ quản cấp cao báo cáo tiến độ của các kế hoạch đang thực hiện cùng kế hoạch và mục tiêu của quý tới.

Đôi môi với những đường nét rõ ràng hơi mím lại, lặng im không nói một lời nhưng những người có mặt lại bởi vì biểu tình trên mặt của hắn mà có chút khấn trương, thần kinh bắt đầu căng thẳng, không dám có chút sơ sẩy nào.

Bởi vì cho dù chỉ im lặng ngồi đó, không nói một câu nhưng khí thế khiếp hồn của hắn cùng cảm giác áp bách trời sinh mà người khác không thể bỏ qua kia cũng đủ đến trấn áp tất cả mọi người, khiến ai nấy đều sợ hãi, chỉ sợ không cẩn thận đạp phải địa lôi thì khổ.

Cũng may, tần suất một năm đại Boss đến công ty con không nhiều, bằng không tóc của các vị chủ quản cao cấp bạc sớm là điều khó mà tránh khỏi.

Chỉ là, người đàn ông đang ngồi kia không chút để tâm đến bầu không khí khấn trương xung quanh mà chỉ một lòng một dạ suy nghĩ xem những vị chủ quản cao cấp khiến cho vô số người hâm mộ kia có thể mang lại lợi ích lớn đến đâu cho tập đoàn.

Nghe xong người cuối cùng, vị giám đốc bộ phận nghiệp vụ báo cáo, người đàn ông chau mày trầm tư, thật lâu không nói.

Nhất thời cả căn phòng họp rộng thênh thang im lặng như tờ.

Chính ngay lúc ai nấy đều đang khấn trương đến nghẹt thở, người đàn ông chợt đứng dậy.

‘Tan họp!’ Hắn nhướn mày nhìn một lượt các vị chủ quản cấp cao, sau cùng ánh mắt rơi trên người người thư ký tạm thời được điều đến cho mình đang ngồi ở góc kia, ‘Trước năm giờ chỉnh lý lại các số liệu trong cuộc họp, gửi đến hộp thư cho tôi.’

‘Được ạ.’ Người thư ký tạm thời tỏ vẻ cực kỳ chuyên nghiệp, cung kính đáp.

Phạm Trọng Nam vừa rời khỏi phòng họp đã thấy Lý Triết từ đầu hành lang đang rảo bước về phía mình.

‘Boss.’ Phạm Trọng Nam ngừng bước, hỏi bằng ánh mắt.

‘Phu nhân đang đợi ngài ở văn phòng.’

Cô ấy đến đây làm gì? Phạm Trọng Nam khẽ cau đôi mày rậm, không nói gì chỉ xoay người đi về phía văn phòng tạm thời của mình ở đây.

38. Chương 38: Phạm Tiên Sinh, Thái Độ Của Ngài Thật Dễ Khiến Người Ta Phát Điên!

Chương 38: Phạm tiên sinh, thái độ của ngài thật dễ khiến người ta phát điên!

Giang Tâm Đóa ở gian phòng làm việc xa hoa hết chờ lại đợi, ly cà phê trên chiếc bàn trà trước mặt đã lạnh từ lâu mà vẫn chưa thấy Phạm Trọng Nam xuất hiện.

Nhớ tới Lý Triết vừa nãy có nói với cô boss của anh ta đang họp, chắc là khoảng một tiếng rưỡi nữa mới xong, Giang Tâm Đóa mệt mỏi nhắm mắt lại.

Trong văn phòng nhiệt độ thật thích hợp, lại yên tĩnh đến mức không có một chút tạp âm nào, vốn chỉ định nhắm hờ mắt nghỉ ngơi, không ngờ Giang Tâm Đóa ngủ mất lúc nào không biết.

Đợi đến lúc cô tỉnh lại thì mới phát hiện trên người có thêm một chiếc áo vest, mùi xạ hương đặc biệt cùng với mùi thuốc lá nhàn nhạt phút chốc tràn đầy khoang mũi cô.

Là Phạm Trọng Nam!

Giang Tâm Đóa nắm chặt chiếc áo vest trong tay chậm rãi ngồi thẳng lưng, nhìn quanh một vòng, cuối cùng nhìn thấy Phạm Trọng Nam đang đứng nơi cửa sổ sát đất xoay lưng về phía cô, vừa định lên tiếng gọi thì hắn đã xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, một thâm thúy một trong treo, nhất thời, không gian im lặng như tờ.

Cuối cùng, Giang Tâm Đóa là người chịu thua trước, cô rũ hàng mi dài, đứng dậy, trên tay vẫn cầm chiếc áo khoác của hắn.

‘Tối nay anh có rảnh không?’ Cô lên tiếng hỏi trước.

‘Có chuyện gì?’ Phạm Trọng Nam không trả lời mà hỏi ngược lại.

‘Ba em muốn cùng anh ăn cơm.’

‘Ba em?’ Hai tay vẫn cho vào trong túi quần, Phạm Trọng Nam nhàn nhã đi đến bên sofa, cách cô chừng hai ba bước mới dừng lại.

‘Àn.’ Giang Tâm Đóa nhẹ giọng đáp. Mỗi lần hắn đến gần cô đều luôn có một cảm giác áp bức mãnh liệt.

‘Rất cuộc ông ta có việc gì?’ Phạm Trọng Nam cúi đầu nhìn cô gái này giờ cúi đầu không dám nhìn vào mắt hắn, hỏi lại, Giang Hán Sinh muốn hẹn hắn ăn cơm, chuyện thật sự chỉ đơn giản thế thôi sao?

Nghe câu chất vấn của hắn, Giang Tâm Đóa biết chắc chắn hắn cũng đoán được cha của cô sẽ không phải chỉ là mời ăn cơm đơn giản như vậy, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn hắn, ‘Em không biết.’

Chuyện công ty trước giờ cô không tham dự nhưng nếu ông muốn bàn việc với Phạm Trọng Nam, làm sao có thể không liên quan gì đến chuyện của Giang thị chứ?

‘Trước giờ tôi không tiếp nhận các cuộc hẹn như vậy.’ Phạm Trọng Nam tiến thêm hai bước, duỗi tay lấy lại chiếc áo vest của mình trong tay Giang Tâm Đóa, nhàn nhã mặc nó lại ngay trước mặt cô.

‘Em biết anh rất bận, nhưng cơm tối cũng phải ăn mà...’ Giang Tâm Đóa thực sự không nghĩ ra lý do gì để thuyết phục anh ta, tuy rằng cô cũng chỉ là bị ba mình ép đến tìm hắn nhưng đồng thời cô cũng biết, ba ở Mỹ đợi hắn lâu như vậy, nếu không được gặp một lần nhất định sẽ không chịu thôi. Ông đương nhiên không có cách nào đối phó với Phạm Trọng Nam nhưng mẹ cô bên này nhất định bị dấn vặt không ít, bị mắng mỗ là chuyện đương nhiên, hơn nữa sau này cũng sẽ tìm đủ mọi cách bắt mẹ liên lạc với cô về việc này.

Nếu đã như vậy, không bằng cố gắng thuyết phục Phạm Trọng Nam chịu gặp ba, bữa cơm này chắc cũng không làm mất bao nhiêu thời gian của hắn.

‘Em muốn tôi đi?’ Đã mặc áo chỉnh tề, Phạm Trọng Nam đứng đó nhìn cô chằm chằm.

‘Nếu như có thể.’ Ý nguyện của cô, có người quan tâm sao?

Nếu như có thể... Mối Phạm Trọng Nam hơi nhếch lên, ‘Chiều nay tôi còn có việc, để Lý Triết đưa em về trước.’

Chỉ ném lại cho Giang Tâm Đóa một câu như vậy, Phạm Trọng Nam xoay người rời đi.

Vậy rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý? Giang Tâm Đóa nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của hắn, không kìm lòng được đuổi theo mấy bước, gọi với theo, ‘Phạm Trọng Nam...’

Phạm Trọng Nam nghe tiếng gọi của cô, bàn tay đã đặt lên tay nắm cửa chợt khựng lại nhưng không quay đầu lại, cũng không lên tiếng.

‘Anh rốt cuộc là có rảnh gặp ba em một chút không?’ Cho dù không ăn cơm, chỉ cần hần chịu rút chút thời gian gặp ba cô một chút, chắc là ba cô sẽ không làm khó mẹ nữa.

Nhưng đáp lại câu hỏi của Giang Tâm Đóa chỉ là tiếng mở cửa sau đó là tiếng cửa gỗ nặng nề sập lại.

Bàn tay nhỏ nhắn của Giang Tâm Đóa duỗi hai bên sườn bắt giắc nắm chặt lại, gương mặt trước giờ luôn dịu dàng ôn nhu lúc này đầy vẻ áo não. Người đàn ông này, thái độ này có lúc thật khiến người ta phát điên.

Ngay lúc Giang Tâm Đóa ngồi chiếc xe mà Lý Triết sắp xếp rời khỏi tòa cao ốc Manhattan, Phạm Trọng Nam đang ngồi ở phòng khách nơi tầng 88 gặp mặt Giang Hán Sinh.

Ngồi nơi sofa, Phạm Trọng Nam thông thả châm một điếu thuốc, chậm rãi rít một hơi rồi nhả khói, nhìn vẻ mặt có chút khấn trương của Giang Hán Sinh qua làn khói mờ.

Thật lâu sau, nhả thêm một hơi khói hần mới lên tiếng, ‘Ý của ông là muốn tham gia vào công trình của chúng tôi ở Moscow?’

Dạ dày quả thực không nhỏ.

Công trình ở Moscow là một công trình cực lớn do năm tập đoàn nổi danh toàn cầu hợp tác khởi công, người muốn tham gia vào không biết là bao nhiêu mà nói, chỉ bằng vào một Giang thị kiến thiết nho nhỏ mà cũng muốn chen chân vào hưởng phần?

Là ai cho ông ấy lá gan lớn như vậy đến đề xuất yêu cầu với hần?

Lúc đầu khi công ty xây dựng Giang thị lâm vào nguy cơ phá sản hần đã rót thêm một tỷ vào đấy giúp ông ta bù đắp vào lỗ hổng tài chính, giờ mới bắt đầu gượng lại được ông ấy lại muốn càng nhiều hơn sao?

‘Trọng Nam, con nói nghiêm trọng quá rồi.’ Thấy hần không lập tức phản đối, Giang Hán Sinh cảm thấy vẫn còn hy vọng, trên mặt lộ ra nụ cười cầu tài, ‘Giang thị nho nhỏ của chúng tôi nào có tư cách tham gia công trình lớn như vậy nhưng cung cấp nguyên vật liệu cho xây dựng cơ bản ba nghĩ chúng ta vẫn có thể hợp tác.’

Singapore tắc đất tắc vàng, cùng với sự phát triển kinh tế, các dự án khai thác đất đai lớn càng lúc càng ít cho nên rất nhiều công ty kiến thiết, xây dựng, địa ốc trong nước sớm đã đi khai thác các lĩnh vực khác.

Công ty xây dựng Giang thị đương nhiên cũng không thua chị kém em, trong đó có một công ty con cung cấp vật liệu xây dựng kinh doanh cũng không tệ. Nếu như có thể trở thành một trong những nhà cung cấp nguyên vật liệu cho công trình ở Moscow, mỗi làm ăn này cũng đủ để Giang thị kiếm được một món hời.

‘Ông muốn trở thành một trong số những nhà cung ứng vật liệu cho chúng tôi?’ Phạm Trọng Nam điểm thêm một điếu thuốc, hồ hững hỏi.

Cho dù chỉ là một nhà cung ứng vật liệu, nếu theo kế hoạch, công trình này ít nhất sẽ kéo dài năm đến sáu năm, đã tâm của Giang Hán Sinh quả thật không nhỏ.

‘Trọng Nam, ba biết công trình này của con có yêu cầu rất cao đối với nguyên vật liệu, ba cam đoan, nếu như có được hợp đồng này, Giang thị nhất định sẽ rất nghiêm khắc chiếu theo yêu cầu của bên con để cung ứng những vật liệu có chất lượng tốt nhất.’ Giang Hán Sinh nói như chém đinh chặt sắt.

Thấy Phạm Trọng Nam vẫn không nói gì, Giang Hán Sinh đành gỡ con át chủ bài, ‘Trọng Nam, ba biết trước đây chúng ta chưa từng hợp tác với nhau, con cần thời gian suy nghĩ là chuyện đương nhiên. Nhưng mặc kệ thế nào, về công về tư, chúng ta hiện giờ đều là người một nhà, con giao hợp đồng này cho ba làm thì cứ việc yên tâm.’

Người một nhà? Phạm Trọng Nam nhóm người lên dụi tắt thuốc trong chiếc gạt tàn trên bàn rồi cao ngạo ngồi thẳng, hai tay gác lên thành ghế, mười ngón tay giao nhau trước bụng, điềm tĩnh nhìn điếu thuốc tắt dần trong gạt tàn như đang trầm tư điều gì.

Giang Hán Sinh thấy hần không có bất cứ phản ứng nào cũng không dám nói quá nhiều.

Phạm Trọng Nam này so với những lời đồn đại còn cao ngạo hơn mấy phần. Nếu như hôm nay không phải con gái đã gả cho hắn, phỏng chừng cả đời này Giang Hán Sinh ông cũng không có cơ hội nói chuyện trước mặt hắn.

Hơn nữa, bộ dạng im lặng không nói một lời kia vẫn khiến lão hồ ly lẫn lộn thương trường mấy chục năm như ông cũng có cảm giác không nắm bắt được.

Sự trầm mặc nơi hắn càng lâu, Giang Hán Sinh càng cảm thấy bất an.

Thật lâu sau, khi ông đã có chút đứng ngồi không yên, Phạm Trọng Nam rốt cuộc lên tiếng, ‘Chuyện này...’

Hắn ngừng lại giây lát, thấy vậy Giang Hán Sinh càng thêm bất an ngồi thẳng người, chờ câu tiếp theo của hắn.

‘Tôi sẽ bảo Lý Triết liên lạc với ông. Tôi còn chuyện phải làm.’

Nghe được câu trả lời mà mình mong muốn, cũng nghe ra Phạm Trọng Nam có ý tiễn khách, Giang Hán Sinh đứng dậy, ‘Vậy ba không làm chậm trễ công việc của con. Ba về đợi điện thoại của trợ lý Lý.’

‘Đi thông thả, không tiễn.’ Phạm Trọng Nam nhìn Giang Hán Sinh rời đi, cũng không có ý định đứng lên tiễn, ngữ khí vẫn mang theo vẻ lạnh nhạt và xa cách trước giờ.

‘Không cần khách sáo. Có rảnh chúng ta cùng ăn một bữa cơm?’ Giang Hán Sinh trước khi đi còn hỏi lại.

‘Đến lúc đó tính sau.’

‘Vậy ba về trước.’ Giang Hán Sinh xoay người bước đi.

Trước khi ông ta rời đi, sau lưng chợt truyền đến giọng nói nhàn nhạt của Phạm Trọng Nam, ‘Sau này có chuyện gì, ông có thể trực tiếp liên lạc với Lý Triết.’

Cũng chính là nói, không cần lợi dụng Giang Tâm Đóa, ý này Giang Hán Sinh hiểu rõ ràng.

‘Ba biết rồi.’ Giang Hán Sinh đáp lời.

39. Chương 39: Có Baby Sao?

Chương 39: Có baby sao?

Rời khỏi tòa nhà Manhattan, tài xế đưa Giang Tâm Đóa đến căn biệt thự ở Long Island, đây cũng là một trong những căn nhà của họ Phạm ở nước Mỹ.

Giang Tâm Đóa lần nữa được mở rộng tầm mắt.

Căn biệt thự này xa hoa sang trọng không kém gì căn biệt thự căn biệt thự ở Luân Đôn, cũng lớn đến khó tin như vậy, hơn nữa vườn hoa rộng đến xa tít tầm mắt, và một bãi cỏ rộng bạt ngàn, quả thực chẳng khác gì cung điện.

‘Phu nhân, chào cô. Tôi là quản gia ở đây. Cô gọi tôi là Elaine là được rồi.’

Nhìn người quản gia vẻ mặt nghiêm túc cùng một hàng người hầu trước khi xe chạy vào đến cổng đã đứng sẵn trước nhà cung kính tiếp đón cô, Giang Tâm Đóa mỉm cười nhìn họ, nhẹ gật đầu, ‘Chào cô, Elaine.’

Ở một nơi xa lạ như thế này, cho dù có nhiều người hơn nữa, đối với Giang Tâm Đóa mà nói, vẫn khiến cô có cảm giác không thể hòa nhập.

‘Phu nhân, cô vừa trở lại, có muốn lên lầu nghỉ ngơi một lát trước không?’ Elaine mỉm cười hỏi thăm.

‘Ừ, phiền cô dẫn đường.’ Giang Tâm Đóa gật đầu.

So với việc ở lại phòng khách nhìn nhau, cô thấy không bằng trở về phòng còn hơn, mặc kệ là làm gì cũng được.

Dưới sự dẫn đường của người quản gia, Giang Tâm Đóa trở về phòng ngủ chính.

Căn phòng ngủ chính vẫn đi theo phong cách châu Âu xa hoa và sang trọng, không gian rộng thênh thang có cả phòng sinh hoạt chung, phòng khách riêng, phòng sách, phòng thay quần áo, phòng tắm và một phòng ngủ rộng hơn bốn mươi bình, quy mô của nó có thể so sánh với một căn hộ chung cư cao cấp với đủ mọi thiết bị.

Sau khi quản gia lui xuống, Giang Tâm Đóa đi xuyên qua phòng sinh hoạt chung, đến một ban công rộng rãi, nhìn bãi cỏ rộng mênh mông không kém gì bãi cỏ ở tòa nhà ở Luân Đôn, cô nhắm mắt, hít sâu một hơi để không khí trong lành tràn vào trong phổi.

Rốt cuộc cô gả cho người đàn ông thế nào đây?

Mười giờ tối, những cơn gió ở Long Island mang theo hơi lạnh từ biển thổi qua cánh tay trần của Giang Tâm Đóa.

Từ chiều sau khi cô đến đây, Phạm Trọng Nam vẫn chưa trở về.

Những đồ đạc của cô bỏ lại ở bệnh viện trước giờ cơm tối đã có người đưa đến, cô tắm xong, thay áo ngủ, nằm trên chiếc giường xa lạ thật lâu cũng không ngủ được, cuối cùng đành từ bỏ, nhóm dậy đi ra ban công hóng gió đêm.

Gặp được em trai và mẹ rồi, nếu không có gì ngoài ý muốn, theo hành trình, ngày mai chắc là cô sẽ về nước.

Cuộc sống trong hơn một tháng qua thật giống như một giấc mộng.

Cô kết hôn! Mới hai mươi một tuổi đã kết hôn?

Trong kế hoạch của đời mình, cô dự định trước tiên là dọn ra khỏi nhà họ Giang, tự lực cánh sinh nuôi sống bản thân và học phí cho đến lúc tốt nghiệp, sau đó tìm một công việc thích hợp, sau đó mới là tìm một người tâm đầu ý hợp, kết hôn, cùng nhau trải qua cuộc sống bình lặng, đạm bạc. Đây mới chính là con đường mà cô muốn đi.

Nhưng...người tính không bằng trời tính, câu nói này mãi mãi không lỗi thời.

Người ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết một phút sau, thậm chí một giây sau sẽ xảy ra chuyện gì, phải đối mặt với nó như thế nào.

Tình yêu đối với cô, vĩnh viễn chỉ là vật ngoài tầm với thôi sao?

Không biết anh Nhất Minh giờ thế nào rồi?

Trong đêm tĩnh mịch thế này, Giang Tâm Đóa không khỏi chạnh lòng nhớ đến người đàn ông đã cùng cô lớn lên, vẫn luôn đối xử ân cần dịu dàng với cô. Không biết chuyện kia có ảnh hưởng đến công việc của anh ấy hay không nữa?

Với tính cách của ba mình, Giang Tâm Đóa đoán ông sẽ không dễ dàng tha cho Ngụy Nhất Minh, chỉ mong là ba cô đừng ra tay quá tuyệt tình thì tốt rồi!

Đang chìm trong dòng suy nghĩ miên man, một luồng đèn pha sáng rực bỗng chiếu vào cổng chính, càng lúc càng gần đã kéo Giang Tâm Đóa trở về với hiện thực.

Đã khuya thế này rồi, chắc là Phạm Trọng Nam trở về phải không?

Cô chỉnh lại chiếc áo ngủ trên người, quay trở lại phòng ngủ, lấy thêm một chiếc áo khoác nhỏ khoác lên, định bước ra ngoài hỏi xem hắn đã ăn cơm tối chưa.

Đây có thể coi như nghĩa vụ mà một người vợ nên làm chứ?

Đi qua phòng sinh hoạt chung, Giang Tâm Đóa vừa mới mở cửa phòng thì đã thấy người đàn ông vóc dáng cao lớn đang đứng nơi cửa. Thấy cô bước ra, Phạm Trọng Nam khựng lại, bàn tay vốn đang đưa ra nắm lấy tay nắm cửa cũng chậm rãi thu về.

‘Anh về rồi à?’

‘Ừ.’ Phạm Trọng Nam ngắn gọn đáp một tiếng rồi không nói thêm gì, ánh mắt quét khắp người cô, từ đầu đến chân một lần sau đó dừng lại ở đôi chân trần của cô.

Khi nhận ra hắn đang nhìn gì, Giang Tâm Đóa ngượng ngùng co chân lại, đỏ mặt nhận ra cô không chỉ là đang đi chân trần, hơn nữa mái tóc dài vừa mới gội không lâu đang xõa tán loạn trên vai, bộ dạng thoát nhìn có chút lôi thôi.

Lúc mặc áo khoác sao cô không chịu soi gương một lần xem mình có chỉnh tề không nhỉ? Giang Tâm Đóa áo nào nghĩ.

‘Anh ăn cơm tối chưa?’ Giang Tâm Đóa có chút không được tự nhiên xoay mặt sang hướng khác.

‘Rồi.’

Đáp lại câu hỏi của cô vẫn chỉ là một câu trả lời ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn.

Hừm, người này, nói nhiều mấy tiếng sẽ chết hay sao chứ?

‘Tôi muốn vào trong tắm rửa.’ Phạm Trọng Nam nhìn cô gái này giờ vẫn đứng chắn ngoài cửa.

‘Ồ, xin lỗi.’ Giang Tâm Đóa lúc này mới nhận ra mình đang chắn đường của hắn, vội vàng lách người để anh ta bước vào.

Phạm Trọng Nam đi vào trong phòng, lúc đi ngang qua cô, hắn hơi ngừng lại mấy giây, ‘Đi ngủ trước đi.’

Ý anh ta là, sau khi tắm xong vẫn còn phải làm việc, đúng không?

Tuy rằng thời gian hai người ở bên nhau không dài nhưng dần dần, Giang Tâm Đóa đã đại khái đoán được ý tứ trong những câu nói cộc lốc của anh ta.

Nhìn theo bóng lưng Phạm Trọng Nam đang đi vào phòng tắm, bất giác Giang Tâm Đóa cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Anh ta có chuyện phải làm vậy càng tốt, vậy chắc chẳng còn tâm tư đâu mà làm chuyện kia! Đây mới chính là điều mà Giang Tâm Đóa quan tâm nhất.

Cuộc sống vợ chồng, quả thực có lúc không có sức thừa nhận quá nhiều.

Theo nhịp độ này của anh ta, chắc là muốn nhanh có con đây mà. Dù sao đây cũng là mục đích kết hôn của anh ta.

Không biết, hiện giờ trong bụng cô đã có baby hay chưa nhỉ?

Giang Tâm Đóa đứng nguyên ở đấy miên man suy nghĩ, đôi tay bắc gác xoa nhẹ vùng bụng bằng phẳng của mình.

Mấy lần ở bên nhau, Phạm Trọng Nam đều không dùng bất kỳ biện pháp tránh thai nào, nếu có baby thì cũng là chuyện rất bình thường thôi. Với lại hơn một tháng nay chu kỳ của cô...

Chu kỳ của cô!!!

Trời ạ!

Mặt Giang Tâm Đóa tái mét. Tiêu rồi! Hơn một tháng rồi mà chu kỳ của cô vẫn chưa đến, chẳng lẽ trong bụng cô thật sự đã có...cục cưng???

Cô còn chưa hoàn toàn thích ứng với cuộc hôn nhân này, giờ lại có thêm cục cưng, liệu có nhanh quá không?

Ngày lúc cô vẫn chưa có bất kỳ sự chuẩn bị tâm lý nào!!!

Nhưng, có phải là thật không chứ?

Cô sắp làm mẹ sao?

Nếu như lúc này thật sự có cục cưng, vậy kế hoạch về nước tiếp tục việc học của cô không phải là chết từ trong trứng nước rồi sao?

Trước khi kết hôn Phạm Trọng Nam đã nói rõ với cô, giữa việc học và gia đình, hấn hy vọng cô lấy gia đình làm trọng, mà cô cũng không có lý do gì cự tuyệt.

Quả nhiên vẫn là câu nói ngàn đời không sai kia, người tính không bằng trời tính!

Giang Tâm Đóa có chút hỗn loạn, có chút khẩn trương quay trở lại giường, trong đầu lúc này chỉ có một mối quan tâm duy nhất, cục cưng! Ngay cả Phạm Trọng Nam từ lúc nào tắm xong từ phòng tắm bước ra rồi từ lúc nào rời đi cô cũng không biết.

Tối hôm đó, mãi đến hơn nửa đêm Phạm Trọng Nam vẫn chưa quay lại phòng ngủ còn Giang Tâm Đóa thì trần trọc, trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được.

Hay là, đợi cô về nước tự đến bệnh viện kiểm tra thử vậy?!

Tóm lại là, mặc kệ có cục cưng thật hay không, cô vẫn muốn trở về sống ở nơi mà mình đã quen thuộc.

Cho dù thật sự có con, cô cũng có quyền lựa chọn sinh con ở đâu chứ, đúng không?

Giang Tâm Đóa lặn qua lộn lại trên giường mãi cũng không ngủ được, cuối cùng quyết định rời giường, xuống lầu hâm cho mình một ly sữa nóng, hy vọng uống xong có thể giúp hệ thần kinh đang căng thẳng của mình thư giãn đôi chút, nói không chừng có thể sẽ ngủ được.

Thực ra chuyện này cô có thể trực tiếp gọi điện thoại nội bộ cho người làm bảo hộ đưa đến phòng ngủ cho mình nhưng trước giờ cô không quen để người khác hầu hạ như vậy, huống gì lúc này đã khuya rồi, với lại bản thân không ngủ được, đi lại vài vòng cũng chẳng sao cả.

Dè dặt rời khỏi phòng, vừa định bước xuống cầu thang thì gặp phải một người làm đang bê một chiếc khay, bên trên là một tách cà phê đang nghi ngút khói bốc lên.

‘Phu nhân...’ Người làm nép sang một bên, cung kính gọi.

‘Trễ như vậy rồi, cà phê là...’ Thực ra không cần hỏi Giang Tâm Đóa cũng biết là ai lúc trễ thế này còn muốn uống cà phê. Chỉ có điều vừa nãy từ phòng ngủ bước ra, cô cũng không để ý anh ta có phải đang làm việc trong phòng sách nhỏ trong phòng ngủ hay không.

‘Là tiên sinh bảo pha.’ Người làm cực kỳ có trách nhiệm hỏi tiếp, ‘Phu nhân, cô có cần gì không?’

‘Tôi đưa cho anh ấy là được rồi.’ Trước khi Giang Tâm Đóa kịp suy nghĩ xem vì sao mình phải làm như vậy thì cô đã lên tiếng đồng thời tay cũng đã đưa về phía chiếc khay, đỡ lấy nó.

‘Phu nhân, cứ để tôi làm cho.’ Cô người làm nhìn chiếc khay vừa bị đoạt khỏi tay mình, cũng không dám giắt lại từ tay Giang Tâm Đóa, chỉ sợ lỡ tay có việc gì thì càng thêm thất trách.

‘Không sao đâu. Phiên cô hâm giúp tôi một ly sữa nóng. Anh ấy ở gian thư phòng nào?’ Giang Tâm Đóa mỉm cười hỏi. Vừa nãy lúc cô bước ra, hình như phòng sách bên trong phòng ngủ không có ai thì phải.

40. Chương 40: Làm Chút Chuyện Có Thể Khiến Em Dễ Ngủ Hơn

Chương 40: Làm chút chuyện có thể khiến em dễ ngủ hơn

‘Tiên sinh đang ở phòng sách đối diện với phòng ngủ chính.’

Nghe được câu trả lời, Giang Tâm Đóa bê khay đi về phía phòng sách.

Cửa phòng sách không đóng chặt, đứng ở hành lang cũng có thể nhìn thấy ánh đèn yếu ớt xuyên qua khe cửa chiếu ra.

Giang Tâm Đóa gõ hai tiếng lên cửa, không có ai trả lời, thử lại lần nữa kết quả cũng như vậy, cuối cùng cô đành rón rén đẩy cửa bước vào.

Phòng sách rất rộng, đập vào mắt là những món gia cụ hoàn toàn nhập khẩu từ Italy, bên trong trang hoàng đơn giản nhưng không kém phần xa hoa.

Giang Tâm Đóa bê khay cà phê se sẽ bước vào, cô nhìn về phía chiếc bàn làm việc rộng rãi thì thấy Phạm Trọng Nam trong chiếc áo ngủ đang ngồi trên chiếc ghế bằng da thật, một tay kẹp thuốc gác lên thành ghế, một tay đang đặt trên bàn, chiếc laptop trên bàn vẫn còn đang sáng.

‘Phạm Trọng Nam...’ Giang Tâm Đóa thấp giọng gọi một tiếng, thấy hắn không có phản ứng, cô bước thêm mấy bước đến trước bàn làm việc, vừa định lên tiếng gọi lần nữa thì mới phát hiện hắn đang cúi đầu, mắt nhắm nghiền như đang ngủ, thảo nào vừa nãy gọi lại không có ai trả lời.

Đây là lần đầu tiên Giang Tâm Đóa nhìn thấy Phạm Trọng Nam trong lúc ngủ.

Ngủ quan tâm thúy mà lạnh mướt thường ngày trong giấc ngủ nhu hòa đi không ít, đôi mắt sâu thẳm luôn khiến cô không có cách nào nhìn thẳng vào nó quá lâu lúc này đang nhắm lại, xuống dưới nữa là sóng mũi cao thẳng, đôi môi với những đường nét rõ ràng hơi mím lại, cằm dưới râu đã lún phún mọc ra...

Giang Tâm Đóa bất giác nhớ lại những lần Phạm Trọng Nam hôn cô, những sợi râu mới mọc hơi cứng kia thường hay cọ vào làn da non mịn của cô, cảm giác vừa ngứa lại vừa đau, nghĩ đến đây, đôi má đào bắt chợt nóng lên...

Rốt cuộc cô nghĩ đi đâu vậy chứ? Tỉnh táo lại đi, Giang Tâm Đóa!!! Lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đặt chiếc khay lên bàn, bỗng cô nhìn thấy điều thuốc trên tay hắn đã sắp tàn, nếu không dụi đi chỉ sợ sẽ bỏng đến tay, thế nên cô vòng qua chiếc bàn làm việc rộng rãi kia đi đến trước mặt hắn, định đưa tay rút điều thuốc hắn đang kẹp trên tay ra. Nào ngờ cho dù là đang ngủ, hắn vẫn kẹp chặt điều thuốc, cô phải dùng sức mới giật được nó ra rồi dụi điều thuốc và chiếc gạt tàn thuốc trên bàn.

Đôi mắt vô tình lướt qua màn hình đang sáng của chiếc laptop, trên đó chẳng chịt, chi chít những con số và chữ tiếng Anh, hơn nữa đều là những thuật ngữ thương nghiệp. Trề như vậy rồi mà anh ta còn phải xem những số liệu này sao?

Không có chút hứng thú nào, Giang Tâm Đóa xoay người đang định rời đi thì vòng eo mảnh khảnh lại bị một cánh tay rắn rỏi siết lấy.

‘Đi đâu vậy?’

Sau lưng vang lên giọng đàn ông trầm thấp mà khàn khàn, gợi cảm đến khiến lòng người ta không khỏi run lên. Cả người Giang Tâm Đóa cứng lại, ‘Em ra ngoài, không quấy rầy anh làm việc.’

‘Đã quấy rầy rồi.’ Ngồi trên chiếc ghế rộng rãi bằng da thật, tay Phạm Trọng Nam chỉ khẽ dùng sức, cả người Giang Tâm Đóa đã ngã vào lòng hắn, còn chưa kịp giãy dụa thì đôi tay rắn rỏi đã thít chặt eo cô, lại một cái nhấc tay đã dễ dàng xoay người cô lại, để hai chân cô mở ra ngồi trên đùi hắn, mặt đối mặt với hắn.

‘Xin lỗi...’ Tư thế thân mật như vậy, động tác ái muội như vậy thật khiến cô cảm thấy không quen. Đôi tay trắng nõn của Giang Tâm Đóa chống nơi lồng ngực hắn, ngượng ngùng phát hiện ra, dưới lòng bàn tay một mảng nóng rực...

Áo ngủ của hắn đã đã tuột ra từ lúc nào, cả một khoảng ngực rộng cứ thế lộ ra trước mắt cô, mà dưới lòng bàn tay cô là lớp cơ bắp rắn rỏi, ngay cả nhịp tim đều đặn mà hữu lực của hắn dường như cũng đang chấn động lòng bàn tay cô...

Giang Tâm Đóa có chút bối rối, đang định rút tay về thì người đàn ông lại càng nhanh hơn, trực tiếp kéo cô vào lòng mình, hơi thở nóng rực phả trên vùng da gáy non mịn của cô khiến tim Giang Tâm Đóa đập như sắp vọt ra khỏi lồng ngực...

‘Xin lỗi phải có thành ý.’ Đôi môi nóng rực in những nụ hôn nhỏ vun lên gáy cô mà chiếc cằm với những sợi râu mới mọc lún phún bởi vì những nụ hôn của hắn mà không ngừng cọ lên da thịt cô.

‘Anh buông em ra trước đã...’ Giang Tâm Đóa không ngừng động đậy, ngược ngùng nói không tròn câu, nơi đây là thư phòng đèn đuốc đang sáng rực hơn nữa cửa cũng không khóa, lúc nào cũng có thể bị người khác bắt gặp.

Phạm Trọng Nam hít sâu một hơi, ngược đầu lên khỏi vùng cổ trắng mịn của cô, đôi mắt đen thăm bởi vì dục vọng mà càng thêm thâm thúy nhưng hắn cũng biết, hắn sẽ không mạo hiểm đến mức muốn cô ngay tại đây.

‘Sao muộn vậy rồi mà chưa ngủ?’ Một tay nâng chiếc cằm nhỏ lên, nhìn thẳng vào mắt cô, lúc này mới phát hiện đôi mắt vốn đen láy kia lúc này đã ẩn hiện mấy đường tơ máu, giọng nói của Phạm Trọng Nam không khỏi lạnh thêm mấy phần.

‘Ngủ không được...’

‘Ngủ không được?’ Phạm Trọng Nam nhướn mày, trước giờ cô luôn có thói quen đi ngủ sớm, có chuyện gì khiến cô phiền não đến mức không ngủ được chứ?

‘Em đang nghĩ đến chuyện về về nước, cho nên...’ Giang Tâm Đóa cắn môi, có chút áo nã vì sao mình lại đem tâm sự nói cho hắn nghe.

‘Chuyện về nước tôi đã cho Lý Triết thu xếp xong cả rồi, em không cần lo lắng.’ Phạm Trọng Nam nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn, cảm giác cô vẫn còn có chuyện gì đó giấu mình.

‘Àn, em biết rồi.’ Giang Tâm Đóa theo bản năng né tránh ánh mắt dò xét của hắn.

‘Vậy còn chuyện gì khiến em không ngủ được?’ Ánh mắt né tránh của cô càng khiến Phạm Trọng Nam cho rằng cô có chuyện giấu diếm hắn.

‘Không có.’ Giang Tâm Đóa nhanh miệng chối bỏ.

‘Đừng tìm cách giấu diếm tôi.’ Phạm Trọng Nam bấu chặt chiếc cằm nhỏ, lần nữa bắt buộc cô nhìn thẳng vào hắn.

‘Thật sự không có. Chỉ là...chỉ là...’ Từ lúc nào hắn bắt đầu thích truy hỏi cặn kẽ như vậy chứ? Muốn nói chuyện phiếm thì cũng không nên là thái độ và ngữ điệu này chứ!

‘Chỉ là sao?’

‘Một mình ngủ em không quen...’

Không biết lý do này nói có xuôi không?

Phạm Trọng Nam nghe cô nói vậy, nhớ đến chú cừu nhồi bông đáng ghét không biết tên là gì kia, trầm mặc hồi lâu không hồi tiếp nữa.

Lúc Giang Tâm Đóa tưởng rằng rốt cuộc hắn chịu buông tha cho mình thì Phạm Trọng Nam chợt ôm cô đứng dậy khiến cô sợ hết hồn, chỉ đành ôm chặt cổ hắn.

‘Em tự đi được...’ Cô tưởng hắn muốn ôm mình trở về phòng, ‘Không phải anh còn chuyện...’

‘Không phải nói ngủ không được sao?’ Hắn cúi thấp đầu, dịu giọng hỏi.

‘Àn.’ Chẳng lẽ hắn ôm cô về phòng thì cô sẽ ngủ được sao?’

‘Cùng về phòng ngủ!’ Giang Tâm Đóa kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, còn chưa kịp hoàn hồn thì lại nghe giọng nói nghiêm túc của hắn vang lên bên tai, ‘Trở về làm vài chuyện khiến em có thể dễ đi vào giấc ngủ hơn.’

New York tháng chín, thời tiết thật trong trẻo.

Giang Tâm Đóa và Phạm Trọng Nam rời đi cùng một ngày, hai chiếc máy bay, một chiếc bay về Luân Đôn, một chiếc bay trở lại Singapore.

Về đến Singapore, việc đầu tiên Giang Tâm Đóa làm chính là đi tìm Dương Dung Dung.

Cô ngồi ở quán cà phê Starbucks ở tầng trệt ký túc xá dành cho sinh viên của trường đại học đợi bạn mình. Dương Dung Dung sau khi tan học sẽ đến đây làm thêm ngoài giờ, mà lúc này đã là mười một giờ rồi.

‘Ai ya, thật là ngại quá, bạn đợi lâu rồi hả?’ Dương Dung Dung trong bộ đồng phục của nhân viên quán cà phê tay bê hai đĩa điểm tâm đến đặt xuống bàn rồi ngồi xuống, còn chưa đợi Giang Tâm Đóa mở miệng nói đã ngồm ngoàm ăn phần thức ăn của mình, dường như đã đói lắm rồi vậy.

‘Còn muốn ăn nữa không?’ Giang Tâm Đóa đẩy đĩa điểm tâm của mình đến trước mặt bạn, tỉ mỉ nhìn gương mặt rõ ràng đã gầy đi không ít của bạn tốt, trên mặt không dấu được lo lắng.

Dương Dung Dung cao gần một mét bảy, vồn vác người đã gầy, giờ nhìn càng thêm mảnh mai, dường như chỉ một cơn gió cũng đủ thổi bay.

Chỉ mới hơn một tháng không gặp, sao cô lại khiến mình trở thành thế này được chứ?

‘Bạn không ăn sao? Vậy mình không khách sáo nha.’ Dương Dung Dung rất nhanh đã giải quyết xong phần điểm tâm của Giang Tâm Đóa lại một hơi uống cạn ly nước trái cây mới đặt ly xuống, vẻ thỏa mãn.

‘Dung Dung, mình có thể giúp gì cho bạn không?’ Hai tay Giang Tâm Đóa chống cằm nhìn bạn tốt, lo lắng vạ phần hỏi.

‘Bạn trở lại học đã là sự an ủi lớn nhất với mình rồi.’ Dương Dung Dung nhanh nhẹn thu dọn ly và khăn giấy, miệng cười toe toét.

41. Chương 41: Gả Cho Phạm Trọng Nam Ghê Gớm Lắm Sao? (1)

Chương 41: Gả cho Phạm Trọng Nam ghê gớm lắm sao? (1)

Giờ cô chẳng có gì phải phàn nàn cả, ở một gian phòng đơn giản trong ký túc xá, mỗi ngày ngoài giờ đi học thì đi làm thêm, cực kỳ bận rộn nhưng đầu óc rất thanh thoi, chỉ có duy nhất một điều không giống trước đây chính là, bây giờ ngay cả điện thoại di động và laptop cô đều không dùng, có thể tiết kiệm bao nhiêu thì tiết kiệm bấy nhiêu.

‘Nhưng sao bạn lại gầy như vậy chứ? Có phải là công việc quá vất vả không?’ Giang Tâm Đóa nhíu đôi mày thanh tú. Trước đây khi hai người cùng nhau thuê chung cư ở, Dương đại tiểu thư cô ngay cả bát cũng không biết rửa vậy mà bây giờ mỗi ngày đều đến Starbucks làm thêm, bê trà rót nước, liệu cô có thích ứng được không?

‘Sợ mình vất vả? Hay là bảo Phạm tiên sinh nhà bạn cho mình mượn ít tiền?’ Dương Dung Dung nửa thật nửa đùa nói.

‘Muốn bao nhiêu?’ Giang Tâm Đóa nghe vậy tưởng thật, nghĩ là cô đang rất cần tiền liền hỏi. Dù sao sau khi rời khỏi nhà họ Dương, tiền học của ngôi trường đó đối với bạn cô mà nói quả thực là một con số khổng lồ, ở ký túc xá cũng phải trả tiền thuê, cho dù rẻ hơn bên ngoài nhưng cũng không rẻ hơn bao nhiêu, huống gì còn những khoản chi tiêu khác nữa.

Sau khi thi đậu đại học rồi dọn ra ngoài, tuy rằng mẹ cô đều đặn mỗi tháng đều gửi một khoản tiền vào tài khoản của cô nhưng từ trung học, Giang Tâm Đóa đã bắt đầu vẽ tranh minh họa cho tạp chí, dịch thuật kiếm tiền, tuy rằng thu nhập không nhiều nhưng cũng đủ cho những chi tiêu cơ bản cho nên tiền của mẹ cô không đụng đến, xem như là một khoản dự phòng.

Nếu như số tiền mà Dung Dung cần không phải là một con số quá lớn, số tiền trong tài khoản của cô có thể đưa cho bạn xoay sở trước. Dù sao bây giờ cô cho dù là đi đâu cũng có tài xế đưa đón, sống ở nhà họ Phạm thứ gì cũng có đủ cho nên cô cũng không cần lo lắng về tiền bạc.

Nghe Giang Tâm Đóa nói vậy, Dương Dung Dung bật cười ha hả, thân mật đưa tay véo đôi má trắng nõn của bạn, ‘Nói đùa thôi! Giờ mình là người có công việc hảnh hoi, có thể tự nuôi sống chính mình.’

‘Nhưng mà...’

‘Đừng có nhưng mà. Một mình mình sống rất tốt. Nếu không yên tâm về mình, bạn trở về bảo đầu bếp của nhà họ Phạm chuẩn bị nhiều món ngon một chút, lúc đi học mang theo cho mình điền đầy bụng là được, sao hở?’

Câu này Dương Dung Dung nói rất thật lòng. Dù sao phòng cô ở ký túc xá cũng có tủ lạnh, như vậy thì cô có thể tiết kiệm được một khoản tiền. Tin rằng không lâu nữa cô có thể kiếm đủ năm trăm vạn. Hừm, đến lúc đó, Dương Dung Dung cô cầm tiền trở về nhà họ Dương, nhất định phải hung hăng ném lên người hai người phụ nữ vô liêm sỉ ở nhà mới được.

Mỗi lần về nhà, cả người mệt mỏi đến không còn chút sức nào, chỉ cần nghĩ tới có một ngày cô có thể kiêu ngạo đứng trước mặt hai mẹ con Ngụy Vũ Hà, bẻ gãy nhuệ khí của họ, nếu như có thể thì chọc cho họ phun máu mà tức chết thì Dương Dung Dung lại cảm thấy mình năng lượng tràn trề.

‘Được, bạn muốn ăn gì cứ nói, mình sẽ mang đến cho.’ Giang Tâm Đóa nhìn gương mặt tươi cười của bạn tốt mà lòng chua xót vô cùng, ngay cả lời nói cũng có chút ghen nào.

‘Người phải cảm động đến khóc là mình mới đúng chứ, bạn khổ sở cái gì chứ?’ Dương Dung Dung càng thêm dùng sức véo gương mặt non mịn của bạn.

‘Đau quá! Làm gì mà véo mạnh quá vậy! Ghét thật!’ Giang Tâm Đóa kéo tay bạn xuống, né tránh móng vuốt của cô.

‘Chắc chắn, mới không gặp bao lâu đâu mà đã học được cách nói chuyện nũng nịu thế kia? Phạm tiên sinh dạy cho sao?’ Dương Dung Dung cười một cách mờ ám.

Trước đây Giang Tâm Đóa nói chuyện luôn rất mềm mỏng dịu dàng nhưng thiếu đi một chút yêu kiều nữ tính còn bây giờ, sự dịu dàng vẫn có nhưng cảm giác kiều mị ngọt đến tận xương kia hoàn toàn khác biệt so với trước đây.

Quả nhiên, có “hơi trai” liền khác ngay!

Nghe nói có nhiều người đàn ông lúc làm chuyện đó, đối phương càng mềm yếu xin tha thì ngược lại càng kích thích bản năng chinh phục của giống đực. Giọng nói này của Đóa Đóa đúng là hoàn toàn phù hợp!

‘Dương Dung Dung!...’ Giang Tâm Đóa bị bạn tốt trêu đến mặt mũi đỏ bừng, không khỏi áo nã lớn tiếng kêu lên. Cái cô gái này nói chuyện sao càng lúc càng chẳng biết dè chừng thế này? Tuy rằng bây giờ đã muộn nhưng trong quán vẫn còn rất nhiều sinh viên kia mà.

Mà một tiếng kêu này của cô lập tức khiến ánh mắt của tất cả mọi người đều quét về hướng hai người.

‘Đợi lát nữa tiếp tục tra khảo bạn cho đến nơi đến chốn!’ Dương Dung Dung nói rồi đứng dậy, kéo tay Giang Tâm Đóa đi ra ngoài.

Ra khỏi Starbucks, hai người đi dạo quanh con đường mòn quen thuộc quanh vườn trường, cảnh sắc thật đẹp khiến Giang Tâm Đóa nhìn không được nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

‘Phạm Trọng Nam đối xử với bạn có tốt không?’ Dương Dung Dung thân mật khoác vai Giang Tâm Đóa, hệt như trước đây.

‘Ừ.’ Giang Tâm Đóa mở mắt, nhẹ giọng đáp một tiếng. Đôi mắt trong trẻo mông lung nhìn về phía tòa cao ốc đèn đuốc sáng rực như ban ngày trước mắt.

Ngoại trừ lúc đóng cửa lại chỉ còn hai người hắt hắt luôn không biết tiết chế khiến cô ăn không tiêu ra, những thứ khác, Phạm Trọng Nam đối với cô, có thể coi như là khá tốt. Ít ra thì hắt hắt rất ít can thiệp vào sinh hoạt của cô.

‘“Ừ” nghĩa là sao?’ Dương Dung Dung không quá thỏa mãn với câu trả lời kia, cô cúi xuống, lại véo nhẹ đôi má của Giang Tâm Đóa, ‘Này, mình nghe nói...’

‘Nghe nói gì?’ Lần này Dương Dung Dung cũng không quá dùng sức, Giang Tâm Đóa cứ để mặc cô véo, không đẩy ra.

‘Nghe nói, người nước ngoài về chuyện kia tương đối mạnh mẽ, có phải là thật không?’ Lòng hiếu kỳ ai cũng có mà! Huống gì cô là một cô gái đang tuổi thanh xuân mơn mớn chưa biết yêu đương chứ!

Thoạt nhìn Phạm Trọng Nam bộ dạng đẹp trai như vậy, không biết có phải cũng lợi hại như trong tưởng tượng của cô không nhỉ?

‘Dương Dung Dung, bạn còn hỏi mấy chuyện nhảm chán này nữa, mình mặc kệ bạn.’ Giang Tâm Đóa thật sự áo não, hung hăng gõ lên đầu bạn tốt, nói.

‘Hỏi một chút cũng không được sao? Nhỏ mọn!’ Dương Dung Dung bĩu môi.

‘Không được!’ Chuyện gì bạn tốt cũng có thể hỏi duy chỉ có chuyện này cô không muốn, cũng không tiện nói.

‘Không được thì không được.’ Thấy da mặt Giang Tâm Đóa quả thực quá mỏng, Dương Dung Dung quyết định chuyện này để sau này từ từ dò thám vậy. Rồi như nghĩ tới chuyện gì, sắc mặt chợt nghiêm nghị hẳn lên, ‘Đóa Đóa, sau khi bạn xuất ngoại, có liên lạc với anh Nhất Minh không?’

‘Có chuyện gì?’

Nghe bạn tốt tự dưng lại nhắc anh Nhất Minh vào lúc này, Giang Tâm Đóa cũng ngẩn người.

Từ khi xảy ra chuyện tin đồn và ảnh chụp trên báo trước ngày kết hôn, hai người “trong cuộc” bọn họ đã không còn liên lạc dưới bất kỳ hình thức nào. Không lẽ có chuyện gì xảy ra sao?

Anh Nhất Minh đi đâu chứ?

Suốt trên đường về nhà, ngồi trong chiếc xe sang trọng nhà họ Phạm đến đón cô, Giang Tâm Đóa cứ nhìn ra ngoài cửa kính xe, nhìn từng căn nhà, hàng cây lướt qua trước mắt, trong mắt không dấu được âu lo.

Dung Dung nói sau chuyện kia, Ngụy Nhất Minh đã từng đến trường học tìm cô, cũng từng nhờ Dung Dung liên lạc với cô nhưng lúc đó bạn tốt cũng không có cách nào liên lạc được.

Sau này cô sang nước Anh kết hôn cũng chưa từng liên lạc với anh ấy, ba mẹ cũng không ai nhắc đến Ngụy Nhất Minh trước mặt cô, nhưng lúc này Dung Dung nói anh ấy đã xuất ngoại rồi.

Là ba âm thầm gây áp lực cho anh Nhất Minh sao? Rốt cuộc anh đã đi đâu chứ?

Giang Tâm Đóa biết, với tình huống hiện giờ, tốt nhất là cô không liên can gì đến Ngụy Nhất Minh. Nhưng với quan hệ giữa cô với anh Nhất Minh trước giờ, nói không quan tâm đến anh ấy là chuyện không thể nào.

Nhưng đồng thời cô cũng biết, cô không có cách nào, không có ai để hỏi thăm tung tích của anh ấy bởi chỉ cần một hành động không cẩn thận, dù vô ý nhưng nếu bị phát hiện, lại có rất nhiều kẻ chực chờ cơ hội bỏ đá xuống giếng lần nữa gây nên sóng gió.

Nhưng, anh Nhất Minh rốt cuộc đã đi đâu chứ?

Không có ai có thể cho cô lời giải đáp! Mà cô, cũng không có cách nào đi tìm câu trả lời.

Sáng hôm sau, sau khi hoàn tất thủ tục xin nhập học lại, Giang Tâm Đóa ngồi xe rời khỏi trường học, cô quyết định đến bệnh viện để kiểm tra.

Thực đáng mừng là cô không có thai, có lẽ do thời gian qua áp lực quá lớn, lại lao lực quá độ khiến cho chu kỳ có chút rối loạn.

Từ bệnh viện trở ra, Giang Tâm Đóa nhẹ nhõm đi về phía bãi đậu xe, nào ngờ vừa mới đi được mấy bước thì lại gặp hai mẹ con Giang Tịnh Văn.

42. Chương 42: Gả Cho Phạm Trọng Nam Ghê Gớm Lắm Sao? (2)

Chương 42: Gả cho Phạm Trọng Nam ghê gớm lắm sao? (2)

Đứng phải họ ngay bậc thềm cầu thang, thực ra Giang Tâm Đóa không hề muốn chào hỏi họ, nhất là Giang Tịnh Văn, tuy rằng cô không có chứng cứ chứng minh chuyện bảo cô đến vườn hoa sau nhà gặp anh Nhất Minh là một âm mưu đã tính toán từ trước nhưng từ nhỏ đến lớn, những kinh nghiệm mà cô có sớm đã khiến cô có lòng đề phòng với họ.

Lịch sự gật đầu với hai người phụ nữ trước mặt rồi xoay người định đi thì không ngờ Giang Tịnh Văn lại chủ động gọi cô lại.

‘Chị sẽ không bởi vì gả vào nhà họ Phạm rồi xem thường người của nhà họ Giang đấy chứ?’ Giang Tịnh Văn nhếch môi hỏi.

‘Cô nghĩ nhiều quá rồi. Nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi trước.’ Trước giờ cô chưa từng có suy nghĩ xem thường ai, nhất là người của nhà họ Giang.

Nếu muốn nói xem thường, trước giờ vẫn luôn là cô và mẹ bị họ xem thường mới đúng.

‘Đóa Đóa...’ Thấy Giang Tâm Đóa định đi, Tạ Lệ Á, người vợ cả của Giang Hán Sinh trước giờ vẫn luôn một vẻ cao ngạo, chủ động gọi lại.

‘Má lớn, có chuyện gì?’ Giang Tâm Đóa ngừng bước.

‘Tiểu Hàng bên đó thế nào rồi?’ Tạ Lệ Á mím môi, vẫn một vẻ cao cao tại thượng kia.

Không ngờ tới bà ấy lại hỏi thăm em trai, Giang Tâm Đóa có chút kinh ngạc nhưng vẫn theo sự thật trả lời, ‘Đang làm vật lý trị liệu.’

‘Vậy thì tốt rồi.’ Tạ Lệ Á hơi hột nói rồi xoay người rời đi nhưng Giang Tịnh Văn lại vẫn chưa chịu thôi, ‘Chị, nghe nói anh Nhất Minh cũng đến Mỹ rồi, không biết chị đi thăm Tiểu Hàng có gặp được anh ấy không?’

Giang Tâm Đóa vốn không định để ý đến cô ta nhưng nghe nói anh Nhất Minh đã đi Mỹ, bước chân của cô không tự chủ được khựng lại.

Anh ấy đi Mỹ, là vì công việc sao?

‘Nhưng nước Mỹ lớn như vậy, cũng không phải như Singapore, làm sao nói muốn gặp là gặp được chứ? Em thấy hai người vẫn là không gặp thì tốt hơn.’ Lời của Giang Tịnh Văn như mang theo một chút ác ý, ‘Dù sao giữa hai người cũng đã từng xuất hiện tin đồn, nhà họ Phạm không để ý nhưng nhà họ Giang chúng ta cũng cảm thấy mất mặt lắm. Đừng trách em nói chuyện khó nghe, em là vì tốt cho chị, tốt cho nhà họ Giang mà thôi!’

Giang Tâm Đóa biết Giang Tịnh Văn sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để chà đạp mình, cho dù là bây giờ hay trước đây đều vậy.

Hừm, tốt cho cô?

Cẩn môi, Giang Tâm Đóa nhìn thẳng vào mắt cô ta một cách khiêu khích, ‘Cảm ơn, chuyện của tôi không cần cô quan tâm.’

Nói rồi xoay người rời đi, thật sự không muốn cãi nhau với cô ta ngay ở nơi công cộng, như vậy chỉ càng thêm mất mặt mà thôi.

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của Giang Tâm Đóa rời đi, Giang Tịnh Văn không phục cười lạnh một tiếng, nói với theo, ‘Đừng tưởng chị gả vào nhà họ Phạm thì ghê gớm lắm.’

Nghe câu nói này của Giang Tịnh Văn, Giang Tâm Đóa chẳng buồn có chút phản ứng nào chỉ đi thẳng về phía xe của nhà họ Phạm, tài xế đã mở sẵn cửa, chỉ chờ cô lên xe.

Trên xe, nhìn qua kính vẫn thấy Giang Tịnh Văn còn đứng ngóng theo.

Trước giờ cô chưa từng nghĩ gả vào nhà họ Phạm thì ghê gớm đến đâu nhưng đối với những người như mẹ con Giang Tịnh Văn thì khác, họ luôn nghĩ nếu như len được vào nhà giàu có thì bản thân sẽ càng có chỗ dựa vững chắc. Trong cảm nhận của họ, có thể gả cho Phạm Trọng Nam, quả thật là một chuyện rất ghê gớm!

Nhưng thế thì thế nào chứ? Mỗi một cuộc hôn nhân, bất kể trong mắt người khác là thế nào, đến cuối cùng chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ.

Cuộc hôn nhân giữa cô với Phạm Trọng Nam vốn không phải thành lập trên cơ sở tình yêu.

Tốt hay không tốt cô không có cách nào có kết luận, cô chỉ cần hiểu rõ thân phận của mình, làm tốt bổn phận của mình là được rồi.

Xe rời khỏi bệnh viện, chạy về phía nhà lớn họ Phạm.

Lúc này điện thoại di động của Giang Tâm Đóa chợt reo vang.

Số điện thoại này là Lý Triết xin giúp cô, chỉ có rất ít người biết.

Mà người gọi điện thoại đến vào lúc này...

Thấy trên màn hình hiện rõ số từ nước ngoài gọi đến, tuy là một số lạ nhưng không cần nghĩ cũng biết là ai rồi.

‘Alo...’ Giang Tâm Đóa đặt điện thoại bên tai, nhẹ giọng nói.

‘Làm xong thủ tục nhập học rồi sao?’ Giọng trầm thấp xa lạ mà quen thuộc vượt qua thiên sơn vạn thủy truyền đến bên tai Giang Tâm Đóa.

‘Àn. Ngày mai có thể bắt đầu đi học.’ Thật không ngờ người bận rộn trăm công nghìn việc như Phạm Trọng Nam lại bởi vì chuyện nhỏ nhặt này mà gọi điện thoại cho cô.

Nói ngắn gọn mấy câu xong, hai đầu điện thoại chợt chìm vào im lặng.

Hai người cho dù mặt đối mặt nhau cũng không có nhiều chuyện để nói huống gì là qua điện thoại.

Nghe tiếng hít thở từ đầu bên kia, xen lẫn còn có tiếng lật giấy, vào lúc này, Luân Đôn bên đó chắc chỉ mới rạng sáng năm giờ thôi mà. Anh ta dậy sớm vậy sao? Hơn nữa không chỉ là thức dậy, mà dường như là đang làm việc thì phải...

Nếu như thật sự bận rộn như vậy...

‘Nếu anh bận...’

‘Đến bệnh viện làm gì?’

Hai người khó được không hện mà cùng lên tiếng.

Giang Tâm Đóa không ngờ cô mới từ bệnh viện rời đi thì bên đó hẳn đã biết rồi. Xem ra hành tung của cô, nhất cử nhất động của cô đều không thoát khỏi tầm mắt của anh ta, chắc là tài xế báo cáo lại với anh ta rồi.

Giang Tâm Đóa trầm mặc mấy giây mới lên tiếng, ‘Dạ dày em không được khỏe.’

Nói như vậy, không kể là gạt anh ta đi. Với lại, chẳng lẽ anh ta thần thông quảng đại tới mức ngay cả chuyện vừa này cô đi khám phụ khoa cũng biết được sao?

Nếu như thật sự là vậy, rõ ràng là anh ta cho người theo dõi cô rồi.

Cũng may, đầu bên kia Phạm Trọng Nam sau khi nghe câu trả lời của cô xong cũng không tiếp tục truy cứu mà lại dặn dò, giọng nghiêm túc, ‘Trong nhà có bác sĩ, nếu không có gì nghiêm trọng sau này không cần chạy đến bệnh viện.’

Trong nhà lớn của họ Phạm có bác sĩ gia đình thường trú, điều này cô biết mặc dù không hiểu lắm, người nhà họ Phạm đều ở nước ngoài thì tại sao lại phải mời bác sĩ gia đình đến thường trú chứ? Nhưng chuyện này cô cũng không hỏi nhiều.

‘Em biết rồi.’ Cô nhu thuận đáp lời.

‘Ừ.’

Đầu bên kia Phạm Trọng Nam chỉ nói vậy rồi ngắt điện thoại.

Đảo mất một cái, Giang Tâm Đóa từ Luân Đôn trở về nước, khôi phục việc học đã hơn một tháng.

Trong một tháng này, ngoại trừ có thêm một thân phận Phạm phu nhân ra, cuộc sống của cô so với lúc chưa kết hôn không có khác biệt gì mấy. Mỗi ngày đi học, tan học, vẽ tranh, phía nhà họ Phạm không có bất kỳ ai can thiệp vào cuộc sống của cô.

Điều khác biệt lớn nhất chắc là bởi vì Dung Dung phải đảm nhiệm mấy công việc làm thêm liền nên vừa tan học là đã biến mất không thấy tăm hơi, đoạn thời gian hai cô suốt ngày quần quýt bên nhau dường như đã đi không bao giờ trở lại.

Chắc là bởi vì thật sự bận quá nên từ hôm cô đến bệnh viện khám bệnh, Phạm Trọng Nam có gọi điện thoại cho cô một lần ra, Giang Tâm Đóa không nhận được bất kỳ tin tức nào từ anh ta nữa.

Mà cô cũng không có chuyện gì cần thiết đến mức phải gọi điện thoại cho anh ta cho nên có thể nói, một tháng nay hai người ai nấy đều có cuộc sống riêng, mà như vậy cũng tốt.

Bốn rưỡi chiều, ánh mặt trời vẫn chói chang như vậy.

Buổi chiều chỉ có một tiết học nhưng Giang Tâm Đóa không muốn quay trở về nhà lớn họ Phạm sớm như vậy, mà Dương Dung Dung vẫn như thường ngày, vội vã đi làm thêm, một mình cô cầm túi xách thông thả đi đến chỗ bình thường hay ngồi để vẽ tranh, ngồi xuống chậm rãi gỡ tập giấy vẽ tranh ra.

Đã khá lâu cô không có gửi hình minh họa cho tạp chí mà mình cộng tác, chủ biên của tạp chí, chị Vũ Mặc cũng biết sơ lược tình hình của cô nên cũng không thúc giục.

Nhưng sau khi biết cô đã trở về nước và xin nhập học lại, tối hôm qua chị ấy có gọi cho cô, nói kỳ sau của tạp chí là về đề tài “Thanh xuân”, cần một hình minh họa thể hiện sức sống của tuổi trẻ.

Tạp chí mà Giang Tâm Đóa thường cộng tác là một tạp chí dành riêng cho các sinh viên đại học và những người mới tốt nghiệp vừa gia nhập xã hội, chỉ mới thành lập được năm năm nhưng lượng phát hành và mức độ phổ biến của nó có thể coi như số một số hai trong số các tạp chí tuần sang dành cho sinh viên trong nước.

Hình minh họa về chủ đề “Thanh xuân” Giang Tâm Đóa cũng đã vẽ mấy lần rồi, phần lớn đều là lấy cảnh vật làm nền, kỳ này chị Vũ Mặc nói, hy vọng cô có thể lấy con người làm nền.

Giang Tâm Đóa suy nghĩ thật lâu mà vẫn chưa quyết định được lấy nhân vật nào làm nhân vật chính cho bức tranh minh họa lần này của mình, vẽ phác họa mấy lần rồi mà vẫn chưa hài lòng lắm cho nên đành buông bút, nhìn về phía sân bóng rổ bên ngoài phòng học cách đó không xa.

43. Chương 43: Xin Lỗi Tôi Đã Kết Hôn! (1)

Chương 43: Xin lỗi tôi đã kết hôn! (1)

Vốn đây là một bãi đất trống không biết từ lúc nào đã tụ tập rất nhiều người, trên sân là mười mấy nam sinh viên đang làm các động tác khởi động. Mười mấy người chia thành hai đội, mặc áo trắng đỏ và áo xanh, ai nấy đều cao lớn lực lưỡng, sức sống tràn trề. Vây quanh sân bóng rổ phần lớn là các cô nữ sinh, đa phần đều mặc váy ngắn. Mặt trời chói chang như vậy, họ mặc như vậy chẳng lẽ không sợ mặt trời làm hư da hay sao chứ? Xem tình hình, hình như có một trận bóng sắp sửa diễn ra, chắc chắn là trong số các tuyển thủ có một nam thần khiến các cô gái bất chấp trời nắng đến để ủng hộ.

Nếu như là trước đây, Giang Tâm Đóa nhất định sẽ không chút quan tâm, trước giờ cô đối với tất cả các hình thức vận động đều không cảm thấy thích thú, hơn nữa cũng chẳng có hứng thú đi làm quen với các nam sinh đồng lứa với mình.

Nhưng bởi vì lần này tạp chí có yêu cầu đối với tranh minh họa lần này, mà bản thân Giang Tâm Đóa khi nhìn thấy những bóng thanh niên cao lớn ướt đầm mồ hôi đang không ngừng đuổi bắt nhau trên sân bóng kia, linh cảm chợt từ đâu ào đến, cô mím môi, lần nữa nhặt lên bút vẽ, bắt đầu phác thảo những đường nét đầu tiên.

Trận đấu đang diễn ra, các thành viên của đội cổ động vây quanh sân bóng không ngừng phát ra những tiếng hoan hô cổ vũ, Giang Tâm Đóa không biết bất kỳ tuyến thủ nào trong sân bóng nhưng từ trong những tràng tiếng hoan hô kia cô đã nghe ra một cái tên, ‘Lạc Tư, Lạc Tư...’ sau đó rất nhanh đã biết được nam sinh viên kia là ai.

Đó là một người của đội mặc áo trắng đỏ, thân cao chắc là vượt qua một mét tám, tóc ngắn hơi xoăn, mỗi lần người này có được bóng trong tay là toàn trường lập tức dậy lên tiếng hoan hô và những tràng tiếng vỗ tay liên miên không dứt.

Quả thực là một nam sinh thanh xuân dào dạt lại tràn đầy sức sống, Giang Tâm Đóa thầm nghĩ.

Cô bắt đầu nghiêm túc quan sát người thanh niên hết sức linh hoạt, lúc sang trái, lúc qua phải kia, mỗi lần bóng đến tay hắn liền giống như có linh hồn vậy, có thể tùy ý hắn muốn chuyển cho ai, muốn đánh về hướng nào đều cực kỳ tinh chuẩn. Theo những lần nam sinh viên này chuyển bóng, tấn công, ghi điểm, động tác múa bút trên tay Giang Tâm Đóa cũng không ngừng...

Rất nhanh, một bức phác họa đã hiện rõ trên giấy trắng, đang lúc cô vẽ đến nhập thần ấy, trận đấu bắt đầu nghỉ giữa hiệp.

Một đám nữ sinh lập tức xông đến, người thì tiếp nước, người thì đưa khăn khiến cho tiếng oán giận lẫn trên chộc các cô gái “trọng sắc khinh bạn” của các nam sinh khác không ngừng vang lên.

Hừm, nếu không có bọn họ làm nền, làm sao có thể nổi bật lên sự xuất sắc của Lạc Tư được chứ? Các cô gái này, quả thực không có đầu óc mà! Những nam sinh viên đứng ở bên cạnh vừa uống nước vừa chế giễu hành vi si tình của các cô gái.

Họ nói chuyện tuy rằng không lớn tiếng cho lắm nhưng vẫn bị một cô gái nghe được, cô gái lập tức chống nạnh trừng mắt nhìn họ, ‘Chúng tôi cứ thích Lạc Tư đấy, thế nào? Các anh dám nói trên sân bóng còn ai đánh bóng vừa chuẩn lại vừa cool như anh ta không nào?’

‘Đúng rồi, đúng rồi, Lạc Tư của các cô là đẹp trai nhất!’ Một nam sinh bĩu môi cười nói.

‘Lạc Tư đương nhiên là đẹp trai nhất rồi!’ Một đám fans cuồng của Lạc Tư lập tức bênh vực cho thần tượng.

Mấy nam sinh bị khí thế của một đám con gái dọa cho nghẹn lời, không biết nên đối đáp thế nào, lúc này một trong các nam sinh chợt chỉ tay về phía Giang Tâm Đóa đang ngồi cắm cúi vẽ tranh dưới một tán cây cách đó không xa, nói: ‘Các cô không nói Lạc Tư đánh bóng chuẩn xác đến mức nào sao? Đây, Lạc Tư, cho chúng tôi mở rộng tầm mắt đi! Xem cậu có thể ném trúng hoa khôi của trường chúng ta hay không.’

Từ lúc Giang Tâm Đóa nhập học ở trường đại học này đến nay vẫn luôn được xưng tụng là hoa khôi của trường đại học. Nhưng hoa đẹp thì đẹp đấy lại không hề dễ chọc, trước giờ chưa từng nghe nói có ai có cơ hội bám theo hoa khôi tán tỉnh câu nào, thậm chí, các bạn nam cùng lớp cũng hiếm khi có cơ hội được nói chuyện riêng với cô.

Bởi vì bên cạnh hoa khôi lúc nào cũng có “hộ hoa sứ giả” Dương Dung Dung, một cô gái cũng xuất thân từ nhà giàu có như cô, luôn theo cô như hình với bóng, những người khác căn bản là không có cơ hội chen vào.

Thậm chí có người còn hoài nghi bọn họ có quan hệ mờ ám, chỉ có điều, sự hoài nghi này rất nhanh đã bị đánh ta bởi vì hoa khôi có qua lại mật thiết với tài tử của hệ tài chính – Ngụy Nhất Minh.

Nếu như hoa đã có chủ, cho dù đó là hoa ấy đẹp đến mức nào, thông thường bọn họ cũng chỉ sẽ đứng từ xa thưởng thức mà thôi.

Hơn nữa, nghe đồn cô hoa khôi này vừa mới xin nghỉ dài hạn để ra nước ngoài kết hôn với đại thiếu gia của nhà họ Phạm, nếu vậy thì bọn họ càng không có cơ hội gì rồi.

Nhưng điều không ngờ lại sau khi kết hôn xong cô lại quay trở lại trường! Mà lúc này, hình như cô ngồi một mình ở đây đã khá lâu rồi, chắc là cũng có xem họ thi đấu chứ?

Không nắm chắc cơ hội này, bỏ lỡ sẽ không còn dịp nào nữa, thế nào cũng phải xem hoa khôi sẽ có phản ứng thế nào!

Hoa khôi của trường đại học quốc dân???

Đang bị một đám con gái vây quanh, cuối cùng Lạc Tư cũng bị cái tên này thu hút, hần nhìn theo ánh mắt của đám đông về phía Giang Tâm Đóa...

Vừa khéo mắt đối mắt với Giang Tâm Đóa lúc này đang ngẩng đầu lên.

Tóc mềm như tơ trời, da trắng như bạch ngọc...

Hần vốn không rành tiếng Tung cho lắm nhưng từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô gái này, trong đầu hần bỗng dưng nảy ra hai câu thành ngữ kia để hình dung vẻ đẹp của cô...

Không thể phủ nhận, đàn ông nói đến cùng chỉ là động vật cảm quan mà thôi, hần cũng không thể phủ nhận, trong khoảng đời hai mươi năm của mình, bên cạnh trước giờ không thiếu mỹ nữ vây quanh nhưng hần chưa từng bị sắc đẹp của ai làm cho chấn động như bây giờ.

Lạc Tư lúc này đây không thể không thừa nhận, vẻ đẹp của cô gái kia quả thực khiến người ta kinh diễm, nhất là khi cô lặng lẽ ngồi đó, toàn thân toát ra một vẻ nhu hòa và thánh thiện động lòng người, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên người cô như phủ lên cô một vầng hào quang, khiến cô thoát nhìn không khác gì một thiên sứ.

‘Lạc Tư, bắt đầu nha!’

Quả bóng được nhét vào tay hần, mắt Lạc Tư nhìn đắm đắm người đẹp trước mắt mình.

‘Như vậy không tốt lắm đâu. Người ta dù sao cũng là con gái!’

Một đám nữ sinh lúc này đã chia thành hai phe, một phe thì lo lắng nếu như thật sự đánh bóng trúng khiến người ta bị thương thì phiền phức còn phe kia thì chính là nhóm các cô gái luôn đổ kị với Giang Tâm Đóa, hy vọng cô bị xấu mặt.

Mà các nam sinh viên thì thành phần dự xem cuộc vui chiếm đa số, thấy quả bóng nằm trong tay Lạc Tư thật lâu vẫn chưa được phát động, tiếng cổ vũ, tiếng ồn ào huyên náo xung quanh càng lúc càng lớn...

Giang Tâm Đóa không hiểu mình vì sao đột nhiên lại trở thành trung tâm chú ý của mọi người nhưng bởi vì không muốn xảy ra chuyện gì dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc cho vào túi xách rồi đứng dậy. Lúc này, một quả bóng rổ từ trên không trung bằng vận tốc kinh người đã bay đến, trước khi cô kịp né tránh đã không nghiêng không lệch đập thẳng vào đầu gối trái của cô.

Cả người Giang Tâm Đóa lảo đảo mấy cái rồi ngã nhào xuống đất...

Lúc Giang Tâm Đóa bị đẩy ra khỏi phòng cấp cứu với đầu gối trái bị băng một tầng gạc trắng dày thì đã thấy một nam sinh viên mặt đầy lo lắng, trong tay đang ôm túi xách và tập giấy vẽ tranh của cô lập tức chạy đến.

‘Bác sĩ, cô ấy không sao chứ?’ Lạc Tư khẩn trương hỏi, mắt vẫn không rời khỏi gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô gái, lòng như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, có chút đau đớn và khó chịu.

‘Không bị thương đến gân cốt, nhưng trong 24 giờ tới phải dùng túi nước đá chườm lạnh, chú ý đừng để vết thương nhiễm trùng, chú ý thay thuốc đúng giờ. Trong vòng một tuần lễ tốt nhất là không nên đi lại nhiều, có chuyện gì, nhất là nếu bị sốt thì phải lập tức đến bệnh viện khám lại.’ Bác sĩ nói một tràng dài rồi để Giang Tâm Đóa lại với Lạc Tư còn mình thì rời đi.

‘Phiền bạn đưa túi xách lại cho tôi.’ Giang Tâm Đóa nhìn nam sinh viên vẻ mặt tràn đầy áy náy, trên người vẫn mặc nguyên bộ quần áo đánh bóng rổ trắng đỏ lúc này đang đứng trước mặt mình, nhàn nhạt nói.

Thật không ngờ là nam sinh viên này lại lấy bóng ném cô. Tuy rằng sau đó cũng chính người này bế cô, lúc đó đã bị đau đến sắp ngất đi đến bệnh viện nhưng cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn như vậy.

Cô không làm gì cả, không chọc đến ai, cùng lắm chỉ là lấy hắn làm hình mẫu để vẽ vài bức hình minh họa mà thôi. Người này mặt mũi sáng sủa khôi ngô, thoát nhìn được rất nhiều cô gái yêu thích, vì sao lại có hành động ấu trĩ như vậy chứ?

Lạc Tư không dám chậm trễ vội đưa túi xách và tập giấy vẽ tranh cho Giang Tâm Đóa, ‘Thực xin lỗi, làm bạn bị thương. Nhà bạn ở đâu, tôi đưa bạn về.’

Tuy rằng quả bóng đó không phải là do hắn ném nhưng lúc đó hắn cầm quả bóng đứng giữa đám đông, tất cả đều chờ đợi hành động của hắn mà một trong những nam sinh khác trong đội thấy hắn mãi mà không chịu ném bóng đi, không kiên nhẫn nên giật lấy rồi ném luôn.

Nhưng hắn không muốn giải thích.

Nếu như không phải tại hắn cô cũng sẽ không bị đám nam sinh viên kích thích tố quá dư thừa kia cùng đám con gái lòng đầy ghen ghét kia lấy làm đối tượng công kích.

Cũng may là không gây ra lỗi lầm gì lớn đến mức không thể vãn hồi.

44. Chương 44: Xin Lỗi Tôi Đã Kết Hôn! (2)

Chương 44: Xin lỗi tôi đã kết hôn! (2)

‘Không cần đâu.’ Giang Tâm Đóa vừa uyển chuyển tự tuyệt vừa lấy điện thoại trong túi xách ra gọi cho tài xế, bảo ông đến bệnh viện đón mình.

Đang lúc gọi điện thoại, Lạc Tư lại bất chấp sự phản đối của cô mà đẩy xe lăn đi về phía cổng chính bệnh viện.

Giang Tâm Đóa đang định bảo hắn ngừng lại thì tài xế đã đón nghe điện thoại của cô, sau khi giản lược báo cho tài xế biết mình đang ở đâu, cô ngắt điện thoại.

‘Ngừng lại, bạn dừng lại đi. Tài xế của tôi sẽ qua đây đón tôi.’ Giang Tâm Đóa nhìn Lạc Tư, người đang mím chặt môi không biết đang suy nghĩ gì kia, thét lớn, nhưng Lạc Tư vẫn cứ theo ý mình đẩy cô tiến tới, ‘Tôi nói rồi, tôi sẽ đưa cô về.’

Người này, thật là cố chấp đến không chịu nổi.

‘Tôi cũng nói rồi, tôi không cần bạn đưa về.’ Giang Tâm Đóa thấy anh ta không chịu ngừng lại, vội vàng đứng dậy khỏi xe lăn nhưng nào ngờ đầu gối đau đến mức mặt cô tái nhợt, đứng không vững rồi quy xuống.

Thấy Giang Tâm Đóa đau đến cả gương mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại, Lạc Tư rốt cuộc cũng dừng lại, ‘Tôi không có ác ý, tôi chỉ muốn đưa bạn về để bày tỏ thành ý xin lỗi của tôi mà thôi.’

‘Tài xế của tôi sắp đến rồi.’ Bệnh viện đa khoa vốn dĩ cách trường đại học rất gần, mỗi ngày, tài xế đều đúng giờ đợi cô ở trước cổng bệnh viện, mà lúc này cũng đã gần đến giờ quay lại nhà họ Phạm, tài xế chắc là đã chờ ở cổng trường, chạy đến đây chắc cũng chỉ có vài phút.

‘Cô tên là gì?’ Lạc Tư nhìn vẻ lãnh đạm mà xa cách của cô, trong lòng có chút khó chịu hỏi.

Giang Tâm Đóa không trả lời hắn.

‘Tôi tên là Lạc Tư, sinh viên khoa kinh tế...’ Lạc Tư đang định giới thiệu bản thân thì Giang Tâm Đóa đã lộ vẻ không hào hứng ngắt lời hắn, ‘Thực xin lỗi, bạn không cần nói những điều này với tôi.’

Đối với các loại thể hiện tình cảm dù rõ ràng hay chỉ là ám chỉ của những người khác phái, Giang Tâm Đóa không phải là lần đầu tiên đụng phải, trước đây bởi vì bên người cô có Dương Dung Dung làm “hộ vệ”, phần lớn tình huống cô không cần lên tiếng, Dung Dung đã có thể mắng đến đối phương cụp đuôi chạy đi.

Giờ không có bạn tốt bên cạnh, cô chỉ có thể dùng giọng nói và thái độ lãnh đạm đối phó, không cho đối phương có bất kỳ cơ hội tơ tưởng viễn vông nào.

Nhất là hiện giờ thân phận của cô đã khác trước, càng không nên để xảy ra những chuyện tai tiếng được.

‘Cô đối với ai cũng lãnh đạm như vậy sao?’ Lạc Tư đi đến trước mặt cô, hơi khom lưng xuống mặt đối mặt với cô, trên mặt là nụ cười sáng láng đầy sức sống, ‘Mọi người đều là người trẻ tuổi, kết bạn với nhau chắc là không có vấn đề gì chứ?’

‘Xin lỗi, tôi đã lập gia đình, thế nên đối với việc kết bạn tôi thật sự không có hứng thú.’ Nói như vậy chắc cũng đủ rõ ràng rồi chứ?!!

Nghe câu này của cô, nụ cười trên môi Lạc Tư dần rút đi, đôi mày rậm nhíu cao vẻ khó tin, ‘Đây là cái cớ mà cô thường dùng để cự tuyệt sự theo đuổi của các nam sinh sao?’

Một giờ trước hần mới biết về cô, lúc đợi ở bên ngoài phòng cấp cứu, hần không phải không nghĩ tới khả năng hoa khôi trường đại học như cô đã có bạn trai nhưng tuyệt đối không ngờ là cô lại nói mình đã kết hôn rồi.

Hần vốn không tin những lời này.

Giang Tâm Đóa chẳng buồn trả lời hần, chỉ nâng tay trái lên để hần thấy rõ chiếc nhẫn cưới trên tay mình.

‘Cái này chắc cũng là giả nốt phải không? Để đề phòng sự quấy rối của phái nam chứ gì?’ Môi Lạc Tư câu lên một nụ cười, đưa tay chụp lấy cổ tay của cô, tỉ mỉ đánh giá chiếc nhẫn trên tay, ‘Đây chắc không phải đồ giả chứ?’

Không ngờ được trước hành động đột ngột của Lạc Tư, Giang Tâm Đóa vội rút tay về, trên cổ tay trắng nõn lúc này hiện rõ một dấu đỏ, ‘Làm gì vậy?’

‘Xem thử đây là kim cương thật hay giả thôi mà, khẩn trương như vậy làm gì?’ Lạc Tư nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, cảm giác mịn màng của làn da cô dường như vẫn còn đâu đó.

Giang Tâm Đóa hung hăng trừng hần, ‘Còn không đi, tôi báo cảnh sát cáo bạn tội quấy rối!’

Cô đã không so đo với anh ta, người này sao da mặt lại có thể dày như thế được chứ?

‘Vậy cô báo cảnh sát đi. Có cần tôi gọi điện thoại giúp cô không?’ Lạc Tư hoàn toàn không xem lời của cô là thật.

‘Bạn...’ Giang Tâm Đóa thật muốn ném tập giấy vẽ tranh vào mặt hần.

‘Tôi thế nào?’

Đúng lúc Giang Tâm Đóa định ra tay thì bên tai chợt truyền đến giọng của tài xế, ‘Vị tiên sinh này, xin cách xa thiếu phu nhân nhà chúng tôi một chút.’

Thiếu phu nhân? Cô ấy thật sự đã kết hôn sao?

Về mặt Lạc Tư lần nữa trở nên ngưng trọng, hần một mình đứng ở đại sảnh bệnh viện người đến người đi tấp nập, nhìn cô gái ngay cả tên còn chưa kịp biết đã bị người tài xế đẩy đi sau đó lại nhìn chiếc xe chở cô từ từ rời khỏi bệnh viện.

Mãi đến khi bóng chiếc xe đã khuất dần Lạc Tư mới từ cơn chấn động hồi phục lại.

Nhớ đến người tài xế trông có chút quen mắt, còn chiếc xe sang trọng có biển số thật đặc biệt kia nữa, chắc không phải là trùng hợp đến vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Lạc Tư nhanh chóng chạy về phía cổng chính của bệnh viện, có một chuyện hần lập tức phải đi chứng thực.

Trở về phòng thay đồ của đội bóng rổ, mở chiếc tủ riêng của mình, Lạc Tư nhanh chóng lục tìm điện thoại di động rồi lập tức ấn phím, vừa nghe đầu bên kia có động tĩnh hần đã vội vàng hỏi, ‘Mẹ, người vợ mà Frank mới cưới tên là gì vậy?’

Người ở đầu bên kia rõ ràng là rất ngạc nhiên khi nghe con trai hỏi vậy, ngần người một lúc bà mới định thần lại: ‘Con hỏi chuyện này làm gì?’

‘Mẹ cứ mặc kệ con hỏi chuyện này làm gì. Mẹ chỉ cần trả lời con là được. Cô ấy tên là gì?’ Lạc Tư có chút bực dọc đáp.

‘Chuyện của Frank trước giờ mẹ không quan tâm. Mẹ làm sao biết được chứ.’

Đáp án này rõ ràng là không thỏa mãn được Lạc Tư nhưng hắn cũng biết mẹ trước giờ không qua lại nhiều với Frank, mấy năm nay hai người gặp mặt cũng không được mấy lần cho nên hắn biết mẹ không phải cố tình dấu giếm, ‘Con muốn đi nhà lớn của họ Phạm một chuyến.’

Hắn vừa cầm điện thoại nói chuyện với mẹ, tay kia vừa cởi chiếc áo thi đấu xuống, động tác nhanh nhẹn, liền mạch.

‘Con muốn đến nhà lớn họ Phạm? Có nói với Frank chưa?’ Đầu bên kia mẹ hắn rất không yên tâm, ‘Không được, con về nhà trước đã.’

‘Con đến đó sẽ gọi điện thoại cho anh ta. Con không tin anh ta không cho con vào nhà. Mẹ, con đi trước. Cứ vậy đi!’ Nói rồi bất kể người ở đầu bên kia còn gì muốn nói nữa hay không, Lạc Tư lưu loát ngắt điện thoại, khoác chiếc ba lô thể thao của mình lên vai rồi vội vã rời đi.

Sau khi Giang Tâm Đóa về đến nhà họ Phạm, bác sĩ gia đình đã bảo người làm chuẩn bị sẵn đồ chườm đá, sau khi kiểm tra vết thương cho cô, xác định đã xử lý ổn thỏa mới để cho người làm đẩy cô trở về phòng chườm đá, thuận tiện dọn dẹp lại một số việc cần chú ý sau đó mới rời đi.

Bên ngoài phòng ngủ, ông đưng phải Đình quản gia đã đứng chờ sẵn ở cửa.

‘Yên tâm đi, không có vấn đề gì lớn. Nghỉ ngơi một tuần là ổn thôi.’ Bác sĩ Hoàng nhìn quản gia nói.

‘Tôi biết rồi.’ Thấy Đình quản gia gật đầu đáp lời, bác sĩ Hoàng nhắc thùng thuốc đi xuống lầu, Đình quản gia đi sát theo sau. Đến lầu một, ông dừng lại, vào thư phòng gọi điện thoại.

‘Thiếu gia, thiếu phu nhân đã về rồi. Đầu gối chỉ bị thương, không tổn thương đến gân cốt, nghỉ ngơi một tuần thì sẽ khỏi.’ Đình quản gia cầm điện thoại nghiêm cẩn báo cáo lại.

‘Ừ.’ Phạm Trọng Nam chỉ đơn giản đáp lại một tiếng, sau đó Đình quản gia nghe tiếng lật giấy ở đầu bên kia, biết chủ của mình ở bên đó đang bận việc nên chủ động báo cáo tiếp, ‘Tài xế nói phu nhân ở trường học không cẩn thận bị té nhưng người đưa phu nhân đến bệnh viện là Lạc thiếu gia. Có cần tôi cho người đến trường điều tra một chút không?’

‘Lạc Tư?’ Bàn tay đang cầm bút phê chuẩn văn kiện của Phạm Trọng Nam khi nghe đến cái tên này chợt khựng lại, cây bút máy dắt tiền vì thế mà tuột khỏi tay.

Hắn không phải đang ở nước Anh sao? Thế nào lại chạy về đây? Là chuyện từ lúc nào vậy? Mà quan trọng nhất là, sao tên kia lại có liên can đến vụ của hắn chứ?

Hai người dường như chưa từng gặp nhau kia mà! Vì sao lại trùng hợp như vậy?

‘Đúng vậy, là Lạc Tư thiếu gia. Có cần tôi...’ Lời của Đình quản gia còn chưa nói xong từ ngoài cửa đã truyền đến mấy tiếng gõ cửa gấp gáp, ngay cả Phạm Trọng Nam ở đầu bên kia cũng nghe thấy.

‘Đi xem có chuyện gì?’ Hắn ra lệnh cho Đình quản gia.

‘Được.’ Đình quản gia nhận lệnh đặt điện thoại xuống đi mở cửa, vừa định lên tiếng giáo huấn người làm không hiểu chuyện kia mấy câu thì đã nghe bà ta vội vàng lên tiếng, ‘Đình quản gia, bên ngoài có một thanh niên tự xưng là Lạc Tư, nói là có quen với thiếu gia nhà chúng ta, bắt chúng tôi không mở cửa không được. Anh ta nói mười phút sau nếu không mở cửa thì sẽ lái xe xông thẳng vào.’

45. Chương 45: Động Lòng

Chương 45: Động lòng

Quả nhiên, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay! Đình quản gia vẫy tay ra hiệu cho người làm lui xuống rồi quay lại cầm điện thoại lên báo cáo: ‘Lạc Tư thiếu gia đang ở bên ngoài, có mời anh ta vào không?’

‘Để vệ sĩ xử lý đi.’ Phạm Trọng Nam không cần suy nghĩ đáp ngay, ‘Mấy ngày nay cảm chỉ bất kỳ người nào đến thăm.’

‘Dạ, thiếu gia. Tôi lập tức đi thu xếp.’

‘Ừm!’ Phạm Trọng Nam đáp một tiếng rồi lại ngừng nhưng điện thoại cũng không lập tức ngắt.

Nếu theo như ngày thường, Đình quản gia đã lập tức đi lo việc nhưng giờ chủ của ông vẫn còn chưa ngắt điện thoại, lại không lên tiếng, khiến ông có chút hoang mang, hắng giọng khê hỏi: ‘Thiếu gia?’

Còn có chuyện muốn sai bảo ông sao?

‘Cô ấy đâu?’ Nhận ra hành động thất thường của mình, Phạm Trọng Nam rũ mắt nhìn xuống chiếc nhẫn cưới sáng lóa trên tay.

‘Phu nhân đang nghỉ ngơi trên lầu. Có cần tôi...’

‘Không cần đâu. Hai ngày nữa tôi về.’ Nói xong Phạm Trọng Nam ngắt điện thoại sau đó đứng dậy, đi đến cửa sổ lớn sát đất nhìn không gian mờ sương của Luân Đôn.

Ở một nơi cách đó thiên sơn vạn thủy, lúc này đây chắc đã là hoàng hôn...

Khoảng thời gian này hẳn thật sự rất bận, đi công tác qua mấy nước châu Âu, mỗi ngày ngủ chưa đến năm tiếng vậy mà trong khoảng năm tiếng ngắn ngủi đó, ít nhất có một nửa thời gian đầu óc bị cô gái kia chiếm lĩnh, khiến hẳn cho dù không muốn nghĩ về cô cũng thật khó khăn.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong quãng đời ba mươi năm của Phạm Trọng Nam. Nhưng cho dù số lần hình bóng kia xuất hiện trong đầu hẳn càng lúc càng nhiều thì trong tiềm thức hẳn lại càng thêm kháng cự, kiên trì giữ lấy điểm cực hạn của mình.

Hắn sẽ không để một cô gái cứ như vậy chi phối cảm xúc của mình bởi vì cuộc hôn nhân của họ không bao gồm cảm tình ở trong đó, càng bởi vì, trong khoảng thời gian này cô chưa một lần chủ động gọi điện thoại cho hắn, cho dù là nửa câu thăm hỏi cũng không có, cho nên, hẳn cũng không cần thiết phải vội vàng hấp tấp quay về gặp cô.

Hắn định cứ giữ trạng thái như vậy, cô sống cuộc sống của riêng mình ở Singapore còn hắn, bận rộn với sự nghiệp của mình ở bên này.

Nhưng chiều nay khi nhận được điện thoại của quản gia báo cho hắn biết cô sơ ý bị thương thì hắn lại đứng ngồi không yên, chỉ muốn lập tức bay về xem thử. Nhưng lại quy cho sự gấp gáp này là do sự xuất hiện đột ngột của Lạc Tư ở Singapore, hơn nữa còn gặp riêng cô vợ của hắn.

Nhưng một chút lý trí còn sót lại nói cho hắn biết, không cần phải lập tức hành động, ít nhất là phải xử lý xong xuôi tất cả công sự thì hẵng trở về, cho nên, ngày về của hắn được sắp xếp vào hai ngày sau.

Cộc cộc cộc...

Đang chìm đắm trong cơn trầm tư chợt ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, Phạm Trọng Nam còn chưa lên tiếng thì cánh cửa bằng gỗ xoan nặng nề đã bị đẩy ra.

Một thân Âu phục phong cách nước Anh, tay chống gậy, Phạm Nhân Kính nghênh ngang bước vào, sau lưng ông là Lý Triết, người trợ lý đắc lực của hắn lúc này trên mặt lộ rõ vẻ khó xử.

Phạm Trọng Nam ra hiệu cho Lý Triết lui xuống sau đó không ngó ngang gì đến Phạm Nhân Kính mà đi thẳng đến bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế bằng da thật rộng rãi của mình tiếp tục phê duyệt xấp văn kiện đang xem dở dang.

Căn phòng im lặng như tờ.

Không biết Phạm Nhân Kính đã đứng bao lâu, mãi cho đến khi ông xác định người đàn ông trước mặt sẽ không chủ động nói chuyện với mình thì mới nhấc chiếc gậy trên tay gõ mạnh xuống sàn mấy tiếng.

‘Phạm Trọng Nam, cho đến bây giờ ta vẫn là chủ tịch của cái tập đoàn này.’

‘Thì thế nào?’ Phạm Trọng Nam đầu cũng không ngược lên chỉ ném lại mấy chữ.

‘Ít nhất thì con phải tôn trọng ta một chút.’

Quan hệ giữa hai người mỗi năm một nhạt dần, nếu như không phải ông đến công ty tìm hấn hoặc gặp nhau ở cuộc họp thường niên của hội đồng quản trị, trên cơ bản hai người họ không có cơ hội gặp nhau chứ đừng nói đến nói chuyện riêng với nhau.

Mà lần này, là lần gặp mặt đầu tiên của họ sau khi kết thúc không vui ở hôn lễ của hấn.

‘Ông muốn nói về “sự tôn trọng” với tôi?’ Phạm Trọng Nam cười lạnh một tiếng buông cây bút trong tay xuống bàn.

‘Hôm nay ta không phải đến để cãi nhau với con.’ Phạm Nhân Kính rõ ràng là có chuẩn bị tâm lý trước khi đến, cho dù nghe hấn nói chuyện một cách ngạo mạn như vậy cũng không tức giận.

‘Chuyện gì?’ Phạm Trọng Nam rũ mắt, tay trái đặt lên bàn, tay phải xoay nhẹ chiếc nhẫn cưới trên tay trái.

Thấy động tác của hấn, mắt Phạm Nhân Kính nheo lại một cách nguy hiểm, lát sau mới lên tiếng, ‘Ta đã từng nói, chỉ cần con kết hôn, mặc kệ là cưới ai, khi nào nhà họ Phạm có người thừa kế ta sẽ giao lại quyền chủ tịch cho con. Nhưng hiện giờ, hai vợ chồng sống ở hai nơi...’

‘Tôi không cần phải giải thích với ông về cuộc sống hôn nhân của tôi.’ Phạm Trọng Nam không nhanh không chậm nói.

Đúng là hấn rất muốn nắm lấy quyền chủ tịch của Phạm thị nhưng cũng không cần phải gấp đến vậy. Hiện giờ trên tay hấn đang nắm giữ rất nhiều kế hoạch đầu tư quan trọng khắp các nơi trên thế giới của tập đoàn Phạm thị, chỉ cần những kế hoạch đầu tư này tiến hành thuận lợi, Phạm Nhân Kính căn bản là không có cách nào khống chế hấn.

Bởi vì hội đồng quản trị chỉ cần lợi nhuận, không cần biết lợi nhuận là do ai mang đến. Không có hấn, mấy kế hoạch đầu tư đó nhất định sẽ không thể tiến hành cho nên, lúc này đây ai cũng không đụng chạm đến hấn được.

Đợi đến khi những kế hoạch đầu tư đó hoàn thành một cách thuận lợi, cho dù hấn muốn giao lại quyền lực trong tay, e rằng hội đồng quản trị cũng không đồng ý.

Mà sở dĩ hấn đồng ý cuộc hôn nhân này, nguyên nhân vốn chẳng liên quan gì đến chuyện Phạm Nhân Kính vừa nói.

‘Đừng tưởng rằng con lớn khôn rồi, đủ lông đủ cánh rồi thì có thể tùy ý hành sự. Chuyện nên làm con vẫn phải làm, đừng giở trò với ta. Ta cũng không phải lão già vô dụng như con nghĩ đâu.’

Phạm Nhân Kính nói xong câu này thì xoay người rời đi còn Phạm Trọng Nam thì vẫn giữ nguyên tư thế đó, không hề có chút phản ứng nào.

Lạc Tư nhìn những vệ sĩ đang đứng chắn giữa hấn và chiếc cổng chính làm bằng sắt của nhà họ Phạm, tức đến cả gương mặt tuấn tú đỏ bừng.

Nhưng cứng cỏi cứng với đám vệ sĩ này thì chắc chắn người chịu thiệt sẽ là hấn. Frank cũng thật quá đáng, hoàn toàn không nể mặt mũi gì cả, chẳng những không cho hấn vào mà còn cho vệ sĩ ra chặn hấn lại.

Cần răng, Lạc Tư xoay người quay trở lại chiếc xe bảo bối của mình, ấn ga hết mức để chiếc xe vọt đi bằng tốc độ điên cuồng, kích thích nhất.

Xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự lớn được xây theo kiến trúc châu Âu với hai màu trắng đỏ đan xen nhau chiếm một diện tích thật lớn bên bờ Đông Hải, ấn nút điều khiển từ xa, chiếc cổng bằng sắt nặng nề điều khắc những hoa văn tinh tế lặng lẽ trượt ra, lại ấn mạnh chân ga, chiếc xe mô tô lần nữa cuốn bụi lướt đi.

Đứng ở bậc thềm Đỗ quản gia lắc nhẹ mái đầu hoa râm nhưng đồng thời trong lòng cũng thầm khen tư thế lái xe oai hùng của ông chủ nhỏ của mình, quả thực hồ phụ sinh hồ tử không sai chút nào!

Thời gian trôi qua nhanh quá! Cậu nhóc ngày nào loạng choạng trên đôi chân ngắn ngủn từng bước tập đi giờ đã trưởng thành, hơn nữa còn cường tráng tuần tú hết như ba mình.

‘Đồ gia, ông đừng suốt ngày cầm rơm, quở trách con không biết sống chết gì đó nữa nhé!’ Lạc Tư nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi xe, đứng trước mặt người quản gia thân tín vẻ mặt ngập ngừng muốn nói lại thôi của mình, vọt miệng trước.

Sở dĩ hắn quyết định quay trở lại Singapore làm sinh viên trao đổi là bởi vì muốn được tự do, ở nước Anh hắn đã chịu đủ những ngày tháng bị mẹ quản chế rồi.

Đỗ quản gia lắc đầu, nói những lời có chút trái lương tâm: ‘Tiểu thiếu gia, tôi nào dám chứ!’ Chỉ là... hơi lo lắng chút thôi. Tiểu thiếu gia của ông chạy xe nhanh như thế làm gì chứ? Nguy hiểm quá đi!

Lạc Tư nắm lấy ba lô chạy nhanh vào nhà, vừa định lên lầu thì đã thấy vị Lạc phu nhân xinh đẹp trong bộ trang phục Channel thời thượng quý phái đang ngồi trên sofa phòng khách đã đứng dậy, đôi mày thanh tú khẽ chau lại.

‘Mẹ, mẹ ở đây làm gì?’ Lạc Tư kinh ngạc nhìn người mẹ lúc này đáng lý phải đang ở Luân Đôn của mình. Vừa nãy hắn nói chuyện với mẹ mà nào có nghe mẹ nhắc đến chuyện này đâu.

Hừm, Lạc thiếu gia, ngài có nghĩ lại hay không, vừa nãy là ai vội vàng hỏi rồi vội vàng ngắt máy chứ?

46. Chương 46: Thiếu Gia Nhà Họ Lạc

47. Chương 47: Đóa Đóa, Tức Giận Sao? (1)

48. Chương 48: Đóa Đóa, Tức Giận Sao? (2)

49. Chương 49: Phạm Tiên Sinh, Chỉ Số Tình Yêu Của Ngài Thật Thấp! (1)

50. Chương 50: Phạm Tiên Sinh, Chỉ Số Tình Yêu Của Ngài Thật Thấp! (2)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-gia-sung-hon>